

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 512. gününde

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/10 (50) ● 16 Mart 2002 ● 3 Euro

Cheney'in çantasında Ortadoğu halklarının
kıyım planı ve kan parası var...

Halkların katili Cheney Türkiye'den defol!

Katil ABD Ortadoğu'dan elini çek!

İÇİNDEKİLER

İşgal, katliam ve terör politikasına karşı ölümüne direniş sürüyor!	3-4
Halkların katili Cheney Türkiye'den defol! Katil ABD Ortadoğu'dan elini çek!	5-6
Sahte tartışmalar değil birleşik-militan mücadele!	7
Türk-İş bölge toplantıları başladı.	8
Türk-İş İstanbul bölge toplantısının gösterdikleri ve röportajlar	9-10
8 Mart eylemlerinden	11
Devletin tutuklama terörü devam ediyor, "Anadilde eğitim hakkı"na tutuklama!	12-13
8 Mart ve burjuva toplumunda kadın hakları (orta sayfa)	14-15
8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü... Tarihimize sahip çıkalım!	16
Yurt dışında 8 Mart etkinlikleri ve kadın çalışması	17-18
Köln'de militan anti-faşist gösteri.	19
Gazi anması ve ÖO direnişçilerinin sağlık durumları	20
ÖO Direnişi şehitleri Yeter Güzel ve Yusuf Kutlu'nun cenazeleri	21
Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni'nin Mart sayısından... .	22
"Direniş zafere, teslimiyet ihanete götürür!"	23
Mücadelenin, iradenin ve devrimin insanı: Ostrovski...	24-25
Sınıfı örgütlemeye her türlü araç ve yöntemi kullanmalıyız!	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/10 (50) • 16 Mart 2002
Fiyatı: 3 Euro
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Baharın bir başka önemli günü, Newroz yaklaştı. Ortadoğu halklarında özgürlüğün, daha da önemlisi, özgürlük uğruna mücadelenin simgeleştirildiği/yüceltildiği bir gün Newroz.

Newroz ateşleri ne kadar gür yakılabilirse o kadar uzaktan görülebilecektir. Bir halkın baskıya ve zora, zulme ve sömürüye karşı direnişi ne kadar güçlü tutulursa o derece etkili ve başarılı olabilecektir.

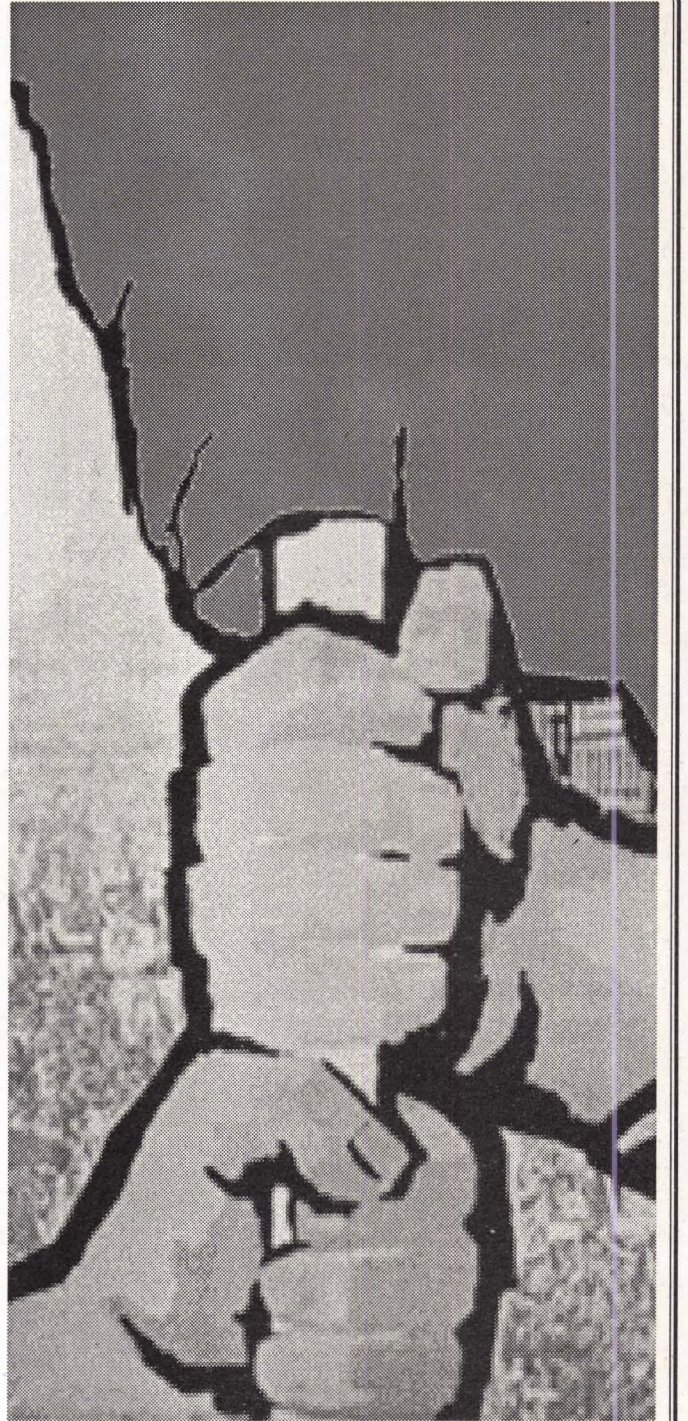
Newroz gibi bir bayrama, bir özel güne sahip olan bölgemiz, hali hazırda, denilebilir ki halk direnişlerinin hiç sönümlenmediği tek bölgesi durumundadır. Ateş Kürdistan'da küllenmeye yüz tutarsa Filistin'de harlanıyor, Filistin'de alevler biraz yatıştığında Türkiye'de, ve bu böyle devam edip gidiyor.

Çünkü bölgemiz yerel diktatörlüklerin yanı sıra emperyalist haydutların da gözünü diktiği, baskının, sömürü ve zulmün halkların başından eksik olmadığı bir yer. Bugünse, bir yandan İsrail'in azgınlaşan saldırıları, diğer yandan ABD emperyalizminin saldırı tehditleriyle kızıştırdığı daha kapsamlı bir savaş ortamına hızla sürüklenmekte.

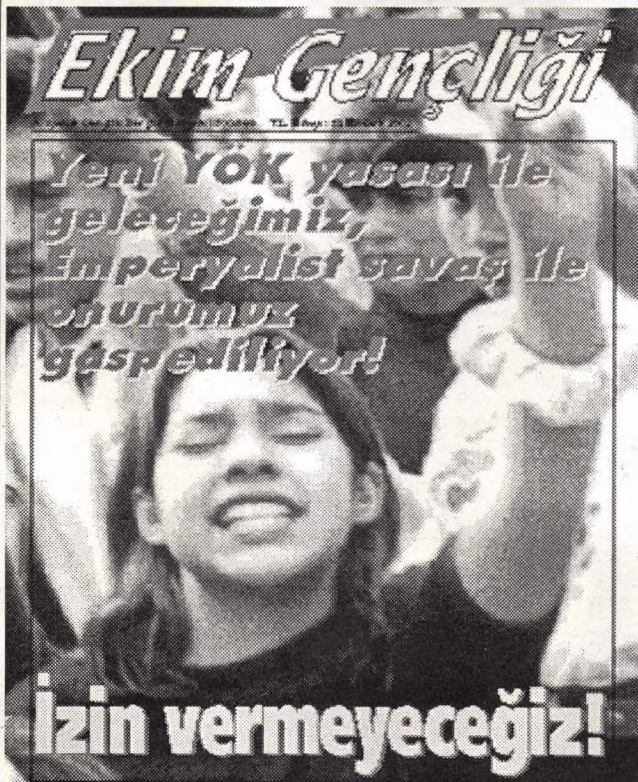
Filistin halkının onurlu direnişi, bu koşullarda, bölge halkları açısından daha bir önem kazanmış bulunuyor. Şimdi Newroz ateşleri Filistin mevzilerinde tutuşturuluyor. Emperyalist saldırı tehdidi altındaki tüm Ortadoğu halkları gibi Türkiye halklarının da bu ateşi görmesi, algılaması ve ona güç katması gerekiyor.

Yine aynı koşullar nedeniyle bu yılki Newroz kutlamalarının da çok daha güçlü geçmesi için çaba gösterilmeli. Çünkü emperyalist saldırganlığı dizginlemenin yolu, halkların direniş kararlılığının gösterilebilmesinden geçmektedir.

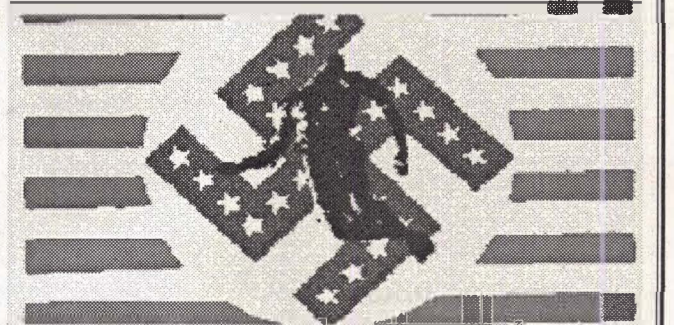
Ekim Gençliği'nin 51. (Mart) sayısı çıktı. Bayi ve kitapçılardan edinilebilir. Gazetemizin bu sayısında yazı yoğunluğu nedeniyle iktibas yapamıyoruz.

Ekim Gençliği'nin Mart sayısı çıktı... Kitapçı ve bayilerde...

**Halkların katili Cheney
ülkemizden defol!
ABD Ortadoğu'dan elini çek!**

**Kahrolsun emperyalizm!
Yaşasın sosyalizm!**

Ekim Gençliği

İkinci İntifada'nın en zorlu dönemeci...***İsrail'in savaş makinası Filistin halkının görkemli direnişi karşısında çaresiz kalıyor...*****İşgal, katliam ve terör politikasına karşı ölümüne direniş sürüyor!****Katliamların bilançosu büyüyor**

İkinci İntifada'dan bu yana İsrail siyonizminin boyutlandığı işgal ve katliam politikasının bilançosu giderek büyüyor, çatışmalar şiddetleniyor. Son birbuçuk yıl içinde 1200 kadar Filistinli hayatını kaybetti (Filistin kaynakları bu rakamın çok daha yüksek olduğunu bildiriyorlar), binlercesi yaralandı. Katliamlar sürüyor, katledilenlerin sayısı her geçen gün artıyor.

19 ve 20 Şubat'ta gerçekleştirilen saldırılarda 30 kişinin katledilmesinin ardından, 8 Mart'ta İsrail askerleri son 15 yılın en büyük katliamının altına imza attılar. Bir gün içinde 46 Filistinli katledildi, yüzlercesi yaralandı. Yalnızca Tulkarim'deki bir kampta 16 kişi katledildi. Yaralıları müdahale etmek üzere bölgede bulunan BM ve Filistin'e bağlı ambulanslara hedef gözetilerek açılan ateş sonucu sağlık görevlileri vuruldu, bir doktor hayatını kaybetti. Arafat'ın Gazze'deki karargahı da yerle bir edildi. Havadan ve denizden bombalanan Filistin yerleşim birimlerine, mülteci kamplarına giren İsrail askerleri yüzlerce insanı gözaltına aldılar. Elleri arkadan kelepçelenen, gözleri bağlanan insanlar, işkenceyi yasal bir sorgu yöntemi olarak kabul eden dünyadaki bu tek ülkenin cellatlarına teslim edildi. "Kara Cuma" olarak adlandırılan bu olayların ardından 2 bin Filistinli gözaltına alındı.

Bu kanlı saldırılara misilleme ise gecikmedi. 11'i ertesi gün gerçekleştirilen intihar saldırısında olmak üzere 14 İsrailli hayatını kaybetti. Hafta sonunda Arap İzleme Komitesi'nin çağrısıyla İsrail vatandaşı Filistinliler'in de katıldığı geniş çaplı bir grev örgütlendi. Katliamlar lanetlenirken, Filistin halkının boyun eğmeyeceği bir kez daha vurgulandı.

8 Mart'taki bu kanlı saldırının ardından 12 Mart günü Ramallah kenti yüzlerce tank ve binlerce asker tarafından işgal edildi. Kentteki mülteci kamplarına giren askerler onlarcasını katlettikten sonra, 15-45 yaş arasındaki erkeklerin kollarını damgalayıp sorgulamak üzere götürdüler. Filistin Özerk Yönetimi halka işgale karşı direniş çağrısı yaptı. "Teslim olun" çağrılarını direnerek yanıt veren Filistinlilerden onlarcası katledildi. Saldırganlık bölgede görev yapan yabancı gazetecilerin katledilmesine kadar varıldı.

Ancak bu azgın savaş makinası bir kez daha, özgürlüğü için ölümüne direnen bir halk karşısında çaresiz kaldı. Siyonistlerin aksi yönde alınmış kararlarını bir gün içinde değiştirip Ramallah'tan çekilmeye başlamak zorunda kalmalarının gerisinde, boyun eğdirilmeyen bir halk gerçeği duruyor.

Katliamlara karşı emperyalist haydutlar suskun

Katliamlar tüm dünyanın gözleri önünde gerçekleşiyor. "Uygar dünya'nın efendileri, bu tablo karşısında tam bir suskunluk içindeler. İsrail siyonizmi

işgale paralel olarak katliamlarını yıllardır sürdürüyor. 11 Eylül sonrasında oluşturulan gerici konjonktüre yaslanarak pervasızca uyguladığı bu politikayı daha da sertleştiriyor. Arafat'ı sığındığı karargahına hapsederek Filistin Yönetimi'ni fiili olarak devre dışı bırakırken, öte yandan halka yönelik baskı ve terörü tırmandırıyor. İntihar saldırılarını bahane ederek Filistin kentlerini yerle bir ediyor. Bu koşullarda ölümüne direnen Filistin halkının aktif bir uluslararası dayanışmadan ve birleşik bir devrimci önderlikten yoksun olması ise İsrail'in halihazırdaki en büyük avantajı.

Fakat bu avantajlara ve elindeki devasa askeri olanaklara rağmen, İsrail siyonizmi başarılı olamıyor. Filistin halkına karşı yürüttüğü haksız ve barbarca savaş İsrail halkı tarafından da kaygılara, yer yer tepkilere yol açıyor. Bazı İsrailli aydınlar daha şimdiden savaşın İsrail toplumunu derin bir çürümeye sürüklediğini, bu yönüyle savaşı kazanma şansının olmadığını dile getiriyorlar. Güvenlik gerekçesiyle rutinleşen katliamlar arttıkça, İsrail halkı kendisini daha güvensiz hissediyor. Bu tablo doğrudan hükümete güvensizlik olarak yansıyor. Kamuoyu yoklamaları Şaron hükümetine olan halk desteğinin giderek azaldığını, fakat öte yandan şiddet yanlısı eğilimin güçlendiği ortaya koyuyor. Kısaca haksız savaşın yolaştığı çürümenin derinleşmesi, beraberinde İsrail toplumunun kendisiyle hesaplaşması sonucunu getiriyor.

Haydutların kirli ittifakı: İsrail'den sopa ABD'den havuç

Arafat yönetiminin arabulucu olması için iki de bir yardım dilendiği ABD, İsrail siyonizminin işgal ve katliama dayalı politikasının ve bölgedeki varlığının en büyük destekçisi durumunda. Terörist saldırılarını sürdürmesi için İsrail'e desteğini sunmaya devam etmesi onun Ortadoğu'ya yönelik planlarının bir

gereği. Zira İsrail Türkiye'nin yanısıra ABD emperyalizminin bölgedeki en ileri karakolu durumunda. Bu stratejik suç ortaklığı nedeniyle ABD, İsrail'in şimdiye kadar gerçekleştirdiği hiçbir katliamı kınamadı. Aksine işlediği suçları savunma ve güvenlik gereği olarak değerlendirip bir meşruiyet kazandırma politikası güttü.

Ne var ki, ABD emperyalizminin bölgedeki egemenliğini genişletip güçlendirmesi için, Filistin sorununu asgari bir çözüme kavuşturması da gerekiyor. Daha doğrusu, ezilemediği yerde Filistin halkının direngenliğinin kırılması gerekiyor. Çünkü onca vahşet ve katliama rağmen kırılmayan bu direngenlik, bölge halklarının anti-emperyalist mücadelesine de bir örnek oluşturuyor. Bu çerçevede ABD, İsrail siyonizminin şiddet yoluyla ezme çabasını destekliyor, katliamlara göz yumuyor. Buna paralel olarak, Filistin Yönetimi'ni denetimine alarak Filistin halkını dizginleme politikasını sürdürmeye çalışıyor.

ABD emperyalizmi, İsrail'in şiddet yoluyla ezme girişimlerini bu politikasına hizmet

ettiği, kendi çıkarlarını zora sokmadığı ölçüde destekliyor. Ancak şiddet yoluyla direnişin kırılmadığı, tersine bunun mücadele dinamiklerini körüklediği noktada, İsrail sopasından yılan Filistin yönetimine bir kez daha havuç uzatıyor. Bunu da yine "arabulucu" sıfatıyla yapıyor. Bu kirli politikanın birkaç aydır fiilen tutsak hayatı yaşayan Arafat üzerinde oldukça etkili olduğu kuşkusuzdur.

ABD, çatışmaların yeniden tırmanması üzerine, yine bu nedenle bir süre önce geri çektiği temsilcisi Anthony Zinni'yi tekrar bölgeye gönderdi. Bunun Avrupalı emperyalistlerin de bu sorun çerçevesinde diplomatik girişimlere hız vereceği bir döneme denk gelmesi herhalde bir tesadüf değil.

Sahte barış arayışları ve sahte çözümler

Diğer emperyalist güçlerin İsrail işgalini ve terörünü atlayarak yaptıkları barış çağrılarının ise kuru laf kalabalığı olmanın ötesinde bir anlamı yok. 40 yıldır yaşananlar, bunu bir kez daha yakıcı bir biçimde ortaya koyuyor. Filistin topraklarından yükselen acı ve isyan yüklü çığlıklar, bu sözde barış çağrılarının anlamsızlığına bir yanıt olmaya devam ediyor.

Geçen hafta çatışmaların tırmanması üzerine Filistin sorunu yeniden çeşitli uluslararası toplantıların gündemine taşındı. Avrupa Parlamentosu masabaşı çözümler için her iki tarafa yeniden çağrı yaptı. Bazı Avrupalı parlamenterler Suudi Arabistan veliaht Prensi Abdullah Bin Abdül Aziz'in çözüm önerileri doğrultusunda adım atılması için devreye girebileceklerini ifade ettiler.

Abdül Aziz'in önerisi, İsrail'in 1967 Haziran'ından bu yana işgal ettiği topraklardan çekilmesi, karşılığında İsrail devletinin Arap devletlerince tanınmasına dayalı bir çözümü içeriyor. İsrail'in böyle bir adım atması karşılığında ve barışı güvencelemek

adına, Filistinli göçmenlerin eskiden yaşadıkları topraklara geri dönme talebinden vazgeçilebileceğinin ifade edilmesi, sıradan bir taviz değil, bağımsız ve özgür Filistin hedefinin çok temel taleplerinden birinden vazgeçilmesi anlamına geliyor. Halihazırda büyük bir bölümü Ürdün'de olmak üzere 3 milyonu aşkın Filistinli başka ülkelerde göçmen ya da sürgün olarak yaşıyor. Böyle bir öneri, yalnızca yıllardır topraklarından koparılmış olanlar için değil, kendi topraklarında işgal altında yaşayan Filistinliler için de gerçek ve kalıcı bir çözümden giderek uzaklaşmak, kırıntılara razı olmak anlamına gelir.

Filistin halkı kendisine dayatılacak bu ve benzeri önerileri kabul etmeyeceğini direnişi yükselterek gösteriyor. Filistinliler, verilen sözlerin, ileri sürülen vaatlerin, masa başında varılan anlaşmaların kendilerine katliam ve baskı olarak geri döndüğünü iki kuşaktır yaşayarak görüyorlar.

Filistin halkı direndikçe, gerçek ve kalıcı çözüm için ısrar ettikçe, İsrail siyonizmi daha çok köşeye sıkışıyor. Çözüm için yeni olanaklar direniş sayesinde yaratılıyor. Eğer çocuk yaştaki “taş generaller”in direnişi olmasaydı, Arafat yönetimi uluslararası politik arenada kendi başına diplomatik olanaklar yaratabilir miydi? Muazzam bir fedakarlıkla bugünkü direniş sürdürülmeseydi, Filistin yönetimi bir gün bile ayakta kalabilir mi? İsrail fiilen hapsettiği köşesinde Arafat'ın bir gün bile yaşamasına tahammül eder mi?

Bedeli ağır olsa da intifada ruhu en zor koşullarda çözüm için yeni olanaklar yaratıyor. Bunun ilk göze çarpan örneği, fiili direnişin bugün için zayıf da olsa uluslararası alanda bir desteği örgütlemeye başlamış olmasıdır. Porto Alegre'deki alternatif zirvede ve New York'taki küreselleşme karşıtı gösteride Filistin halkı sahiplenilmişti. Ardından Oslo'da bir gösteri düzenlenmişti. Son katliamların ardından hafta sonunda Roma'da onbin kişinin katıldığı bir gösteriyle Filistin halkının mücadelesi desteklendi, katliamcı İsrail devleti lanetlendi.

Bunun bir diğer önemli göstergesi ise, direnişin ve haklı taleplerin İsrail topraklarında da yankı bulmasıdır. Sınırlı sayıda yedek askerin çağrısını yaptığı, işgal edilen Filistin topraklarında görev yapmama eylemine destek büyüyor. Sayıları yüzlerle ifade edilen ve binlerce destekçisi bulunan bu hareketin içinde bazı emekli subaylar ile MOSSAD ve Şin Bet mensupları bile var. Bu anlamlı çıkış İsrail saldırılarının iç yüzünü teşhir etmekle kalmadı, İsrail yönetimini de köşeye sıkıştırdı. Şaron bu oluşuma katılanlara tehditler savururken, Savunma Bakanı Ben Eliezer, “Bu askerleri kaybetmeyi göze alamayız, birçoğunun askeri kayıtları etkileyici” diyerek onlarla diyaloga girmeyi önerdi. Buna 9 Şubat'ta Tel Aviv'de 20 bin kişinin katıldığı barış talepli gösteriyi de eklemeliyiz.

Filistin halkının özgürlük mücadelesiyle dayanışma güncel yakıcı bir görevdir

Filistin davasını gerçek ve kalıcı çözüme ulaştıracak olan, emperyalist masalardaki barış oyunları değil, tanklara, ölüm kusan silahlara karşı çıplak ellerin fırlattığı taşlardır. Destansı bir direnişle ölüme kitlesel olarak meydan okuyan bir halk elbette sonunda düşmanını yenmeyi de başaracaktır.

Ama bunun başarılabilmesi için, bölge halklarına, ilerici ve devrimci güçlere de tarihi önemde bir sorumluluk düşüyor. Bu topraklardan Filistin halkına hak ettiği ve beklediği desteği örgütlemeye görevi gecikmeksizin yerine getirilmelidir.

Katliamlara daha fazla seyirci kalmayalım! Bölgeyi ateşe vermeye hazırlanan emperyalist haydutlara, İsrail siyonizmine ve işbirlikçi uşak iktidarlara karşı “İşçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarıyla mücadeleyi yükseltelim!

Tank ihalesi İsrail'in... İsrail tankları Filistin halkını katlediyorken, onlar saldırganı ödüllendiriyorlar...

Türkiye'yi yönetenlerden siyonist saldırgana destek...

Siyonist İsrail'in Filistin halkına karşı giriştiği vahşi saldırılar fiili bir savaş boyutuna ulaştı. Ancak bu savaşta karşı karşıya savaşan iki ordu yok. Bir tarafta tarihin tanık olduğu en eli kanlı, modern silahlarla donanmış işgalci ordusu. Karşısında ise, işgale karşı vatanının özgürlüğü ve onuru için direnen yiğit bir halk var. Dolayısıyla burada söz konusu olan karşılıklı bir çatışma değil, tarihi, katliamlarla dolu olan Siyonist ordunun kanlı siciline yeni sayfalar eklemesidir.

Her gün onlarca Filistinli katlediliyor, yüzlercesi ise tutuklanarak işkence tezgahlarından geçiriliyor. (Arafat, ölü sayısını 2300, yaralı sayısını 41 bin olarak açıkladı) Amerikan yapımı füzelerle Filistin kent, kasaba, köy ve mülteci kampları yerle bir edilmekte, yerleşim alanları işgal ve abluka altına alınarak Filistin halkı üstünde azgın bir terör estirilmektedir. Bu barbarlık tablosu, tıbbi ve gıda yardımı yapılmasının önü tıkanarak, ambulanslara saldırıp yaralı ve hastaların hastanelere taşınması engellenerek, elektrik ve içme suyu kesilerek tamamlanıyor.

Dünyanın gözleri önünde cereyan eden bu kirli savaş, halen ciddi bir tepkiye maruz kalmamıştır. Gerici Arap yönetimleri keskin söylemlerin ötesine geçebilmiş değiller. Dahası aynı günlerde Irak'a saldırı hazırlığı içinde bulunan ABD emperyalizminin ikinci adamı olan Dick Cheney'i ağırlamaya hazırlanıyorlar. Yeni yapılan Arap Birliği Zirvesi'nden de farklı bir sonuç çıkmadı. Zira bir iki istisna dışında bütün Arap devletleri hala sorunun çözümünü Amerikan emperyalizminden beklemeyi çıkarlarına daha uygun bulmaktadırlar. Böylesine vahşi bir saldırı karşısında bile Filistin halkına destek sunmak için kılını kıpırdatmayan gerici yönetimler, fiilen Siyonizmin suç ortakları konumuna düşmüşlerdir.

Birleşmiş Milletler'in ABD önerisiyle aldığı karar ise, iki yüzlü bir aldatmacanın ötesinde bir değer taşıyor. Alınan kararda İsrail'e karşı fiili hiçbir yaptırım söz konusu bile değil. BM Güvenlik Konseyi içinde yer alan ülkelerin sahtekarca ortaya attıkları “teröre karşı savaş” iddiasının maskesi alınan bu kararla yeniden düşmüştür. Söylemlerin aksine bu ülkelerin, tarihin tanık olduğu ender devlet terörü uygulamaları karşısında hiçbir ciddi itirazları bulunmamaktadır. Hala her iki tarafa çağrıda bulunarak şiddetin son bulmasını talep etmekte, İsrail vahşetinin anlaşılabilir olduğunu utanmadan söyleyebilmektedirler.

“Stratejik müttefik” Türkiye'den siyonist saldırgana suç ortaklığı

Filistin'de bu gelişmeler yaşanırken Türkiye'yi yönetenlerin sorunlar karşısında aldıkları tutum sınıfsal konumlarına uygun ama aynı zamanda ibret vericidir. Siyonist katliama göstermelik de olsa hiçbir eleştiri getirilmemiş, yapılan açıklamalar baştan savma ve yüzeysel sınırlarda kalmıştır. Bu tarz açıklamalar, Türk devletinin sorun karşısındaki gerçek pozisyonunun üstünü örtmeği de amaçlamaktadır. Ancak İsrail ile geliştirilen

ilişkiler öyle göstermelik açıklamalarla örtülecek cinsten değildir. Artık Siyonizmin suç ortaklarının maskesi büyük oranda düşmüş bulunmaktadır. Irak'a karşı girişilecek bir saldırıda alacakları işbirlikçi tutum, maskelerini paramparça edecektir.

İsmail Cem'in Ortadoğu ile ilgili son açıklamaları da bir nakarattan farksızdır. Siyonist İsrail'in sadık dostu olan bu kişiye göre, “Filistin ve İsrail halkları karşılıklı olarak intihar etmektedirler”. Buna bağlı olarak her iki tarafa çağrıda bulunarak çatışmaların bitirilip müzakerelerin başlatılması gerektiğini dile getirmektedir. İstisnasız bütün açıklamalarında Filistin halkının mücadelesini, İsrail Siyonizmi'nin terörüyle aynı kefeye koymaktadır. Sadece soruna getirilen bu bakış açısı bile egemenlerin gerçek yüzlerini göstermeye yeter. Bir ülkenin işgal edilmesi ile, işgale karşı yükselen tamamen haklı ve meşru zemindeki mücadeleyi aynı kefeye koymak, işgalcileri desteklemek anlamına gelir. Sermaye devletinin tutumu da bu duruma tamamen uygun düşmektedir.

Ecevit'in açıklamaları da özünde İsmail Cem'in açıklamalarıyla aynı paraleldedir. “Türkiye saldırıları şiddetle kınamakta, meydana gelen can kaybından büyük üzüntü duymaktadır.” Bu açıklamada şiddet bir bütün olarak ele alınmakta böylece İsrail vahşeti yeniden meşrulaştırılmaktadır. Oysa açıklamanın yapıldığı anda İsrail tankları Filistin'de dehşet saçmaya devam ediyordu.

Aynı günlere denk gelen bir başka önemli gelişme, Türk sermaye devletinin Siyonizm'e verdiği desteğin açıklamaların çok çok ötesinde olduğunu gözler önüne serdi. Ordu'nun sahip olduğu 170 adet M-60 A 1 tanklarının modernizasyonu ihalesinin kime verileceği nihayet açıklandı. Yan ödemeler dışında 668 milyon dolar tutan bu ihale İsrail'in IMI firmasıyla imzalanacak.

Bilindiği gibi bu ihale uzun süreden beri gündemdeydi ve İsrail dışında silah üreticisi birkaç ülke daha bu ihaleyi almak için sıraya girmişti. Silahlanmayla ilgili bir ihale için verilecek kararların generallere ait olacağı tartışmasıdır. İsrail vahşetinin doruk noktasına ulaştığı günlerde sonuçlandırılan bu ihale, genarellerin ne kadar Amerikancı ve Siyonizm işbirlikçisi olduklarına dair somut bir göstergedir. Zamanlama da göz önüne alındığında, NATO'nun ikinci büyük ordusu tarafından alınan bu kararın İsrail açısından özel bir önem taşıdığı ve bu sıkışık günlerinde aynı zamanda ona bir moral destek de içerdiğini söylemek abartı olmayacaktır. Bu da işbirlikçi burjuvazinin Siyonist İsrail'e verdiği desteğin önemine işaret etmektedir. Zira İsrail, herşeye rağmen Ortadoğu'da halen bir yalıtılmışlık içinde bulunmaktadır. Bu yalıtılmışlığın Mısır, Ürdün gibi ülkeler tarafından arada bir delinmesi bu gerçeği değiştirmiyor.

Halkların özgürlüğü ve kardeşliğine giden yol işçilerin birliği halkların kardeşliği temelinde yükselteceğimiz mücadele ile açılacaktır.

ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney Ortadoğu ve Türkiye gezisine başladı... Cheney'in çantasında Ortadoğu halklarının kıyım planı ve kan parası var...

Halkların katili Cheney Türkiye'den defol! Katil ABD Ortadoğu'dan elini çek!

ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney, İngiltere, Türkiye, İsrail ve 9 Arap ülkesini kapsayan gezisine başladı. Gezinin ana gündemi Irak'a dönük Amerikan savaşı. Gezi, savaş hazırlıkları ve planlarına ilişkin son rötuşların yapılması bakımından önem taşıyor.

Cheney ziyaret edeceği ülkelerin savaşta üstlenecekleri rolü kesinleştirecek, bu rolün karşılığı olarak bu ülkelerin satış fiyatı üzerine pazarlık yapıp sonuca bağlayacak. ABD sözcüleri ve muhatapları bunu saklama gereği dahi duymuyorlar.

Gezi savaşın temel güçleri ve hareket planı konusunda önemli açıklıklar sağlıyor. Bu savaşta kimin, nasıl ve ne şekilde yer alacağı açığa çıkıyor. Kirli pazarlıklar ve saflaşma daha net görülmeye başlanıyor. Gezinin her durağında savaş planının bir parçası yerli yerine oturuyor.

Cheney'in ziyaretiyle belirginleşen yeni savaş koalisyonu

Cheney'in gezisinin amacı, gezinin kapsadığı ülkelerin niteliklerine bakıldığında da net biçimde görülüyor. İngiltere, Türkiye, İsrail ve bazı Arap ülkeleri ABD'nin Irak savaşının bugün kesinleşen ortaklarıdır. Her biri şu ya da bu düzeyde bu savaşta rol alacaktır.

Dolayısıyla bu ülkelerin ABD'nin savaşına girip girmeyecekleri gezinin gündemi değildir. Onlar için böyle bir tartışma ya da belirsizlik kalmamıştır. Cheney'in çantasında bu ülkelerin işbirlikçi iktidarlarının önüne koyacağı savaş planı vardır.

Herşey somut olarak konuşulup, kimden ne kadar silahlı güç isteneceği, kimin savaşta nasıl bir rol üstleneceği masaya yatırılacaktır. İngiltere durağında, ABD'nin İngiltere'den 25 bin kişilik askeri güç istediği burjuva medyanın önemli kalemlerinin ağzından ayyuka çıkmış durumdadır. Gezinin diğer duraklarında yapılacak görüşmeler farklı olmayacaktır.

AB emperyalistlerine gözdağı

Cheney'in gezisi yeni savaş koalisyonunun bileşenlerini ortaya koyarken, Afganistan savaşının emperyalist koalisyonunun yaşadığı dağılmaya da ayna tutuyor.

ABD, AB emperyalistleri karşı çıksa da savaşı başlatacağını kesin bir dille ortaya koymuştu. Geziyle birlikte hem bu kararlılığını somutluyor, hem de bunu AB emperyalistlerini yola getirmek için gözdağı olarak kullanıyor. Öyle ki, Cheney'in gezisiyle paralel olarak, savaş koalisyonuna katılmaktan uzak duran AB ülkelerine karşı saldırgan bir

kampanya yürütülüyor.

Bush, Cheney'in İngiltere'de bulunduğu günlerde, 11 Eylül'ün 6 ayı dolayısıyla yaptığı konuşmada, AB'ye sert ve tehditkar bir üslupla şöyle sesleniyor: *"Hareketsiz kalmak kabul edilemez. Tarafsızlık da mümkün değildir".*

AB ülkelerini "hayırsız" olmakla suçlayan Bush'un daşınmanı Richard Pearle de muhataplarına ders vericesine şunları söylüyor: *"ABD, soğuk savaş döneminde Avrupa'yı savundu, ama şimdi Irak'la mücadelede bazı Avrupalı müttefiklerimiz karşılıklılık esasına fazla itibar etmiyorlar, bizi desteklemiyorlar."*

Bu saldırganlığın dolaylı hedefler taşıdığına da kuşku yoktur. Savaş koalisyonunun şimdilik dışında kalan, AB'ye dayanarak ABD karşısında tutunmaya

çalışan ya da pazarlık gücü arayan işbirlikçi iktidarlara da açık bir mesaj sayılmalıdır bu aynı zamanda. Kararlıyız, savaş başlıyor, yanımızda yer alırsanız kârlı çıkarsınız!

İşbirlikçilerin kanımızı pazarlanmasına izin vermeyelim!

Türkiye'nin işçi ve emekçileri, ABD uşağı işbirlikçi sermaye iktidarı tarafından, Ortadoğu'yu kana bulayacak bir kirli savaşın içerisine sokuluyor. Bu, ABD hesabına kardeş bölge halklarının kırımında aktif rol almak demektir. Bölge halkları kadar kendisinin de köleleştirilmesini amaçlayan emperyalist savaşta kurşun asker olmak demektir.

İşte Cheney bunun için Ortadoğu'yu dolaşıyor, bunun için Türkiye'ye geliyor.

Türkiye'nin işbirlikçi iktidarı IMF kredisi karşılığında işçi ve emekçilerin kanı üzerinde pazarlıkları çoktan yapmış bulunuyor. Şimdi Cheney'den biraz daha kırıntı koparmaya hazırlanıyor, emekçi halkın ve gençliğin kanına kendince değer biçiyor. Savaşa hazır, efendisinin isteklerini yerine getirmekten başka bir seçeneği bulunmuyor.

Türkiye'nin işçileri, emekçileri ve gençleri, ABD'nin kirli çıkar ve hesapları için savaşa sürülmeye hayır demeli, ülke egemenlerinin düştüğü bu onursuzluğun suç ortağı olmayı reddetmelidirler. Ortadoğu'nun kardeş halklarına değil, ABD'ye ve onun yerli işbirlikçilerine karşı Ortadoğu halklarıyla birlikte bir cephe açmalıdırlar. Özgürlük ve kurtuluşun yolu buradan geçiyor.

Geleceğimiz için ayağa kalkalım. İşbirlikçilerin kanımızı pazarlanmasına izin vermeyelim!

Çantasında Ortadoğu halklarının kırım planlarıyla gelen Cheney'i ülkemizden kovalım!

Aşağıdaki talep ve şiarlarla, emperyalist savaşa ve suç ortaklığına karşı mücadeleyi yükseltelim!

Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmalar iptal edilsin!

Tüm askeri üs ve tesisler kapatılsın!

Asker gönderme yetkisi iptal edilsin!

Emperyalist savaşa hayır!

Yaşasın Ortadoğu halklarının mücadele birliği!

Yaşasın Ortadoğu Sosyalist Cumhuriyetler Birliği!

Cheney maşaları savaş düzenine sokuyor

Cheney ziyaret ettiği ülkelerden savaş planında belirlenen rolün gereklerini yapmalarını isteyecek, onlarsa bunun karşılığı olarak ya pay ya da bir satış fiyatı talep edeceklerdir. Hemen belirtelim ki, kimileri için bu satış tamamlanmıştır; onlar yalnızca pazarlık gücünü artırmaya çalışmaktadırlar. İngiltere'nin neyi ne kadar yerine getireceği yürütülecek pazarlığın sonucuna göre şekillenecek. Bu, somutta Ortadoğu'yu paylaşma mücadelesidir. Ama diğerleri böyle bir şansa sahip değiller. Cheney'in ziyareti yaklaştıkça, ABD'nin istekleri karşısında kayıplarını ortaya koyarak, bir pazarlık gücü oluşturmaya çalışıyorlar. Sahtekarca savaşı istemediklerini, bunun bir felaket olacağını öne sürüyorlar. Örneğin, tescilli ABD uşaklarından Ürdün kralı, Cheney'in ziyareti öncesinde tamı tamına böyle konuşuyordu. Ama daha şimdiden Ürdün'deki ABD üslerinin ana saldırı

karargahlarından biri olacağı kesinleşmiş bulunuyor. Türkiye’den de benzer sesler yükseliyor. Ecevit sanki ABD ziyaretinde satış tamamlanmamış gibi, yaşanacak ekonomik kayıpların büyüklüğünden dem vuruyor, bunu Cheney’e de anlatacaklarını söylüyor. Ama diğer yandan İncirlik’te savaş hazırlıkları hızla devam ederken, burjuva medyada Konya Üssü’nün savaşın merkez karargahı olabileceği dillendiriliyor.

ABD bu geziyle elde etmek istediği sonuçları sadece Cheney’nin yeteneğine bağlamıyor. İpleri sıkı tutmak ve muhataplarını yola getirmek için, farklı kollardan geziye paralel bir kampanya yürütüyor. Tıpkı Cheney’in gezisiyle paralel olarak AB’ye karşı başlatılan saldırı gibi, işbirlikçi devletlere de farklı biçimlerde mesajlar veriliyor, önden heyetler gönderilerek istenilen sonuçlar için koşullar uygun hale getiriliyor.

Bush yukarıdaki konuşmasında, taşeron olarak kullanılacak ülkelere ilişkin olarak da şunları söylüyor: “Dünyanın her yerinde, terörizmle mücadele için devletleri eğitmeye ve askeri yardım sağlamaya gönüllüyüz”. “ABD, diğer ülkeleri, mücadele için aktif olarak hazırlayacaktır”, “Terörle savaşın ikinci aşamasında net bir politika ortaya koydum. Amerika, her yerdeki hükümetlere yardım edecek, onlardan yardım bekleyecek.”

Söylenenler yeterince açık. ABD yürüteceği savaşlarda taşeron devlet kullanacak, bunları savaş için teçhizatlandırıp eğitecek ve yaşadıkları sıkıntıları (ekonomik, iç siyasal baskı vb.) aşmaları için yardım edecek. Yani taşeronluğun bedeli ödenecek ve elbette bunun karşılığında maşalık görevini etkin olarak yerine getirmeleri istenecek.

İşte Cheney’nin bölgenin işbirlikçi iktidarıyla yapacağı görüşmelerin özü-özeti de bu.

Türk sermaye devletinin Cheney karşılması: Hazirolda kan parası pazarlığı

Gezinin Türkiye ayağı da bu çerçeveye oturuyor. Sermaye devleti, kimi kaygıları olsa da, ABD’nin savaşında en aktif unsurlardan biri olarak koalisyonun parçasıdır. Bu artık tartışmasız bir gerçekliktir. Satış tamamlanmış, Türkiye savaşa aktif olarak katılacağı ortaya çıkmıştır. Düzen cephesinden artık hiçbir ağız savaşa katılmamak gibi bir seçeneği tartışmaya dahi açmıyor. Sadece ve özellikle Cheney’in ziyaretinin öngününde yeniden dillendirilmeye başlanan “kaygılar” var, ama bunlar da esasa ilişkin değil.

ABD sermaye devletinin kaygılarını (Kürt devleti) dindirecek güvenceler vermiş, bunu bölgedeki Kürt liderlerin Ankara’ya gelip doğrudan verdikleri güvenceler izlemiştir. Kendisi de savaşla ortaya çıkabilecek olası riskleri en aza indirecek tedbirler almış, sistemli adımlar atmıştır. Teslimiyetçi platforma dayanarak Kürt sorununu denetimine almak ve Kürt halkının mücadele potansiyellerini ezmek yönünde önemli bir mesafe daha almıştır.

Dolayısıyla Kürt sorunundan gelen kaygıları önemli ölçüde yatışmıştır. Ama derinleşen kriz ile Körfez Savaşı kayıpları,

İMF’nin satış bedeli olarak açtığı kredilere rağmen, ekonomik “kaygıları” hala diri tutuyor. Bunun içindir ki, Ecevit’in Cheney’in ziyaretine ilişkin yaptığı açıklamalarda ekonomik kaygılar dile getiriliyor. Ancak bu kaygılar da savaşın kendisinden çok zamanlamasına yönelik. Savaşın turizm mevsiminde başlatılması halinde bu sektörde doğacak ağır ekonomik sonuçlara dikkat çekiliyor. ABD cephesinden savaşın en az 6 ay sonra başlayabileceği yönündeki açıklamalar ise kaygıları bir ölçüde yatıştırıyor. Ama yine de sermaye iktidarı bu kaygıları Cheney’nin önüne getirerek, maşalığın karşılığını alabileceği kadar almak istiyor. Cheney’i karşılama hazırlıkları bu yönde yapılıyor.

Sonuçta işbirlikçi sermaye iktidarı Cheney’den savaşta üstleneceği aktif bir görev alacak. Önüne bu görevin gereklerine uygun bir plan konulacak. Bundan sonrası, savaş koalisyonunun bir parçası olarak bu planın gereklerini yerine getirmek, uygun adım savaş düzenine geçmektir.

“Tanrı koalisyonu korusun” ya da marş marş cepheye!

“Tanrı koalisyonu korusun”!

Bu sözler Bush’un yukarıda bahsi geçen konuşmasının son cümlesi. Cheney’nin gezisini ve bu geziyle birlikte emperyalist savaş hazırlıklarının bulunduğu evreyi yalın biçimde özetliyor. Irak’ı ve Ortadoğu’yu kana bulayacak savaş koalisyonu oluşturulmuş, savaş planı ve zamanlaması netleştirilmiştir. Şimdi marş marş savaş cephesine gitme zamanıdır

Herşey yeterince açık. Bush, ordusunu az sonra sıcak çatışmaya gönderecek bir komutan havasıyla konuşuyor. Cheney de aynı sırada, bu çatışmada başlarına ne geleceği meçhul askerlerini düzene sokmakla meşgul.

Süveyş’ten Pasifik’e ABD üsleri

- * **Pakistan:** Afganistan ve İran sınırında ABD askerleri kol geziyor.
- * **Özbekistan:** 3 bin ABD askeri üslendi.
- * **Tacikistan:** 3 bin ABD askeri üslendi.
- * **Kırgızistan:** 3 bin ABD askeri üslenecek.
- * **Gürcistan:** 200 ABD askeri danışmanı ve Huey helikopterleri gönderiliyor.
- * **Filipinler:** 660 Amerikan özel kuvvet askeri Filipinler ordusunu eğitiyor.
- * **Kızıldeniz:** ABD savaş gemileri ve denizaltıları devriye geziyor.
- * **Yemen:** 100 ABD askeri uzmanı gönderiliyor.
- * **Sudan:** Olası Somali operasyonu için askeri uzmanlar gönderiliyor.
- * **Suudi Arabistan:** Suudi Krallığı bu kez üslerini ABD’ye kullandırmıyor.
- * **Kuveyt:** Irak harekâtı olursa, ülkedeki 5 bin Amerikan askerinin sayısı artacak.
- * **Türkiye:** İncirlik üssüyle ABD’nin olası Irak hareketinin bir başka kilit ülkesi.

(The Guardian’dan...)

“Reddedecek cesaretimiz var”

Onlar, İsrail’in 1967 sonrası işgal ettiği topraklarda çalışmayı, savaşmayı reddediyorlar. 14 Mart 2002 itibariyle, onbaşı, başçavuş, teğmen, yüzbaşı ve binbaşı rütbesinde, işgal edilmiş topraklarda savaşmayı reddeden ihtiyat askerlerinin sayısı 322.

BİA (Kudüs) - “Bizler, bütün halkı perişan eden, yerinden eden, açlıktan öldüren 1967 sınırları ötesindeki savaşa devam etmeyeceğiz.”

Bu deklarasyon, İnternette, www.seruv.org adresindeki sitede, “Reddecek cesaretimiz var” diyen İsraili ihtiyat subay ve askerlerine ait.

14 Mart 2002 itibariyle, onbaşı, başçavuş, teğmen, yüzbaşı ve binbaşı rütbesinde, işgal edilmiş topraklarda savaşmayı reddeden ihtiyat askerlerinin sayısı 322. Onları destekleyen, dayanışmacıların sayısı da 7288.

Her gün, her an listeye yeni isimler ekleniyor. Onlar, İsrail’in 1967 sonrası işgal ettiği topraklarda çalışmayı, savaşmayı reddediyorlar.

İşte son iki örnek!

Yair Yefeth, 37 yaşında, savcı, evli 10 aylık kız bebek babası. Salı günü işgal edilmiş topraklarda hizmet etmeyi reddetti.

Itay Haviv, 29 yaşında, evli. Topçu subayı. Geçen hafta, işgal edilmiş topraklarda savaşmayı reddetti.

Retçilerin deklarasyonu, “Bizler, her zaman ön saflarda ve her misyonda ilk akla gelen, İsrail devletini güçlendirmek ve korumak için Siyonizmin temel prensipleriyle büyümüş İsrail savunma kuvvetlerinin ihtiyat subay ve askerleriyiz. İsrail halkı ve devleti için canımız pahasına fedakarlık ediyoruz” sözleriyle başlıyor.

“Reddedecek cesaretimiz var” diyen imzacılardan Amit Gal , Sharon Shmila ve A.M. hapis cezalarına çarptırıldılar. A.M. dışındaki iki kişinin kısa öyküsü şöyle:

Amit Gal, 31 yaşında, dört yaşında bir oğul babası, 1989’dan bu yana komando olarak hizmet yapıyor. Dayısı, 1968’de öldürüldüğünde komandoydu. Amcası ise, 1973’de öldürüldü. Babası askerlik hizmeti sırasında yaralandı, engelli oldu. Amit Gal, komutanlarından işgal edilmiş topraklar dışında bir yere tayin edilmesini istedi. Komutanı, ona küftetti, sonra da özür diledi. Askeri hapishanede 28 gün hapsedildi.

Sharon Shmila, 29 yaşında, evli. 10 aylık kız bebeği var. Golan tepelerinde, bir piyade birliğinde subay olarak hizmet veriyor. Son hizmet yerinden önce, komutanlarından işgal edilmiş topraklar dışında bir yere tayin edilmesini istedi. Bunun üzerine askeri hapishanede 28 gün hapsedildi.

Bize verilen değerleri mahvedeceğini hissettik

İsrail ordusu, halkı ve dünyaya seslenen deklarasyon şöyle sürüyor:

* Kişisel yaşamlarımızda maliyeti yüksek olduğu halde, İsrail devletine asker ve subay olarak her yıl haftalarca hizmet ettik. İşgal edilmiş topraklarda hizmet gördük. Ülkemizin güvenliğiyle hiçbir ilgisi olmayan ve tek amacı Filistin halkları üzerindeki kontrolü sürdürmek olan emirler aldık. Bizler, bu kanlı işgalin iki tarafını da gördük.

* Bizler, bize verilen emirlerin bu ülkede büyüdüğümüz sırada bize verilen değerleri mahvedeceğini hissettik.

* Anlıyoruz ki, işgalin bedeli, insan karakterinin ve bütün İsrail toplumunun bozulmasıdır.

* Bizler bu toprakların İsrail olmadığını biliyoruz. Ve bütün yerleşimlerin sonunda boşaltılmak zorunda olduğunu da biliyoruz.

* Bu yerleşimlerdeki savaşta savaşmayacağımızı deklare ediyoruz.

* Bizler, bütün halkı perişan eden, yerinden eden, açlıktan öldüren 1967 sınırları ötesindeki savaşa devam etmeyeceğiz.

* Burada, İsrail’in savunmasına hizmet edecek her görev için İsrail Savunma Kuvvetleri’nde hizmet vermeye devam edeceğiz.

* İşgal ve baskı bu misyona hizmet etmiyor. Biz bu işte yokuz.

BİA Haber Merkezi
14 Mart 2002

İş güvencesi yasası üzerine tartışmalar sürüyor...

Sahte tartışmalar değil birleşik-militan mücadele!

İş güvencesi yasa tasarısı alevlenen tartışmalar nedeniyle gündemde öne çıkmış bulunuyor. İşçi ve emekçilere sınırlı güvenceler dışında hiçbir yeni hak getirmeyen, buna karşılık kıdem ve ihbar tazminatı haklarını tartışmaya açan yasa tasarısı hakkında şu günlerde herkes bir şeyler söylüyor. İşverenler yasayı kendi istekleri doğrultusunda biçimlendirmeye çalışırken, sendika bürokratları da sınıfın işgüvencesi talebini istismar ederek kendi koltuklarını sağlamlaştırma derdinde.

TİSK Abant'ta milletvekilleriyle toplantı yaptı

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK), İş Güvencesi Yasa Tasarısı'nı kendi istediği biçimde düzenlemek için meclisteki milletvekillerini satın almaya dönük faaliyetleri hızlandırdığı görülüyor. Bu çerçevede TİSK Başkanı Refik Baydur birçok milletvekilini 9 Mart'ta Bolu Abant'ta "tatil yapmaya" çağırdı. Derdi milletvekillerine rüşvet dağıtarak meclise gelecek İş Güvencesi Yasa Tasarısı üzerinde dilediği gibi oynayabilmektir. Fakat TİSK'in milletvekillerini ne için Abant'a çağırdığından kamuoyunun haberdar olması ve işçilerin yaygın tepkisi nedeniyle, her türlü masrafın patronlarca karşılandığı bu "tatile" sadece 13 milletvekili gidebildi.

Burada yapılan toplantıda konuşan Refik Baydur, "İş güvencesi yasası yalnız alınmaz. İş kanununda esnekliği, kıdem ve ihbar tazminatlarını birlikte almak gerekir. Ayrıca bir isteğimiz daha var, dar zamanlarda iş güvencesi uygulanmaz. Uygulanırsa işten çıkarmalar artar" diyerek, bir yandan kıdem ve ihbar tazminatlarına göz diktiklerini açıkladı, diğer yandan ise eğer yasa istedikleri gibi çıkmazsa işçi çıkaracakları tehdidini bir kez daha savurdu. Son zamanlarda işçi dostu kesilen Çalışma Bakanı Yaşar Okuyan'ın partisi ANAP'ı temsilen toplantıya katılan Ekrem Pakdemirli işverenlere, "Tepkilerinizde haklısınız. Kıdem tazminatı ile birlikte ele alınması yanlış. Bu tasarı bu haliyle Türkiye şartlarına yabancı, geçmemesi lazım. Türkiye'nin ruhuna uygun hale getirilmesi gerekir. Yoksa Türkiye 20 yıl sonra yamyamlarla aynı kategoride tutulur" diyerek güvence verdi.

Toplantıya sonradan katılarak bir konuşma yapan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Yaşar Okuyan ise son zamanlarda sergilediği "işçi dostu" görüntüsünün tümüyle sahte olduğunu kanıtladı. Patronların yasa taslağını yanlış anladığını belirten Okuyan şunları söyledi.

"Ben şunu anlatmaya çalışıyorum; yapılan propaganda yanlış. (İşveren hiçbir işçiyi çıkaramayacak) propagandası yanlış. Bunu bir örnekle anlatmak istiyorum. 100 işçinin çalıştığı bir fabrikada işveren, yaptığı teknolojik yenilemeler sonrasında 60 işçi ile işini yapacağına karar verirse, 40 işçiyi çıkarmasına bu yasa karşı çıkmıyor. Bu yasa, işçileri haklı sebeplerle çıkarma hakkı da veriyor."

Türk-İş toplantısı ve iş güvencesi yasa tasarısı

Türk-İş'in 9 Mart'ta Bostancı'da yaptığı toplantıda da en önemli gündem maddelerinden biri İş Güvencesi

Yasa Tasarısı idi. Salonda "İş Güvencesi Yasası hemen çıkartılsın" pankartı asılıydı. B. Meral de konuşmasında Abant'ta yapılan toplantıya değindi, "şeklen çirkin" dediği toplantıya katılan milletvekillerini kınadı. Yasanın bir an önce çıkması için çaba göstereceklerini belirtti.

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

Gerek patronların ve hükümet temsilcilerinin konuşmalarında, gerekse sendika bürokratlarının sözlerinde, tüm meselenin bu konudaki yasanın çıkıp çıkmamasına indirgendığı görülüyor.

Hükümetin ve patronların tutumunda şaşılacak bir şey bulunmuyor. Kapitalist sınıfın temsilcileri ile onların hizmetkârı olan hükümet, göstermelik bir işgüvencesi yasası karşılığında işçi sınıfı ve emekçilerin kazanılmış haklarının tartışmaya açılmasını, giderek de gaspını hedefliyorlar. Bunların kıdem ve ihbar tazminatları olduğu ise açık açık ifade ediliyor. Öte yandan, yasayla en geniş haklar verilse bile inisiyatif sermayenin elinde oldukça pratikte bunların kullanılmayacağını görmek gerekiyor. 8 saatlik işgününün 1936'dan bu yana yasalarda yer almasına rağmen hala da sınıfın önemli bir kesiminin bu hakkı kullanamaması gibi.

Sendika bürokratlarının tartışmayı yasanın çıkıp çıkmaması ekseninde ele almaları ise tümüyle bir aldatmacadan ibaret. Onlar nasılsa bir şekilde çıkacak olan bu yasaya sırtlarını dayayarak, işçi sınıfının işgüvencesi talebini istismar etmeye, buradan kendilerine pay çıkartmaya çalışıyorlar. Eğer tek düşündükleri kendi konumlarını sağlamlaştırmak

olmasaydı, sınıfın işgüvencesi talebini hükümetteki ve meclisteki sermaye uşaklarına endekslemeyiz, "Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!" talebiyle bu alandaki mücadeleyi yükseltmeye çaba sarfederlerdi.

Durum bunun tam tersi olduğuna göre, işçi ve emekçilerin hak talepleri için mücadeleyi yükseltmek konusunda sendikal ihanet çetesiinden herhangi bir beklenti içinde olmamaları gerekiyor.

Hatta bir adım daha atarak şunu söyleyebiliriz: "Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!", "7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma

haftası!", "Tüm çalışanlara grevli-toplu sözleşmeli sendika!" türünden güncel hak taleplerinin sınıf ve emekçi yığınlar tarafından sahiplenilmesi, mücadele konusu edilmesi, bu doğrultuda örgütlenmeler yaratma yoluna gidilmesi ve sendikalara basınç uygulanması, sendikal ihanet barikatını parçalamanın da yolunu açacaktır.

Bu nedenle dikkatimizi, bu yasanın ne zaman meclisten çıkacağına değil, asıl olarak "Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi" talebinin sınıf içerisinde yaygınlaştırılmasına, bir eylem şiarı haline getirilmesine vermeliyiz.

İşçi ve emekçiler Abant toplantısını protesto ettiler

Bolu Abant'ta patronlarla milletvekillerinin toplantısı işçi ve emekçiler tarafından protesto edildi. Ankara, İstanbul, Bolu, Düzce ve Gebze'den otobüslerle gelen değişik sendikalara bağlı 400 işçi, Abant girişinde sendikaya üye oldukları için işten atılan 120 maden işçisiyle buluştuktan sonra Abant'a girmek istediler. Jandarmalar tarafından durdurulan işçiler ilçeye sokulmadılar.

İlçeye girmelerine ve toplantının yapıldığı otele gitmelerine izin verilmeyen işçiler, bu kez "İşçi kıyımına son!", "İş Güvencesi Yasası çıksın!" dövizlerini açarak, bulundukları yerde eylem yaptılar.

Daha sonra işçilerin bağlı olduğu sendikalardan 4 temsilci otele işverenlerle görüşmeye gönderildi. Temsilciler otele giderek Refik Baydur ile görüştüler. Refik Baydur iş güvencesi yasasının engellenmemesini isteyen sendikacılara, "Sayın Bakan böyle istiyor diye bir kural yok. Ben hiçbir kuvvetin, kolun, kişinin talimatıyla iş yapmam. Benim konfederasyonum ne istiyorsa, görevim neyi gerektiriyorsa onu yaparım. Başkanlarınızla görüşüyorum, bundan sonra da görüşeceğim." dedi.

Toplantıyı protesto eden işçiler daha sonra halaylar çekerek ilçe girişindeki ormanlık alanda piknik yaptılar.

Değişik sendikalardan işçilerin patronlarla milletvekillerinin toplantısını protesto etmeleri, sınıfın kendi sorunlarına kayıtsız kalmaması açısından bakıldığında kuşkusuz anlamlı bir davranıştır. Benzer reflekslerin birçok konuda gösterilmesi gerekir. Fakat buradaki eylemin de gösterdiği gibi, işçiler, tam da sendika bürokratlarının istediği gibi, işgüvencesi sorununu meclisteki yasanın çıkıp çıkmaması üzerinden algılamaktadır. Bu türden zaafların ortadan kaldırılması ise, "Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi" talebinin yaygınlaştırılması, hak alma mücadelesinin yükseltilmesi ölçüsünde mümkün olacaktır. İşçi sınıfı için militan mücadele en büyük okuldur.

Türk-İş bölge toplantıları başladı...

Büyüyen öfke ve çözüm arayışı

Türk-İş Genel Merkezi'nin başlattığı "Bu ülke bizim kampanyası"nın geniş katılımlı ilk toplantısı 9 Mart'ta Bostancı Kültür Merkezi'nde yapıldı. Bu kampanya doğrultusunda yedi bölgede daha toplantı yapılacak ve çıkartılan talepler listesine işçilerden onay alınacak.

Saat 11:00'de başlayan toplantıya TEKSİF, Tek Gıda-İş, Haber-İş, Liman-İş, Demiryol-İş, Tes-İş, Yol-İş, TÜMTİS, Petrol-İş, Kristal-İş, Hava-İş, Belediye-İş, Orman-İş, Deri-İş, Selüloz-İş, Basi-Sen ve Türk Metal Sendikası katıldılar. Toplantıda yaklaşık 4 bin işçi vardı. Bunların çoğunluğunu şu anda sermayenin güncel saldırılarının hedefi durumundaki fabrika ve işletmelerden gelen işçiler oluşturuyordu.

Özelleştirme saldırısı ile karşı karşıya kalan Sümerbank işçileri, Telekom işçileri, Cevizli Tekel işçileri, Hava Yolları işçileri, işten atılan Aktif Dağıtım işçileri, Teka Puro İşçileri, Tuzla deri işçileri bunlardan bazılarıydı. Özellikle bu işletmelerden işçiler attıkları sloganlar ve coşkularıyla toplantıda ayrı bir hava yarattılar.

İlk konuşmayı TEKEİ'de çalışan Tek Gıda-İş sendikası üyesi bir kadın işçi yaptı. Sınıfın yüzyüze olduğu saldırılar yanında Afganistan'a asker gönderilmesine de değinen konuşmacının "Bizim çocuklarımızdan birinin bir damla kanı, bu ülkeyi yönetenlerin hepsinden daha değerlidir. Çocuklarımızın para için savaşa gönderilmesini istemiyoruz" sözleri salondan sloganlarla desteklendi ve alkış aldı.

Daha sonra Teksif'ten işyeri temsilcisi Dursun Açıkgöz, Haber-İş 1 No'lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu, Belediye-İş 3 No'lu Şube Başkanı Hüseyin Ayrılmaz, Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın birer konuşma yaptılar.

Dursun Açıkgöz konuşmasında, "Bu hükümet emekçinin sorunlarına çözüm arayacağına, Apo'yu

ipten kurtarmak için uğraşıyor" türünden şeyler söyledi. Bu sözler salondan kayda değer bir destek görmedi.

Sınıfın sorunlarına ve emperyalist savaşa değinen Levent Dokuyucu ise ilgiyle dinlendi. Levent Dokuyucu bir dizi talep okuyarak, işçilere bu taleplerin sonuç birdirgesine girmesini isteyip istemediklerini sordu.

Hüseyin Ayrılmaz sınıfın karşı karşıya olduğu saldırıların toplam tablosunu çizdi. Belediyelerde başlayan yeni TİS döneminde sınıfın desteğini beklediklerini kaydetti. Bir talepler listesi önerdi ve Türkiye'nin her yanından işçilerin Ankara'ya giderek eylem yapması gerektiğini söyledi. Ayrılmaz ayrıca 1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara çıkılması gerektiğinin altını çizdi.

Mustafa Öztaşkın ağırlıklı olarak işçi sınıfının siyasete girmesinin önemi üzerine konuştu. Sorunların çözümü olarak işçi sınıfının siyasete ağırlığını koyması gerekiyor dedi. Fakat bunun nasıl olacağına ilişkin herhangi bir açıklık yaratılmadı. Bu söylenenler daha çok B.Meral'in konuşmasına zemin hazırlamak ya da sonuç bildirgesindeki vurgulara dikkat çekmek için yapılmış görünüyordu.

Konuşmalar sık sık işçilerin mücadele isteğini anlatan, "Salonlara değil alanlara!", "Türk-İş uyuma kurda kuşa yem olma!", "Türk-İş uyuma işçilere sahip çık!", "Kahrolsun sendika ağaları!", "Eylem nerede biz oradayız!", "Genel grev genel direniş!" ve diğer mücadele sloganları ile kesildi. Kürsü bunu İMF karşıtı ya da genel sloganlar atılarak önlemeye çalışsa da başarılı olamadı. Bu kez görevli sendikacılar uzun uzun yapılan toplantının önemini ve zorlu bir mücadelenin ilk adımı olduğunu söyleyerek işçileri sabırlı olmaya, dolayısıyla atılan sloganlardan vazgeçirmeye çalıştılar. Fakat kürsünün denetimi dışındaki sloganlar toplantı sonuna kadar

yoğun olarak atıldı.

Kürsüye son olarak ısıklar ve yuhalamalarla B. Meral geldi. İlk olarak "haklısınız, anlıyorum, size tamamen katılıyorum" gibi sözlerle işçileri yatıştırmaya çalıştı. Konuşması sırasında birçok manevra yapan Meral, eylem sözü isteyen işçilere karşı "tamam, verdim gitti, böyle isteğe can kurban" diyerek, eylem sözü verdi. Altın alan bu tutumu sonucu Meral işçilerin tepkisini yatıştırmayı büyük ölçüde başardı. Konuşmasında o bilinen üslubuyla; hükümete işçi ve emekçilerin oy verdiğini, bir sonraki seçimlerde yine aynısını tekrarlayabileceklerini, işçiler olarak artık sermaye için fedakarlık yapmayacaklarını, hortumculara ve emperyalistlere karşı kurtuluş savaşında olduğu gibi ülkeyi savunacaklarını söyledi. Diğer konularda olduğu gibi AB konusunda da işçilerin kafasını bulandıran Meral, katılımın ancak diğer ülkelerle eşit şartlar altında olabileceğini savundu. Ayrıca Ermeni soykırımından da bahsederek işçilerin vatan-milllet duygularını kabartmaya çalıştı.

Bayram Meral'in konuşmasında en fazla öne çıkan nokta, işçilerin siyaset yapmasıyla ilgiliydi. Her vesileyle bunun altını çizdi.

Birçok sorundan bahsettikten sonra ise sadede gelerek, bir kez daha yaşanan sorunları hükümete götüreceklerini ve sorunu bu şekilde çözmeye çalışacaklarını söyledi. Ayrıca 800 profesyonel sendikacı ile birlikte hükümetin kapısına dayanacaklarını, olmazsa işçilerden hazır olmalarını hep birlikte Türkiye'nin her tarafından Ankara'ya yürüyeceklerini söyledi. Bu "uzun vadeli" eylem programı acil sorunlara çözüm önerisi getirmediği için salonda fazla bir etki yaratmadı. Önceden hazırlanmış sonuç bildirgesi okundu ve toplantı bitirildi. İşçiler toplantıdan somut hiçbir şey çıkmamış olmasının burukluğu ile salondan ayrıldılar.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Adana belediyelerinde TİS görüşmeleri

Adana belediyelerinde TİS görüşmeleri başladı. İlk sözleşme Dikili Belediyesi'nde imzalandı. Sözleşme Genel-İş'in anlaşmasıyla bağtlandı. İlk 6 ay için %30, ikinci 6 ay için %25 zam verildi. Sosyal haklarda ise %65-73 arasında arttı sağlandı. Sözleşmede en önemli madde, işverenin iş akdini feshetmesi durumunda tazminata 5 aylık maaşın eklenecek olması.

Seyhan Belediyesi'ndeki TİS görüşmeleri ise 5 Mart'ta başladı. Belediye başkanı TİS öncesinde, zam veremeyeceğini, sendikaların bu konuda ısrarcı olması durumunda işçi çıkaracağını açıkladı. 27 Şubat'ta Genel-İş 2 No'lu Şube, belediyenin hesap işleri müdürü odasında bir saat süren bir eylem yaptı. Ödenmeyen iki ikramiye ve bayram parası için yapılan eylem, belediye başkanının gözdağı vermek için yaptığı açıklama üzerine gerçekleştirildi.

Seyhan Belediyesi işçileri şunu iyi bilmek durumundadır. Belediye başkanları işçi ücretlerini ödeyemediklerinden dem vurarak, fazla ücret talep edilirse işçi çıkartacağı tehdidini her sözleşme döneminde gündeme getirirler. Yani ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalışırlar. Bunun arkasından ya sıfır zam dayatır ya da çok az bir artışla sözleşmeyi bitirmeye çalışırlar. İşverenin bu tutumuna prim verilmemelidir. Sendika yönetimi "Seyhan Belediyesi işçileri sağduyulu hareket edecektir" söylemleriyle, işverenle diyalog kurmak için işçileri ikna etmeye çalışmaktadır. Sendikaların bu tutumu da dikkate alınmalı, işyerinde TİS komiteleri oluşturulmalıdır. TİS ile güvence altına alınan haklarımızı korumak çok önemlidir. İkramiye ve sosyal haklarımızın zamanında ödenmesi için kararlı bir tutum ortaya konulmalıdır.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Sendika bürokratlarının "ürettiğini tüket" kampanyası...

Burjuvaziye hizmette sınır tanımıyorlar

İMF-TÜSİAD reçeteleriyle yürütülen topyekûn saldırı ile sınırlı sosyal haklar peşpeşe gasp edildi. Bu süreç aynı zamanda sendikal örgütlülüğün ağır darbeler almasına, sendikaların birçok işletmeden tasfiye edilmesine yol açtı. KİT'lerin özelleştirilmesi ve peşinden gelen toplu tensikatlar sonucu sendikalar onbinlerce üye kaybettiler. Bu, sendikaların üstünde durdukları zeminin gittikçe yok olması anlamına geliyor.

Demokratik hak ve özgürlüklerin gasp edilmesi ve devlet terörü bu sürece eşlik etti. Grevler yasaklandı, sendikalaşan işçiler işten atıldı, buna karşı direniş geçen işçiler polis-jandarma saldırısına uğradı, gözaltına alındı. Tüm bu saldırılara karşı sendika konfederasyonları kayda değer bir direniş göstermediler. Sermaye saldırılarına karşı kurulduğu iddia edilen Emek Platformu, hava boşaltma türünden eylemlerle işçi sınıfı ve emekçileri aldatmaktan başka bir işlev görmedi. Bürokratlar tabanı harekete geçirmek için hiçbir şey yapmadılar. Yaşanan süreç, sendikaların, sınıfın genel çıkarlarını savunmak bir yana, ücret sendikacılığı çizgisinin de gerisine düştüklerinin kanıtı oldu. Sendika bürokratları, kendileri açısından bir rant alanı olan mevzileri bile koruyamadılar.

Sendika bürokratları şimdi güya sendikal işçi çalıştırmayı teşvik edecek bir kampanya başlatmaya hazırlanıyorlar. Bu kampanya ile amaçlanan, sendikal işçi çalıştıran işyerlerinin satışlarını artırmak. "Ürettiğini tüket" sloganıyla başlatılacak kampanya ile, satışa sunulan malın

etiketine "bu mal sendikal işçiler tarafından üretilmiştir" ve "bu malın üretiminde çocuk işçi çalışmamıştır" yazıları konulacak. Bu amaçla sendikacılar patronlarla görüşerek, kampanyayı başlatmak için söz konusu yazıların etiketlere eklenmesini isteyecekler.

Sendika bürokratları bu kampanya sayesinde sendikal işçi çalıştıran işyerlerinin ürettiği mallara olan talebin artacağını ve pazar paylarının genişleyeceğini umuyorlarmış. Sendikalı işyerlerinin genelde işbirlikçi tekeli burjuvaziye ait olduğu düşünülürse, bu kampanyanın kimlerin işine yarayacağı yeterince açık olmalı.

Tüm enerjilerini işçi sınıfına ihanet etmek amacıyla kullanan sendika bürokratları, burjuvazinin çıkarlarına hizmet eden bir kampanyayı sendikal örgütlülüğü korumak amaçlı göstermeye çalışıyorlar. Sendikal mevzileri korumak için kılını kıpırdatmayanlar, böyle "dahice" bir buluşla, bu mevzileri sermayenin gönlünü hoş tutarak korumanın yolunu bulmuş oluyorlar! Sınıfı arkadan hançerlemek yetmemiş olmalı ki, bürokratlar bu yeni buluşla patronların malının reklamını da yapacaklar. Bu sayede uşaklık ettikleri kapitalist sınıfa ne kadar bağlı olduklarını yeniden ispatlama olanağına sahip olacaklar.

Sendika bürokrasisinin ihanetini yeniden tescil eden bu kampanya, bu hainleri sınıfın sırtından söküp atmanın acil bir ihtiyaç olduğunun yeni bir kanıtıdır. Hak ve özgürlükler burjuvaziye hizmet edilerek değil, söke söke alınır.

Türk-İş İstanbul bölge toplantısının gösterdikleri...

Sendikal ihanete karşı tabanın örgütlü sesini yükseltelim!

Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun aldığı karar doğrultusunda bölge toplantıları başladı. Sermayenin giderek yoğunlaşan saldırılarına karşı tabandan gelen basınca rağmen eylem yapmaktan kaçınan sendika ağalarının bu toplantılarda ne hedeflediği ise biliniyor. Sınıf hareketinin bu konuda yeterince tecrübesi mevcut. Gene de ilki 9 Mart'ta İstanbul'da düzenlenen toplantı, sendika bürokrasisinin kirli hesaplarını bütün açıklığıyla ortaya koymasından önemli veriler içeriyor.

Sendika bürokratları tabanın kendisine dönük artan tepkisini dağıtmak ya da en azından kontrol altına almak istiyor. İstanbul toplantısı bürokratların bu niyetinin somut göstergesi oldu. Uşaklığını yaptığı sermaye sınıfının ihtiyaçları ile gücünden korkulan taban basıncı arasına sıkışan bürokratlar, sınıf hareketini denetim altına alma noktasında açık bir başarı sağlayamadıkları durumda, hiç olmazsa zaman kazanmak istiyorlar. Bu tür toplantılar ve buralardan sınıfa yayılan sahte umut ve beklentiler bunun aracı oluyor. Nitekim İstanbul'da salonda işçiler tarafından belirgin şekilde ortaya konan öfke ve tepkiye rağmen, bunun bir ölçüde başarıldığını söylemek mümkün. Bununla bağlantılı olarak toplantının açığa çıkardığı ikinci nokta, sendikal bürokrasiye karşı tabanda duyulan güvensizlik ve öfkenin artan boyutudur. Fakat bu tepkinin sınırlarını örgütsüzlük ve çıkışsızlık belirlemektedir. Toplantının başından itibaren eylem yerine toplantı kararı alınması üzerinden sendikal bürokrasiye karşı gösterilen tepkinin toplantı sonuna doğru eritilmesinde, bu örgütsüzlük ve çıkışsızlık temel bir rol oynamıştır. Tek bir toplantıdan genel bir sonuç çıkarmak doğru değil kuşkusuz. Ama gene de şunu söylemeliyiz; sendikal bürokrasinin manevralarını boşa çıkarmak için bu çıkışsızlık ortamını ortadan kaldırmak gerekiyor. Geriye kalan 6 toplantı, böylesi bir sürecin örülmesi için öncü işçiler ve temsilciler tarafından kullanılabilir. Bu açıdan İstanbul toplantısına daha yakından bakmakta fayda var.

Sendika bürokrasisinin kirli manevraları

Sendika bürokrasisinin saldırılar karşısında aldığı tutum, hükümeti uyarmanın ve diplomasi yapmanın ötesine uzun zamandır geçmiyor. Saldırıların yıkıcı etkisinin tabanda yarattığı öfke bir yana, saldırı politikaları Türk-İş'in örgütsel gücünü de tehdit eden boyutlarda. Buna rağmen Türk iş bürokratları, geçmişte defalarca başvurdukları hava boşaltma tarzı eylemleri dahi bugün pek tercih etmiyorlar. Kitlesel eylemlere olabildiğince bulaşmamaya çalışıyorlar. Bunun için ellerinden gelen tüm çabayı gösteriyorlar. Kuşkusuz bu çabanın altında bugünkü koşullarda kitlesel eylemliliklerin nereye evrileceğini bilmemenin yarattığı sıkıntı ve korku var. Zira eylemlilik bir kez başladıktan sonra sendika bürokratlarının denetiminden tümüyle çıkma ihtimali

de var.

Bu şartlar altında başlayan ilk bölge toplantısı bürokratlar açısından tabanla yüzyüze gelme riski taşıyordu. Bu nedenle olmalı, Türk-İş bürokratları önden İstanbul toplantısına iyi hazırlanmışlardı. Toplantının ilk anından itibaren "Salonlara değil alanlara!" sloganını atan kitle, görünürde eylem yerine toplantı kararı alınmasını hedef almıştı. Fakat gerçekte, saldırılara karşı kılını kıpırdatmayan, genel sorunlardan kendi fabrikasında yaşadığı özgü sorunlara kadar hiçbirinde net bir tutum göstermeyen sendikal anlayışa da vuruyordu. Çoğunluğunu Sümerbank, Telekom, Cevizli Tekel, Karayolları, vb., sermayenin saldırılarının doğrudan muhatabı işletmelerden gelen işçilerin oluşturduğu kitlenin "Türk-İş uyuma işçine sahip çık!" sloganı üzerinden ifade ettiği tepkinin, işçilerle bire bir konuşulduğunda bu sınırların çok ötesinde olduğu görülmüyordu.

Toplantının amacının hükümeti uyarmak olduğu söylenece de, işçiler toplantı boyunca Türk-İş'i uarmayı daha çok tercih ettiler. Sendika bürokrasisinin ise bu tabloyu önden hesapladığı söylenebilir.

Konuşmacılar Türk-İş içinde şu veya bu ölçüde mücadeleci kimlikleriyle tanınan sendikacılardan seçilmişti. Seçilen sendika başkanı konuşmacılar, kitlenin talebini dillendiren, ama mümkün mertebe Türk-İş bürokrasisini doğrudan hedeflemeyen konuşmalar yaptılar. Nitekim kürsüyü dinlemekten çok kürsüye kendi derdini anlatmayı dert edinen işçilerin tepkisi bu konuşmalar sayesinde yumuşatıldı. Konuşmacıların niyetlerinden bağımsız olarak bu böyle oldu.

Bu konuşmacılar, kürsüden kitlenin mücadele çağrılarını dillendirip Türk-İş'in ihanetçi tutumlarına doğrudan vurmadıkları ölçüde, bilinçli ya da bilinçsiz olarak Türk-İş bürokrasisine, özel olarak da kürsüye çıkıp çıkmayacağı merak konusu olan ve işçilerin dakikalarca "Bayram Meral nerede!" sloganıyla aradıkları bürokrat başına yeni manevralar için zemin düzlemiş oldular.

Bunu, kürsüye çıkan Bayram Meral'in, Ermeni Yasa Tasarısı'ndan dem vurup şovenizm zehiri yaydığı; AB tartışmaları üzerinden sahte anti-

emperyalist nutuklar attığı; "ama bunlara da siz oy verdiniz" deyip olayı siyasilere bağladığı; "Bayram Meral bize eylem sözü ver" sloganına karşılık, "böyle isteğe can kurban" yüzsüzlüğü sergilediği, beklentiler yayarak tepkileri yumuşatmaya çalıştığı konuşması izledi. Meral'in konuşması son derece akıllıca planlanmıştı. Somutta yaşanan sorunlara mümkün mertebe değinmedi. Herşeye rağmen sergilediği manevraların işçilerin tepkisini bir toplantı için bile olsa dindirebilmesi mümkün değildi. Ancak daha önce de değindiğimiz gibi, tepkinin örgütsüz olması ya da alt kademedeki yükselen sendikal muhalefet çizgisini aşamaması bürokratları belli ölçüde rahatlatı. Tıpkı kürsüden konuşan muhalif sendikacılar gibi

kendi kitlelerini bir şekilde yöneten alt kademe sendikacılar Türk-İş yönetimini ve sendikal bürokrasiyi doğrudan hedefleme cüretini gösteremediler. Buradan kaynaklanan boşluk, işçinin her şeye rağmen tek örgütlülüğü olan sendikalar dışında başka bir çıkış noktası olmadığı bilinciyle örtüşünce, inandırıcılıktan uzak da olsa manevralar bir ölçüde amacına ulaşmış oldu. Sendikal bürokrasinin bir toplantı üzerinden dahi olsa sağladığı bu tartışmalı başarının arkasındaki en temel neden, tepkinin örgütlülük düzeyindeki zayıflıktır.

Çıkışsızlığa çözüm taban inisiyatiflerini örgütlemektir

Önceden hazırlanıp işçilerin önüne konulan sonuç bildirgesi de gösteriyor ki; Türk-İş bürokratları genel geçer söylemler bir yana, ellerinden geldiği ölçüde eylemli süreçlerden uzak durmaya kararlıdır.

Toplantıya katılanların en somut talebi alanlara çıkmak olduğu halde sonuç bildirgesinde yer alan "800 profesyonel yöneticiyle sonuç alana kadar Ankara'da kalma" kararı bunun en somut göstergesidir. Sendika bürokratları bu kararla birlikte bir şey yapıyormuş görüntüsü altında zaman kazanmış olacaklardır.

Bu çaresiz girişimlerle sermayeye karşı gerçek bir sınıf hareketinin, hak almayı sağlayacak eylemliliklerin önünü ne kadar süre kesebilecekleri tartışmalı. Fakat gene de bu manevrayı boşa çıkarmak bugünün en acil görevlerinden birini teşkil ediyor. Sendika bürokrasisine karşı örgütlü bir mücadele yürütmeden sermayenin saldırılarına gereken yanıtın verilmesi olanaksız. Yaşananlar bir kez daha bunu doğruluyor. Önümüzdeki toplantılar sürecinin sermayenin saldırılarını püskürtmede, sınıf hareketini ileri taşımada olumlu bir rol oynayabilmesi için, sermayenin saldırılarına ve sendika bürokratlarına karşı mücadeleyi birbirinden koparmamak gerekiyor.

Bunu güvenceye alacak en önemli araç ise, işyeri komitelerinden başlayarak sektörel platformlara büyüyecek taban örgütlülüklerinin yaratılması. Var olan girişimlerin büyütlülük genişletilmesi. Bu görev öncü işçilerin önünde duruyor.

Türk-İş bölge toplantısında işçilerle konuştuk...

“Salonlarda değil, alanlarda mücadele etmek istiyoruz!”

“Sendikaların başındaki ağaları istemiyoruz”

- *Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun ilk bölge toplantısı gerçekleştiriliyor. Bu ve bundan sonraki toplantılardan ne bekliyorsunuz?*

1. işçi (Tes-İş üyesi): Hiçbir şey beklemiyoruz. Çünkü olacak bir şey yok. İşçi bağıyor işçi duyuyor. Önemli olan başkalarının duyması. Halkın duyması, hükümetin duyması. Biz burada kendimiz söylüyoruz, kendimiz duyuyoruz. Bu tür toplantılardan bir sonuç çıkmaz. Alanlara çıkmak bizim talebimiz. Böyle birbirimize bağırığımız ortamların hiçbir anlamı olduğunu düşünmüyorum.

- *Türk-İş'ten sürece yönelik beklentileriniz nelerdir?*

1. işçi: Derhal eylem kararı alsın. Genel grev yapsın, bizi oyalamasın.

2. işçi (Cevizli Tekel işçisi): Türk-İş'in güttüğü politiklardan memnun değiliz. Türk-İş bizi satıyor. Biz bunu değiştirmek istiyoruz. Türk-İş bizi salonlara tikiyor. Bayram Meral'in istediği olmayınca, milletvekillerinden istediğini alamayınca, bizi salonlara tikiyor. Biz salonlarda değil, alanlarda mücadele etmek istiyoruz.

2. işçi: Genel grev istiyoruz.

1. işçi: Evet, genel grev istiyoruz. Alanlara inilmesini istiyoruz.

3. işçi: Bayram Meral Abide-i Hürriyet Meydanı'nda bağıyordu. “İşçinin ikramiyesine bir şey olursa, re'sen emekliliğe götürmeye kalkarlarsa sizi genel greve götüreceğim!” diyordu. Götürsün, işçi hazır. Hükümetin uşaklığını yapmasın. İşçiler yollara dökülecek, caddeleri kapatacak ki sesi duyulsun. Bugün İngiltere'de benzine zam geldi diye tırlar, kamyonlar yolları kapatıyor. Beşyüz bin üyesi olan Türk-İş oturmuş hükümetin yalakalığını yapıyor. Biz bunları istemiyoruz, hakkımızı savunacak insanlar istiyoruz.

2. işçi: Biz Tekel işçisi olarak aldığımız paradan da memnunuz. Ama ülkemiz satılıyor.

1. işçi: Sendika ağalığına son verilmesini istiyoruz. Sendikaların başındaki ağaları istemiyoruz. Hakkımızı savunan sendikacı istiyoruz.

3. işçi: Bayram Meral'in oğlu ve kızı İsviçre'de okuyor. Bugün hangi işçinin çocuğu İsviçre'de okuyor? Bırakıp gitsinler.

- *Levent'teki toplantıda sendikacılar işçilerin arkalarında olmadıklarından yakındılar: “Yoksa biz alanlara çıkacağız” dediler..*

1. işçi: O kendini kurtarmak için söylüyor. Onu boş versinler. Alana ne zaman çağrı yapsalar işçi cevap verir. Ancak pazarlıklar dönüyor.

3. işçi: Onun derdi suçu başkasına atmak. Bıraksınlar bu işleri. Bayram Meral hemen istifa etsin. Buradaki kalabalık bile alanları doldurmaya yeter. Ama sıkıntıları başka. Pazarlıklar dönüyor. Gidiyorlar, hükümetle görüşüyorlar, İMF'yle görüşüyorlar, sonra şöyledir böyledir diyorlar.

“Salonlarda olmaz, yola çıkacağız, yolda çözeceğiz”

- *İşçilerin bugün hem kızgın, hem de coşkulu oldukları görülüyor. Sürekli mücadeleye ve alanlara çağrı yapan sloganlar atıyorlar. Bu tür toplantılar işçilerin mücadele isteğini oyalamanın, boşa*

düşürmenin bir yöntemi olabilir mi?

1. işçi: Yöntemi, ancak başarılı olamayacaklar. İşçiler artık bilinçli. Artık bilinçleniyor, başarılı olmaları mümkün değil.

3. işçi: Biz yemekhaneler özelleştirildi diye üç ay eylem yaptık, yemeğe gitmedik. Türkiye genelinde oldu bu. Bayram Meral, Hüseyin Karakoç neredeydi? Ne yapıyorsunuz demediler. Hakkınıza sahip çıkıyorsunuz helal olsun demediler. Şimdi gelmiş burada martaval atıyor. Bıraksınlar bu işleri. Salonlarda olmaz, yola çıkacağız, yolda çözeceğiz.

- *Genel sorunlardan bahsediliyor. Şu anda sizin bunların dışında Cevizli Tekel işçileri olarak başka bir sorunuz var mı?*

1. işçi: Somut bir durum var. Kapanan sigara fabrikası işçilerini Cevizli Tekel'e yığıyorlar.

2. işçi: Batman, Amasya, Sason, Şırnak'taki tütün yaprak işletmelerini kapatıyor, oradaki kadınları, hatta geçici işçi kadınları getiriyorlar buraya. Kadro vereceğiz diye İstanbul sigara fabrikasına yığıyorlar. Yüzelli aileyi buraya getirdiler. Yazık değil mi bu insanlara?

1. işçi: Bunu özelleştirmenin bir programı olarak düşünüyoruz. Bunda başarılı olamayacaklarına yürekten inanıyoruz.

“Sendikalı işsiz olmayacağız!”

- *Türk-İş'in düzenlediği bu toplantıları nasıl değerlendiriyorsunuz?*

İşten atılan Teka Puro işçisi: Sınıf mücadelesinde her türlü yöntemin bir yararı olacağını düşünüyorum. Sınıf dayanışması için olumlu bir yanı olacaktır. Biz de burda sesimizi duyurmaya çalışıyoruz.

- *Dövizlerinizde sendikalı işsiz gördünüz mü? Sendikalı işsiz olmayacağız! vb. şiarlar yazılı. Teka Puro çalışanları olarak şu anki durumunuz nedir?*

İşçi: Biz Teka Puro çalışanıyız. Küba-Türkiye ortaklığıyla kurulmuş bir fabrika. 37 işçisi vardı, 37'si de işten atılmış durumda. Nedeni sendikal mücadele. Şimdi fabrikanın kapatıldığını iddia ediyorlar. Altı ay dolduğunda tekrar işçi alınacağı söylentisi var. Hiçbir

şey bilmiyoruz. Sendika yetki aldı, iki ay sonra işten atıldık. Fabrika işçilerinin hepsi çok genç ve lise mezunu. Fabrikanın yüzde ellisine Küba ortak. Biz onların ortak olmasından dolayı hakkımızı daha fazla alacağımızı düşünüyorduk, ama böyle oldu. Biz de sendikamız da bu duruma çok şaşırdık.

“Söz bitti, sıra eylemde”!

- *Toplantıdan ne bekliyorsunuz?*

1. Yol işçisi: Toplantıdan eylem kararı çıkmasını ve sonuç alıcı eylemler yapılmasını bekliyoruz. Bugün yaşanan sorunlar karşısında bir-iki toplantı, miting yapıp işi çözmek mümkün değildir. Emek Platformu'nun tabii ki Türk-İş'in etkisiyle genel grev kararı alması gerekli.

- *Buradaki işçilerin kararlılık düzeyini nasıl değerlendiriyorsunuz? Levent'teki toplantıda sendikacılar, “eylem isteniyor ama işçiler arkasında durmuyor” dediler.*

1. işçi: Biz eylem istiyoruz. İşçiler eylem istiyor. Yoksulluk sınırı olmuş bir milyar, işsizlik herkesin kapısında. Bu salondan da belli oluyor, işçiler eylem istiyor.

2. işçi: Bizi oyalamasınlar, hemen eylem kararı alsınlar, hemen uygulansınlar. Bunlar bürokratların bildik sözleri ve oyunları. Ama artık işçinin tahammülü kalmadı.

3. işçi: Sendikaların artık gücü kalmamıştır. Gücü de niyeti de kalmamıştır. Bunun için mücadele edecek olan işçilerdir. Bu tür toplantılar işçileri biraraya getirmesi açısından önemlidir. Sendikalardan çok fazla bir şey beklememek gerekir. Harekete geçmemiz, mücadele etmemiz gerekir.

Telekom'dan 1. işçi: Hiçbir beklentimiz yok. Derhal eyleme geçilmesini istiyoruz. Bu tür toplantıların bizi oyalamaya yönelik olduğunu biliyoruz. Ancak buraya geldik, eylem çağrısı yapmaya geldik. Söz bitti, sıra eylemde diyoruz.

2. işçi: Bunlar vatan haini. Parça parça vatani satıyorlar. Türk-İş'in daha iyi mücadele etmesi gerekiyor. Biz bu vatani sattırmayacağız.

YTÜ'de Paralı Eğitim Karştı

Öğrenciler Platformu'ndan eylem...

Paralı eğitim yasası geçmeyecek!

Yürürlükte olan YÖK yasa tasarısına karşı oluşturulan ve “Paralı eğitime hayır!”, “YÖK yasa tasarısı geri çekilsin!” talepleriyle örgütlenen Paralı Eğitim Karştı Öğrenciler Platformu, 14 Mart Perşembe günü YTÜ Merkez Kampüs'te yaklaşık 50 kişinin katıldığı bir forum gerçekleştirdi. Orta kantin önünde başlayan eylemde, “YÖK kalkacak polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek!”, “Paralı eğitim yasası meclisten geri çekilsin!”, “Paralı eğitim yasası geçmeyecek!”, “Baskılar, soruşturmalar, atmalar bizi yıldırılmaz!”, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!”, “Eğitim haktır satılamaz!” sloganları atıldı.

Yemekhanede YÖK yasa tasarısının içeriğini anlatan bir metin okuyan öğrenciler ardından bir tiyatro oyunu sahnelediler. Oyunu ilgiyle izleyenler alkışlarla eyleme destek verdiler. Oyundan sonra, YÖK yasa tasarısı ile ilgili “Paralı Eğitim Karştı YTÜ Öğrencileri” imzalı bildiriler tiyatroyu sunan öğrenciler tarafından yemekhanede dağıtıldı ve platforma çağrı yapıldı.

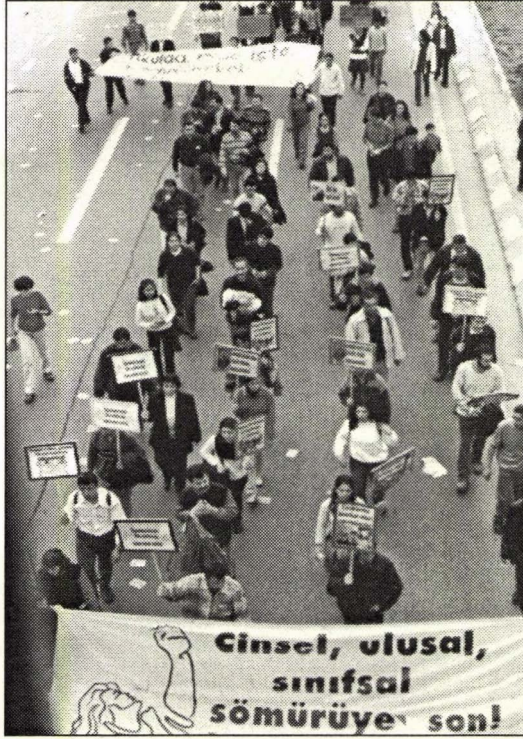
Ellerinde dövizlerle okulda yürüyüşe geçen öğrenciler sloganlarına burada da devam ettiler. Yoğun alkış ve sloganlar eşliğinde ellerindeki bildirileri Mimarlık ve orta kantin önünde dağıtan öğrenciler eylemlerinin devam edeceğini belirterek, bir kez daha “bu yasa geçmeyecek” dediler.

Paralı Eğitim Karştı Öğrenciler/YTÜ

İstanbul'da 8 Mart...**Çarpık feminist anlayışa anlamlı yanıt:
“Kadın-erkek elele, mücadeleye!”**

İstanbul'da çoğunluğunu kadın kurumlarının oluşturduğu platform tarafından 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü mitingi düzenledi. Miting kitlenin saat 10:00'da Perpa önünde toplanmasıyla başladı. Erken saatlerde toplanan kitle uzun süre dağınık şekilde bekledi. Ardından en önde kadın kurumları olmak üzere arkasında devrimci yapılar, sendikalar ve öğrencilerin oluşturduğu kortejler saat 12:00'ye doğru yürüyüşe geçtiler.

Platform'un "Kadınlar özgürlüğünüz için dayanışmaya, örgütlenmeye" pankartının arkasından, Barış Anaları İnisiyatifi, Dicle Kadın Kültür Merkezi, Emekçi Kadınlar Birliği, Feminist Kadın Çevresi, Hareket Kadın Platformu, Özgür Kadın, İHD, Halkevleri'nden Kadınlar, KESK'li Kadınlar, Sosyalist Eylemden Kadınlar, Çağrı Dergisi'nden Kadınlar, Zara Kültür Dayanışma Derneği'nden Kadınlar, Divriği Kültür Derneği Kadın Komitesi, Üniversiteli Demokrat Kadınlar, HADEP'li Kadınlar, DSİP'li Kadınlar, GÖÇ-DER'li Kadınlar, TEB İstanbul Eczacılar Odası, TUYAB, TÜMTİS, LİMTER-İŞ, Belediye İş 2 Nolu Kadın Kolu, İşçi Kültür Evleri, ÖMP, Atılım, Devrimci Demokrasi,

birakıldı. Kadın sorununa erkeklere karşıtlık üzerinden bakan bu çarpık anlayışın sahipleri, miting boyunca 8 Mart'ın emekçi karakterini yok sayan bir tutum sergilediler.

Partizan, TAYAD'lı Aileler, Odak, Mücadele Birliği, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, EMEP, Anadolu Yakası Liseli Gençlik Platformu (ALPG), Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenciler Platformu, Genç Umut, Öğrenci Koordinasyonu, İDLB pankartlarıyla mitinge katıldılar. Yürüyüş sırasında, platformun aldığı gerici karar nedeniyle, kadın kurumları ile misafir olarak niteledikleri diğer katılımcılar (erkek ve karma katılımcılar) arasında uzun bir mesafe

Yürüyüş sırasında ve alanda "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!", "Kadın erkek elele, mücadeleye!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Amerikan askeri olmayacağız!", "Kahrolsun emperyalizm!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!" sloganlarını haykırdık. Ayrıca HADEP kitleleri demokratik cumhuriyet ve anadilde eğitime ilişkin sloganlar attı.

Platformun hazırladığı konuşmalar Türkçe ve Kürtçe yapıldı. Kadınlara ilişkin ekonomik ve demokratik sorunlar ve bu yönlü talepler sıralandı. Eşit işe eşit ücret, silahlanmaya değil eğitime-sağlığa bütçe, tecavüzcülerin yargılanması, erkeğin kadın üzerindeki egemenliğine son verilmesi, sıralanan talepler arasında idi. Kürsüden ayrıca tecridin kaldırılmasına ve "3 kapı-3 kilid" in açılmasına yönelik konuşmalar yapıldı.

Kürsüden sürekli olarak, mitinge katılan erkeklerin alanı kadınlara bırakıp programı arkadan izlemeleri gerektiği uyarısı yapılarak, yürüyüş sırasındaki gerici tutum sürdürüldü. Erkeklerin alanı kadınlara bırakmama tutumu devam ederse, platformu oluşturan bazı kadın kurumlarının bu nedenle alanı terkedeceği söylendi. Bu duyuru yoğun bir tepkiyle, "Kadın-erkek el ele, mücadeleye!" sloganıyla karşılandı. Müzik gruplarının verdiği dinletin ardından miting sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Adana 8 Mart mitingine üçbin kişi katıldı

8 Mart öncesi çalışmalarını sürdüren Adana Kadın Platformu bileşenleri, sendikalar, sol partiler, DKÖ'ler ve devrimci basını ortaklaştırmak için bir çağrı yaptılar. Yapılan toplantıda, 8 Mart'ta yapılacak mitinge çalışanlar katılamayacağı için, KESK ve DİSK 9 Mart'ta bir miting yapılmasını önerdiler. Bu konuda anlaşma sağlanamadığı için platform dağıldı.

8 Mart miting başvurusu kabul edilmeyen HADEP aynı gün basın açıklaması yaptı. Kürt kadınları yöresel kıyafetleriyle Uğur Mumcu Meydanı'nda toplandılar. HADEP yöneticilerinin yaptığı kısa konuşmaların ardından Kadın Kolları adına bir metin okundu. Bu arada kadınlar ağızlarına siyah bant takarak mitinge izin verilmemesini protesto ettiler. İdamın kaldırılması ve barışın gerçekleşmesi için atılan sloganların ardından eylem sona erdi.

KESK ve DİSK'in miting başvurusundan sonra DKÖ'ler ve yasal sol partiler (HADEP dışında) ortak bir basın açıklaması düzenleyerek mitinge çağrı yaptılar. Mitinge çağrı için hazırlanan el ilanları iki gün kala sınırlı bir şekilde dağıtıldı. Yapılan çalışmaların oldukça yetersiz olması mitinge katılımı önemli ölçüde etkiledi.

9 Mart'ta Mimar Sinan'da toplanan kitle buradan yürüyüşe geçti. Yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı miting coşkuz geçti. Eyleme Genel-İş 2 ve 6 No'lu şube yöneticileri ve temsilcileri dışında işçi katılımı yoktu. Mitinge KESK, Eğitim-Sen, DİSK Genel-İş 2 ve 6 No'lu şubeler, TÜMTİS, Emekli-Sen, yasal sol partiler, Tuncelililer Derneği, Hacı Bektaş Derneği, devrimci çevreler, ÇÜ Öğrencileri, EKB ve Halkevi kendi pankartlarıyla katıldılar. Biz sınıf devrimcileri Genel-İş'in arkasında,

"İMF'ye, zamlara, işsizliğe, savaşa karşı sosyalizm mücadelesine!" yazılı pankartımızla katıldık. Hemen arkamızdaki Emekli-Sen ve önümüzdeki Genel-İş'le sloganlarımızı ortaklaştırdık.

Yürüyüş esnasında "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Kahrolsun ABD kahrolsun emperyalizm!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "İşçi-memur elele genel greve!" vb. sloganlar atıldı. Alanda bir dakikalık saygı duruşunun ardından Eğitim-Sen ve BES'ten birer kadın emekçi, günün anlam ve önemi üzerine birer konuşma yaptılar. Miting esnasında ölüm orucu direnişçisi Yusuf Kutlu'nun şehit düştüğü haberi geldi. Bunun üzerine "Yusuf Kutlu ölümsüzdür!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganları haykırıldı. Yapılan konuşmaların ardından miting halaylarla sona erdi.

Adana Emekli-Sen'de 8 Mart etkinliği

Emekli-Sen 6 Mart günü sendika binasında, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla, üye eşleri, sendikalar ve DKÖ'lerin katıldığı bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada 8 Mart'ın tarihçesi anlatıldı ve günümüzde kadının yaşadığı sorunların değişmediği, o dönemde hakların mücadele ile alındığı, bugün de de mücadele edilmesi gerektiği vurgulandı. Konuşmanın ardından şir ve müzik dinletisi sunuldu. Etkinliğe katılan kadınlar düşüncelerini ifade ettiler. Ölüm orucu direnişçisi bir tutsak anası da yaşadığı sorunları ve hücre saldırısını dile getirdi. 9 Mart'ta yapılacak mitingte buluşmak üzere etkinlik bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/Adana

İzmir'de 8 Mart mitingine 3 bin kişi katıldı...**Emekçi kimliği silikleştiren tutumlar eylemi gölgeledi**

Çeşitli kadın örgütleri ve DKÖ'lerin içinde bulunduğu tertip komitesi tarafından çağrısı yapılan mitinge katılım beklenenden zayıf oldu. 3 bin kişinin katıldığı miting coşkudan uzak bir ortamda gerçekleşti. HADEP'li kadınların oluşturmuş olduğu kortej katılımın üçte ikisini temsil etmekteydi. Polis belirgin bir biçimde kitleyi taciz etti.

Mitingi öncesi yaşanan en büyük olumsuzluk 8 Mart'ın sınıfsal özünden koparılmaya çalışılmasıydı. İzmir'de 8 Mart, "Yaşasın 8 Mart, yaşasın mücadele!" şiarıyla kutlandı. Ancak bu şiar, miting düzenleyicilerinin anlaşmazlığına çözüm için önerilen orta yol olarak kabul edildi. Çünkü eylemi düzenleyen kadın örgütleri ve çevreleri içinde, 8 Mart'ın "emekçi kadınlar" günü mü, yoksa yalnızca "kadınlar" günü mü olarak kutlanması tartışmaları ayrılık noktasına gelmişti. Böylece, 8 Mart'a damgasını vuran emekçi kimliğinin silikleştirildiği bu kısır tartışmaların gölgesinde bir 8 Mart daha kutlandı.

İşçi ve emekçi kadınların mücadelesinde bırakılan boşluğu feminist kadınlar doldurmuştu. Emekçi kavramından özenle kaçan bu burjuva orta sınıf bayanlarının bir diğer önerisi de alana erkeklerin alınmaması idi. Feministler ve onları destekleyen kurumlar, BKİ (Bağımsız Kadın İnisiyatifi), Anti-militarist Kadınlar, yurtsever çevrelerin tüm kurumları, Dicle Kadın, HADEP, MKM, TAY-DER'den oluşuyordu.

Miting, önde kadın grupları, arkada karma gruplar olarak düzenlendi. Oldukça sönük geçen miting birbuçuk saat sürdü. Zayıflığı devlet de gözlemlemiş olacak ki, basın metninin Kürtçe tercümesine bile izin verilmedi. Miting öncesi bir başka tartışma, KESK'in basın metninin Kürtçe çevirisine karşı çıkması, bunu gerekçe göstererek çekilmesi idi. KESK'e bağlı bazı sendikaların tüzüğünde anadilde eğitim hakkının olmasına rağmen bu tavır KESK'in geldiği noktayı ortaya koyuyordu.

Kürsüden yapılan konuşmalarda kadınların karşı karşıya bulunduğu genel sorunların yanı sıra Türkiye'ye özgü sorunlara da değinildi. Savaş, göç, anadilde eğitim hakkı, F tipi cezaevlerine de değinildi. Taşınan pankartlar arasında "Ulusal, sınıfsal, cinsel sömürüye son!" şiarı da bulunmaktaydı. "Hergün 8 Mart, hergün mücadele!", "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Yargılı, yargısız infazlara son!" vb. sloganlar atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Çeşitli kentlerde 8 Mart...

Ulusal, sınıfsal, cinsel sömürüye son!

Ankara'da basın açıklaması

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, Ankara'da Barış İçin Sürekli Kadın Platformu'nun Yüksel Caddesi'nde gerçekleştirdiği bir basın açıklamasıyla kutlandı.

Saat 12:30'da başlayan basın açıklaması platform bileşenlerinin hem ortak, hem de ayrı ayrı basın metinlerini okumalarıyla devam etti. Eylemde "Gülüşi çalınmış kadınlar için sürekli barış, hemen şimdi her yerde/Barış İçin Sürekli Kadın Platformu", "Özgürlük sokakta, kadınlar kavgada/Cemre Kadın Dergisi", "Onurlu bir yaşam için yoksulluğa, savaşa, tecrite karşı mücadeleye/Emekçi Kadınlar Birliği" ve HADEP Kadın Komisyonları pankartları açıldı. Eylemde sık sık "Tacize ve tecavüze son!", "Yaşasın 8 Mart!", "Her gün 8 Mart, her gün mücadele!", "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!", "Vardık, varız, var olacağız!" sloganları atıldı. Eyleme 400 civarında bir katılım gerçekleşti.

(SY Kızıl Bayrak/Ankara)

Kayseri'de 8 Mart etkinlikleri

Kayseri'de 8 Mart etkinliği çalışmaları KESK Kadın Komisyonu tarafından yürütüldü. KESK'li kadınlar çalışmalarına bir hafta öncesinden başladılar. Bizler de KESK'li emekçi kadınlarla 8 Mart'ın nasıl bir gün olması gerektiği üzerine sohbetler yaptık. Komisyon 8 Mart günü basın açıklaması ve film gösterimi, 9 Mart günü ise Köy Hizmetleri Düğün Salonu'nda bir etkinlik düzenlemeyi planladı.

8 Mart günü İHD'de bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Yaklaşık 70 kişilik bir kitle ile aşağı inildi ve polis engeli ile karşılaşıldı. Polis açıklamaya izin vermeyeceğini söyledi. Bir süre bekleyen kitle alkışlarla protesto ederek dernek binasına çıktı. Basın açıklaması burada yapıldı. Bir üst katta bulunan Eğitim-Sen binasında ise KESK'li kadınların açıklaması yapıldı.

İHD'nin basın açıklaması, bazı Eğitim-Sen yöneticileri ve üyeleri tarafından KESK'in etkinliğini provoke etmek şeklinde değerlendirildi. Eğitim-Sen'in bu tutumu şaşkınlıkla karşılandı.

Ertesi gün Köy Hizmetleri Salonu'nda gerçekleştirilen etkinliğe ise saygı duruşu ile başlandı. 8 Mart'a yönelik konuşmalar yapıldı. Şiir dinletisi verildi ve Yunus Emre Kültür ve Dayanışma Derneği halk oyunları ekibi gösteri sundu. Ardından Grup Yön türkülerıyla kitleyi coşturdu. Onu Yaşar Uçurum ve grubu izledi.

KESK Kadın Komisyonu'nun etkinlik öncesi sendika ve dernekleri dolaşarak çalışma yapmasına rağmen etkinliğe 200 kişi katılması bir zayıflık göstergesiydi. Oysa KESK kendi tabanına yönelik sınırlı bir çalışma yapmış olsaydı, çok daha fazlasını kolaylıkla etkinliğe katabilirdi. (SY Kızıl Bayrak/Kayseri)

Kırşehir'de KESK'in 8 Mart etkinliği

KESK tarafından düzenlenen Emekçi Kadınlar Günü etkinlikleri 8 Mart günü okullardaki kadın öğretmenlere kırmızı karanfil dağıtılması ile başladı. Akşam ise Öğretmen Evi'nde düzenlenen etkinlik, 8 Mart'ın tarihsel içeriğine değinen, günümüz toplumunda kadının yeri ve emekçi kadınları mücadeleye çağıran bir konuşma ile başladı. Açılış konuşmasının ardından şiirler ve türkülerle etkinliğe

devam edildi. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı etkinlik iki saat sürdü.

Etkinliğin açılış konuşmasında 8 Mart'ın tarihçesine değinildikten ve bugün kadının yüzyüze bulunduğu sorunlar ortaya konulduktan sonra şunlar söyledi: "Son yıllarda yaşanan krizin faturasını, biten ve yaklaşan savaşın faturasını en çok biz emekçi kadınlar ödedik, ödeyeceğiz de. Kriz koşullarında ilk işten atılanlar bizler olduk. Sofraya her geçen gün küçülen ekmeğin hesabını yaparak getirilenler de yine bizlerdik. ... Hem ezilen bir cins, hem de ezilen bir sınıf olarak, biz emekçi kadınlar zincirlerimizden kurtulmak için bugün mücadelenin neresindeyiz? Bizler aktif olarak sendikalarda, kitle örgütlerinde yer almazsak, yani biz politikada almazsak, yığınların hakları için mücadele edeceğimizi düşünmek safıktır olur..." (SY Kızıl Bayrak/Kırşehir)

Antakya ve ilçelerinde 8 Mart

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü 9 Mart'ta Antakya Arkeoloji Müzesi önünde yapılan basın açıklamasıyla selamlandı. Hatay Kadın Platformu tarafından düzenlenen basın açıklamasına ilgi yoğunluğunda. Eylem coşkulu geçti. Müze önünde toplanan kitle sık sık sloganlar atarak halaylar çekti. Ayrıca fabrika işçisi kadınların sorunlarının anlatıldığı bir skeç oynandı. Skeçin ardından basın açıklaması metni okundu. Açıklamada şunlara yer verildi: "Renginden, dilinden, dininden, cinsel kimliğinden ve düşüncesinden dolayı kimsenin acı çekmesini istemiyoruz. Anneler'in 40 günlük bebeklerini evde bırakarak işe gitmelerini istemiyoruz. Evde, sokakta, işyerinde, gözaltında, savaşta şiddete, tacize uğramak istemiyoruz. Her yıl 8 Mart'ın tatil edilmesini istiyoruz, yarım değil tam medeni yasa istiyoruz, çocuklarımıza parasız eğitim istiyoruz, üç kapı üç kilidin açılmasını istiyoruz, özgürce düşünmek ve özgürce ifade etmek istiyoruz..." Basın açıklaması okunduktan sonra Antakyalı devrimci Yusuf Kutlu'nun Ölüm Orucu direnişinde şehit düştüğü haberi geldi. Kitle hep bir ağızdan "Yusuf Kutlu ölümsüzdür!" sloganını attı.

Antakya/Serinyol:

10 Mart günü Pir Sultan Abdal Dayanışma Derneği'nde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili bir etkinlik düzenlendi. Etkinlikte 8 Mart'ın

önemi ve nasıl doğduğu anlatıldı.

Ardından bu uğurda şehit düşen emekçi kadınlar için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Şiir sunumu yapılan etkinlikte müzik dinletisi de verildi. Daha sonra "Boran" filminin gösterimi yapıldı. Etkinlikten sonra huzurevine gidilerek kimsesiz ve emekçi kadınlar ziyaret edildi.

Antakya/Aknehir:

10 Mart Pazar günü Aknehir'de bir etkinlik düzenlendi. Etkinlik açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmanın ardından müzik ve şiir dinletisi verildi. Şiir dinletisine Nazım Hikmet'in "Bizim Kadınlarımız" şiiriyle başlandı. Sonra semah gösterisi yapıldı. Etkinliğe Aknehirli emekçi kadınların katılımı ve ilgisi yoğun oldu. (SY Kızıl Bayrak/Antakya)

Amasya'da 8 Mart etkinliği

8 Mart dolayısıyla Eğitim-Sen tarafından bir etkinlik düzenlendi. Etkinliğe yaklaşık 150 kişi katıldı. Katılım açısından herşeye rağmen sağlanan başarı içerik açısından tatmin edici değildi. İlk olarak folklor ekibi kısa bir gösteri sundu. Ardından Eğitim-Sen Amasya Şubesi Başkanı bir konuşma yaptı. Konuşmasında özetle 8 Mart'ın anlamı ve tarihsel önemine değindi.

Ardından panel düzenlendi ve eğitimci Hasan Özgüneş bir konuşma yaptı. Diğer konuk, şair-yazar Gülsüm Cengiz panele yetişemedi. Daha sonra üniversite ve lise öğrencileri bağlama ile kısa bir dinleti verdi, fakat ses sisteminin arıza yapması nedeniyle sahnede çok kısa kalabildiler. Bu arıza nedeniyle etkinlik istenilen düzeyde amacına ulaşmadan sona erdi.

Sivas'ta 8 Mart etkinliği

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'yle ilgili Sivas Halk Eğitim Merkezi'nde 9 Mart'ta bir etkinlik düzenlendi. KESK'e bağlı Eğitim-Sen ve SES'in düzenlediği etkinlik emek mücadelesinde şehit düşenler için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün tarihçesinin anlatıldığı bir konuşma ile açıldı. 4 kadın panelistin katıldığı etkinlik şiir ve müzik dinletisinden sonra sona erdi.

Bursa'da 8 Mart...

Bursa Kadın Platformu'nca Setbaşı'da yapılan basın açıklamasına yaklaşık 100 kişi katıldı. Basın açıklamasında kadının sınıfsal, ulusal, cinsel sömürü maruz kaldığı ve buna karşı mücadelenin önemi vurgulandı. "Cinsel, sınıfsal, ulusal sömürüye son!", "Kapılar açılınsın ölümler son bulsun!" sloganlarının atıldığı ve açıklamadan sonra yürüyüşe geçildi. Alkışlarla devam eden yürüyüşü engellemek isteyen polise karşı gösterilen kararlı tavır sonucu yürüyüş devam edildi. Yürüyüş sırasında basın metni halka dağıtıldı ve bayan tutsaklara mektup gönderilerek eylem bitirildi.

12 Mart Gazi katliamını protesto etmek amacıyla İHD tarafından, Meclis İnsan Hakları ve Adalet Komisyonu'na postaneden mektup gönderildi. Katılımın düşük olduğu eylemde polis yoğun güvenlik önlemi dikkat çekiciydi. (SY Kızıl Bayrak/Bursa)

Niğde'de 8 Mart

8 Mart Niğde ili Kemerhisar Beldesi'nde geniş katılımlı bir salon etkinliğiyle kutlandı. Etkinlik öncesi Kemerhisar Kadın Komisyonu mahallelerde geniş katılımlı toplantılar yaptı. Bu toplantılarda günün anlam ve içeriği anlatıldı, program hakkında bilgi verilerek çağrı yapıldı.

9 Mart günü 4 saat üzerinden hazırlanan program çerçevesinde, katledilen emekçi kadınlar için saygı duruşuyla etkinliğe başlandı. 8 Mart'ın tarihsel sürecini anlatan konuşmadan sonra gençlerin hazırlamış olduğu müzik ve şiir dinletisi sunuldu.

Annesinin Habip Gül'e yazdığı mektubu emekçi bir kadının okuması, emekçi kadınlarda büyük bir coşku ve sevgi seline neden oldu. Ayrıca yerel ozanın sunduğu dinleti beğeni kazandı. Önceki yıllarda yapılan etkinliklerde yaşanan sıradanlık bu yılki etkinlikte aşılmış oldu.

Kadın komisyonu etkinlik sonrası değerlendirme toplantısı yaptı. Toplantıda eksiklik, hata ve zaafı tespit edilerek sonraki etkinliklerde bunların giderilmesi için bazı kararlar alındı. Etkinliklerin sadece 8 Mart, 1 Mayıs ve yerel kültür şenliklerinde en geniş kitleyle buluşmakla sınırlı kalmaması, buluşulan kitlenin siyasallaşması, bunun için de yapılacak faaliyetlerin 1 yıl gibi bir sürece yayılması gerektiği kararı alındı. (SY Kızıl Bayrak/Niğde)

Niğde/Kemerhisar Kadın Komisyonu'nun etkinlikte okunan metni:

Biz kazanacağız! İşçi sınıfı ve emekçiler kazanacak!

Yıl 1857. Yer Amerika'nın New York kenti. Dumanlar yükseldi dokuma fabrikalarının tezgahlarından... Onbinlerce tekstil işçisi kadın baş kaldırdı. İnsanca onurlu bir yaşam için gerekli olan yetebilir ücret, insanlık onuruna yakışır çalışma koşullarını talep ediyorlardı. İşsizliğin, açlığın, sefaletin, kadının ikinci sınıf konumunda bulunmasının sorumlusu olan sömürücü asalaklar emir verdi, hizmetkarı olan devlete... "Vurun, öldürün, ama durdurun başkaldırı dalgasını!"

Sonuç; 129 canımız, 129 kadın işçi yakılarak katledildi. Gömüldü dokuma tezgahlarına... Kan kokuyordu fabrikalar, sokaklar.

Ve hala EKMEK, ÖZGÜRLÜK VE GÜL de isteyen yüreklerimiz parçalanıyor katlediliyor.

NIÇİN KATLEDİLDİK? İnsanca çalışma koşulları ve yetecek insan onuruna yaraşır ücret istediğimiz için.

NIÇİN KATLEDİLDİK? Yaşamın yarısıydı dedik, üretimin de... Dünyanın da eşit ve özgür insanları olmak istediğimiz için...

NIÇİN KATLEDİLDİK? Ekmeğimizi büyütme, özgürlüğümüzü kazanma mücadelesinin onurlu evlatları olduğumuz için...

NIÇİN KATLEDİLDİK? Dünyayı cennete çevirme mücadelesinin onurlu neferleri olduğumuz için...

NIÇİN KATLEDİLDİK? Gecelerinde aç yatılmayan, gündüzlerinde sömürülmeyen bir dünya istediğimiz için...

Aradan tam 145 yıl geçti ve hala fabrikalarda, tarlalarda, işyerlerinde sömürülüyor, cinsel tacize, baskı ve şiddete maruz kalıyoruz yaşamın her alanında...

Ama hala geleceği kazanmaya dair inancımızı yitirmedik. Ve hala insanların eşit ve özgür, emeğin iktidar olduğu bir ülke umudumuzu yitirmedik.

Umutluyuz, geleceği kazanmaya dair mücadelemizin onurunu taşıyoruz yaralı yüreklerimizde. Kazanmaya dair inancımızı büyütme boynumuzun borcudur. Kurtuluşun tek başına olmayacağı bilinciyle sömür ve açlığın sonuçlarını birlikte paylaştığımız emekçi erkeklerle birlikte kaçınılmaz olan zaferi kazanacağımıza olan inancımızı daha da büyütüyoruz.

Yaşamın hücreleştirilmesine karşı "Ölürüz ama teslim olmayız!" haykırışıyla bedenlerini ölüme yatan onurlu evlatlarımız gücümüze güç, umudumuza umut katıyor.

Biz geleceğiz. Biz sömürsüz, baskısız, insanlığın güzel geleceği yolunda yürümeye kararlıyız. Ekmek, gül ve özgürlük dünyasını yaratana değin yürüyeceğiz fırsatçının, hayının, sömürücünün üstüne...

Hepinizi yüreğimin olanca sıcaklığıyla selamlıyorum.

Biz kazanacağız! İşçi sınıfı ve emekçiler kazanacak! Ve güzelim memleketimizde hürriyet elini kolunu sallaya sallaya dolaşacak işçi tulumuyla...

Devletin tutuklama terörü devam ediyor...

"Anadilde eğitim hakkı"na tutuklama!..

Eğitim-Sen İstanbul 4 No'lu Şube Başkanı Ahmet Korkmaz, anadilde eğitimle ilgili yaptığı basın açıklamasından dolayı, çalıştığı okuldan gözaltına alınarak TMS'ye götürüldü. İki gün sonra DGM'ye çıkarılan Korkmaz tutuklandı. Ahmet Korkmaz'la aynı gün okulundan gözaltına alınan Cafer Polat ise serbest bırakıldı. Medya TV'de yayınlanan bir programa telefonla katılarak anadilde eğitimle ilgili görüşlerini açıklayan Cihan Polat isimli bir kişinin aslında Cafer Polat olduğunu, programa katılırken isim değiştirdiğini iddia eden polis, Cafer Polat'ı iki gün TMS'de sorguladı. Korkmaz ise 6 Mart'ta, "delillerin yeterince toplanmadığı" gerekçesiyle tutuklanarak, Bayrampaşa Cezaevi'ne gönderildi.

4 Mart'ta gözaltına alınan Korkmaz ve Polat'ın ertesi gün DGM'ye çıkarılacağını duyan eğitim emekçileri mahkemeye geldiklerinde, gözaltı süreleri dolmadığı için arkadaşlarının bir gün daha TMS'de tutulacağını, mahkemenin 6 Mart'ta yapılacağını öğrendiler. 6 Mart günü sabah saatlerinden itibaren DGM önünde toplanan yaklaşık 60 eğitim emekçisi tutuklama kararını alkışlarla protesto etti.

Olayı protesto etmek için, 7 Mart'ta KESK binası önünde, 60'a yakın emekçinin katıldığı bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada, Eğitim-Sen'in; parasız, demokratik, bilimsel, laik ve anadilde eğitimi yıllardır savunduğuna ve savunmaya devam edeceğine değinilerek şunlar

söylendi: "Ahmet Korkmaz'ın tutuklanmasına gerekçe gösterilen düşünce ve görüşler, kamu emekçilerinin oluşturduğu görüşlerdir. Bizler bu görüşleri her zaman, her yerde savunmayı demokrasinin, düşünce özgürlüğünün gereğinin yerine getirilmesi olarak algılıyoruz. Bu uygulamaların insan haklarına, özgürlüklere, demokrasiye ve bilime tahammülsüzlüğün ürünü olduğunun bilinciyle özgürlük, barış, kardeşlik, insan hakları ve demokrasi yürüyüşümüzü daha da yükselteceğimizin bilinmesini istiyoruz."

Açıklamada ayrıca tutuklamanın keyfi, hukuksuz ve siyasi olduğu belirtildi.

Dün F tipi cezaevleri ile aslında bastırılmak, sindirilmek ve teslim alınmak istenenin işçi ve emekçilerin hak arama mücadelesi ile tüm ezilenler olduğu, devrimci tutsaklar başta olmak üzere DKÖ'ler, aydınlar, odalar, sendikalar tarafından dile getirildi. Bugün anadilde eğitim hakkına yönelik gözaltı ve tutuklama terörü bu tespitin doğrulanmasıdır.

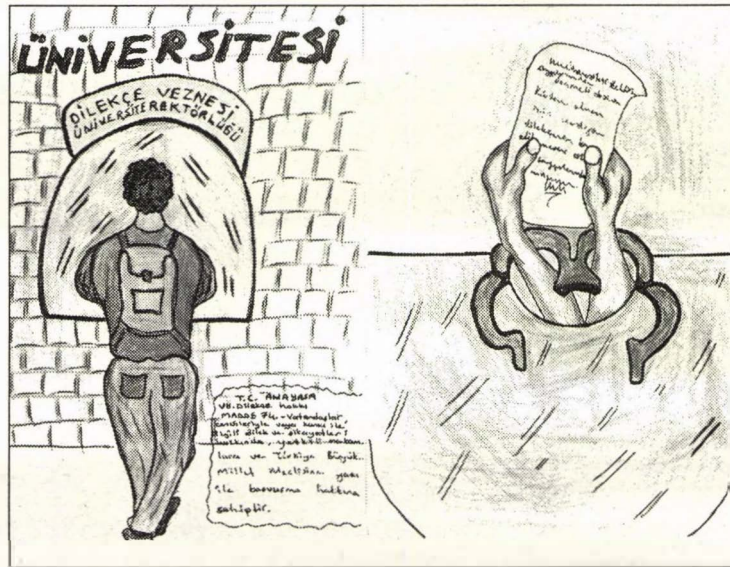
Saldırı bu kadar kapsamlı iken, dün F tipi saldırısında olduğu gibi bugün anadilde eğitim talebini sahiplenmeyen ve bu talep karşısında devletin uyguladığı teröre karşı mücadele etmeyenler, yarın sıranın kendilerine de geleceğinden kuşku duymamalıdır.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Bir eğitim emekçisi/İstanbul

Gözaltı ve tutuklama terörü devam ediyor...

Güvensizlik ortamı dilekçelerin geri çekilmesine neden oldu

Çukurova Üniversitesi'nde Kürtçe'nin seçmeli ders olması talebiyle toplanan 1030 dilekçe nedeniyle rektörlük soruşturma açtı. Finallerin son haftasında 33 kişilik ilk gruba açılan soruşturmalar, tatil döneminde kalan bin kişiyle devam etti.

Polisle işbirliği yapan rektörlük aynı zamanda ailelere de bir metin göndererek onları çocuklarına karşı kullanmaya çalıştı. Aile baskısı ve güvensizlik ortamı, dilekçe veren birçok öğrencinin imzasını geri almak için dilekçe vermesine neden oldu.

Savunmaların alınmasından önceki hafta ev baskınları, gözaltılar ve tutuklamalar gerçekleşti.

1 Mart Cuma günü üniversitede yaklaşık 250 kişinin katılımıyla bir toplantı yapıldı. Toplantıda soruşturmaların üniversitedeki hak ve özgürlüklerin gaspedilmesine yönelik olduğu, bunu YÖK yasa tasarısı gibi yasaların izleyeceği anlatıldı. İmzaların arkasında toplu bir şekilde durabilmenin anlam ve önemi vurgulandı. 4-8 Mart tarihleri arasında alınacak savunmalarda, savunma yapılacak binanın önünde oturma eylemi yapılması kararlaştırıldı. Fakat bu kararın da arkasında tam anlamıyla durulmadı. Eyleme katılanların sayısı 30-40 kişiyi geçmedi. Yapılan eylemler

insanlara güven vermedi. Hatta imzalarımızın arkasındayız diyenler dahi ortadan kaybolmuşlardı. İnsanlar tam anlamıyla tek başlarına bırakıldılar.

Okula gelen çevik kuvvet aralarında ağırlıklı olarak devrimcilerin bulunduğu 23 kişiyi gözaltına aldı. Bu olayın arkasından gözaltına alınanlar imzalarını çekmeye başladılar. Şu anda herkes imzalarını çekiyor. YÖK yasa tasarısının gündemde olduğu bir dönemde öğrenci gençlik üzerindeki bu karamsarlık ve güvensizlik bize düşen sorumlulukları daha da artırıyor.

SY Kızıl Bayrak/Adana

8 Mart ve burjuva topl

8 Mart'ın tarihsel onuru

Günümüzde 8 Mart, içi boşaltılmış biçimiyle de olsa, “Uluslararası Kadın Günü” olarak artık dünya ölçüsünde genel bir kabul görüyor. Ama kolayca tahmin edilebilecek nedenlerle bu önemli günün tarihi üzerine pek bir şey söylenmiyor, bundan özenle kaçınılıyor. 8 Mart'ın tarihsel kökeni ve anlamı üzerine bir şey söylemekten özenle kaçınanlar, öte yandan onu resmi toplumun kadına verdiği değerini anlamlı bir ifadesi olarak sunabilme ikiyezlülüğü gösterebiliyorlar. Oysa 8 Mart sosyalizm ve işçi hareketinin tarihine ayrılmaz biçimde bağlıdır ve onun bir parçasıdır. Bu anlamlı günün tarihsel ve siyasal açıdan tüm onurunu sosyalizm ve işçi hareketi taşımaktadır.

Kadın bugünün kapitalist toplumunda sürekli ve sistematik bir biçimde eziliyor, sömürülüyor ve aşağılanıyor. Çağdaş uygarlığın ve demokrasinin beşiği olmakla övünen en gelişmiş kapitalist ülkelerde bile, geçmişe göre inceltirilmiş biçimler içinde de olsa, kadın hala ikinci sınıf insan muamelesi görüyor. Kapitalizm, kadın sorununu çözmek bir yana, onu çok daha genişletmiş, karmaşık ve derinlikli bir hale getirmiştir.

Yine de bugünün toplumunda kadının, burjuva özgürlüğü ve eşitliği sınırları içinde, herşeye rağmen kazandığı temel önemde bazı medeni, politik ve sosyal haklar var. 8 Mart'ın tarihi ile sıkı sıkıya bağlantılı kritik soru da işte tam bu noktada ortaya çıkmaktadır. Burjuva toplumunun gelişmesiyle bu hakların ilişkisi nedir ve nasıldır acaba? Yanıtı kestirmeden verebiliriz. Bugünün modern burjuva toplumunda kadının herşeye rağmen elde ettiği haklar ona bu toplum tarafından sunulmamış, tersine hemen tümü de ona karşı mücadeleler, üstelik zorlu ve çok uzun yılları bulan mücadeleler içinde elde edilmiştir.

Kadının ikiyeüz yılı bulan özgürlük ve eşitlik mücadelesi süreci içinde bu hakların nasıl kazanıldığına dönüp baktığımızda, tartışmasız bir biçimde, sosyalizmin ve uluslararası işçi hareketinin bu alandaki kendine özgü tarihsel yeriyle yüzyüze kalırız. Kadının bugün sahip olduğu hemen tüm temel demokratik ve sosyal haklar, tam da kurulu burjuva düzenine karşı sosyal-siyasal mücadeleler içinde, büyük ölçüde işçi hareketi sayesinde ve işçi sınıfı partileri önderliğinde elde edilmişlerdir.

Kadının hak eşitliği ve özgürleşme mücadelesinin 19. yüzyılın sonu-20. yüzyılın başında belli ülkelerdeki, özellikle de Almanya'daki emekçi kadınların mücadelesi sayesinde bir ilerleme kaydettiğini görüyoruz. Nitekim Almanya, tam da bu mücadele sayesinde, kadın payına gerek medeni ve sosyal gerekse politik açıdan önemli kazanımların elde edildiği bir ülkedir. Bundan dolayı da, emekçi kadın hareketinin en iyi önderleri bu ülkede yetişmiştir. Bugün kadın sorununa ve kadının özgürleşmesi mücadelesinin tarihine ilgi duyan bir kimse mutlaka Clara Zetkin ismi ile karşılaşır. Bu örnek komünist kadın önderin, Clara Zetkin'in tüm yaşamı, emekçi kadının kurtuluşu mücadelesi içinde geçmiştir. O, komünist bir kadın militan ve önder olarak, kadının özgürleşmesi mücadelesine hem teorik ve hem de pratik alanda büyük katkılarda bulunmuştur. Yalnızca Almanya'da değil, fakat tüm dünyada kadınlar, elbette özellikle işçi ve emekçi kadınlar, ona gerçekten çok şey borçludurlar.

Bugün sadece sosyalistlerin ve emekçilerin değil, fakat ikiyezlülükle de olsa artık bütün toplumun kutladığı “8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar

Günü”nü de (ki onlar “emekçi” nitelemesini kullanmaktan sınıfsal duyarlılıkları nedeniyle özenle kaçınırlar), Clara Zetkin'in önderliğindeki büyük tarihsel mücadeleye, yani sosyalist emekçi kadın hareketine borçluyuz. 8 Mart, 1910 yılında yapılan İkinci Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda, bizzat Clara Zetkin tarafından gündeme getirilerek uluslararası kadın günü olarak kabul ediliyor.

8 Mart'ın kabulü sosyalist kadın hareketinin ürünü olduğu gibi, bu tarihin seçilmesinin esin kaynağı ve hareket noktası da bizzat işçi kadınların mücadelesidir. 8 Mart tarihi, 1857 ve 1886 yıllarında Amerikalı işçi kadınların direnişlerinin anısına seçilmiştir. Bu direnişlere yolaçan nedenler ve eylemde ileri sürülen istemler, kadın işçilerin yüzyüze bulundukları çifte ezilmeyle, yani hem sınıf hem de cins olarak çifte baskı ve sömürüye hedef olmalarıyla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Yani 8 Mart Amerikalı kadın işçilerinin mücadelesi anısına saptanmış bir tarihtir, ki bu da bize 8 Mart'ın kaynağındaki dolaysız sınıfsal öğeyi verir.

Özetle 8 Mart, tümüyle sosyalizmin ve işçi hareketinin topluma kazanımıdır. Bugünün ikiyezlü burjuva toplumu kadın haklarını yılda bir kez bile olsun hatırlamak ihtiyacı duyuyorsa, ikiyezlülüğünü bir de bu vesileyle sergilemek yoluna gitmek zorunda kalıyorsa, Türkiye'deki rejim temsilcileri yılda bir kez olsun 8 Mart'ı vesile ederek kadın hakları üzerine bir şeyler söylemek yoluna gidiyorlarsa, tüm bunlar tam da sosyalizmin ve emekçi hareketinin tarihsel mücadelesi sayesinde.

Burjuva devrimleri ve kadın hakları

İnsanlık tarihi içinde burjuvazinin ilerici bir konumda bulunduğu, buna uygun olarak tarihte devrimci bir rol oynadığı, insanlığın ilerlemesine katkıda bulunduğu bir dönem var. Bu, kapitalizmin eski düzeni oluşturan feodalizme karşı yeni bir toplumsal düzen olarak yükseldiği ve bu sürecin burjuva devrimleri eşliğinde yaşandığı tarihi çağdır. Bu tarihi evrede “Eşitlik, özgürlük ve kardeşlik” ilkelerini ileri süren ve bunları ülküleştiren burjuvazinin, bu çerçevede kadının özgürlük ve eşitlik arayışlarına katkısı, katkı bir yana buna yönelik istemler karşısındaki tutumu ne olmuştur acaba?

Özellikle 8 Martlar'ı vesile ederek, bugün kadının geçmişe göre kıyaslanamaz ölçüde özgürleştiği ve eşit haklara kavuştuğu üzerine hamasi nutuklar çeken ve ikiyezlü seremoniler düzenleyen burjuva toplumunun kadına karşı gerçek konum ve tutumunu açıklığa kavuşturmak için öncelikle yanıtlanması gereken soru herhalde budur. Bu sorunun yanıtını bize en iyi ve kestirme biçimde, burjuvazinin tarihte oynadığı devrimci rolün zirveleri sayılan burjuva devrimleri, daha somut olarak da tarihin gördüğü en köklü ve kapsamlı burjuva devrimi olan Büyük Fransız Devrimi, bu devrimlerin kadın hakları konusundaki tutumları verebilir.

Kadınların, özellikle de emekçi halktan kadınların, 1789 Fransız Devrimi'ne etkin biçimde katıldıklarını, devrim boyunca büyük kahramanlık ve fedakarlık örnekleri gösterdiklerini biliyoruz. Fakat Amerikan Bağımsızlık Savaşı örneğini izleyerek bir “İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi” yayınlayan Büyük Fransız Devrimi'nin “insan hakkı” derken aslında “erkek hakkı” demek istediğini de biliyoruz. Devrimin çalkantısı içerisinde büyük bir politik uyanış yaşayan ve örgütlenen kadınlar, bu duruma karşı kadın-erkek eşitliği için mücadeleye giriştiler. Fakat istemleri, bunu

dile getiren dilekçeleri, salt erkeklerden oluşan Konvansiyon Meclisi tarafından reddedildi, dahası örgütleri dağıtıldı ve hareketleri ezildi. Bebel, konuyu kadının “Siyasal eşitlik mücadelesi” çerçevesinde ele alırken, devrimde “halk kadınlarının lideri” olarak sivrilen Olympe de Gouges üzerinden şu bilgileri veriyor:

“(O), 1793'te Konvent, insan haklarını (*les droits de l'homme*) ilan ettiğinde, bunların yalnızca erkek hakları olduğunu hemen anladı. Olympe de Gouges, Rose Lacombe ve başkalarıyla birlikte, onun karşısında 17 maddelik ‘Kadın Hakları’ nı çıkardı, bunu 1793'de, bugün de hâlâ geçerliliği olan uzun açıklamalara dayandırarak Paris Komünü'ne sundu; içinde zamana uygun düşen şu cümle geçiyordu: ‘Kadının idam sehпасına çıkma hakkı varsa, kürsüye çıkma hakkı da olmalıdır.’ Olympe de Gouges'in talepleri yerine getirilmedi. Buna karşılık, kadının gerektiğinde idam sehпасına çıkmak zorunda kalmasına atfı, kanlı bir onay buldu. Bir yanda kadın haklarını savunması, öte yanda Konvent'in zorbalıklarına karşı mücadelesi nedeniyle Konvent'e, idam sehпасı için yeterli olgunlukta görüldü; ve aynı yılın 3 Kasım'ında başı düştü. Beş gün sonra Madam Roland'ın da başı gitti. İkisi de kahramanlar gibi öldüler. Ölümlerinden kısa süre önce, 30 Ekim 1793'de Konvent kadın düşmanı zihniyetini, tüm kadın derneklerini kapatarak göstermişti ve daha sonra, kadınlar kendilerine karşı yapılan haksızlığa karşı protestoyu sürdürürce, Konvent'i ve resmi toplantıları ziyaret etmelerini yasaklayacak ve onlara asi muamelesi yapacak kadar ileri gitti. (August Bebel, *Kadın ve Sosyalizm*, s. 302-303, İnter Yay.)

Bebel'in anlattığı olayların geçtiği zaman dilimi, Fransız Devrimi'ni fırtınalı akışı içerisinde, burjuvazinin devrimci kanadını oluşturan ve tümüyle halk kitlelerine dayanan Jakobenler'in egemen olduğu bir tarihi dönemdir. Devrim en büyük atılımlarını bu dönemde yapar, en köklü dönüşümler bu dönemde gerçekleşir; “eski düzen”e karşı en kapsamlı tedbirler bu dönemde alınır, en radikal mücadeleler bu dönemde verilir. Özetle bu, burjuva eşitlik ve özgürlük idealinin pratikte en ileri sonuçlarına varındığı dönemdir. Ama işte böyle bir dönemde bile, burjuva devriminin ufkunda kadının eşitliği ve özgürlüğü sorunu yoktur. Jakobenlerin egemen olduğu Konvansiyon, üstelik burjuva anlamda, bu biçimsel sınırlar içinde dahi, kadının eşitlik istemine yabancıdır ve buna yönelik arayışlarının karşısındadır. Dahası bizzat dönemin devrimci kadınlarından gelen buna yönelik girişimleri bastırmak ve ezmek yoluna gitmiştir.

Bu tarihsel olgu, biz komünistlerin işçi sınıfı adına devrimci atılımlarını her zaman selamladığımız ve tarihsel mirasına hep sahip çıktığımız Jakobenizme hiç de gölge düşürmüyor; fakat yalnızca, kadının eşitliği ve özgürlüğü gibi temel demokratik bir sorunun, burjuvazinin en devrimci kanadının dahi, demek oluyor ki, bir bütün olarak klasik burjuva demokratik devrimlerinin ufkı dışında kaldığını gösteriyor. Nitekim 50 yılı aşkın bir süre sonra, 1848 Devrimi döneminin burjuva meclisi de, hazırlanan yeni anayasada kadınlara eşit siyasal haklar tanınması istemlerini reddetti (dönemin ütöpik sosyalist temsilcilerinden gelmişti bu istem). Buradaki katı tutum, Fransa gibi köklü demokratik geleneklere sahip bir radikal burjuva devrimler ülkesinde, kadınların eşit siyasal haklara kavuşmasının bile neden ancak İkinci Dünya Savaşı sonrasında olanaklı olabildiğini de açıklar.

umunda kadın hakları

Eşit politik haklar için 20. yüzyıl beklemek gerekti

Burada eşit siyasal haklar sorununu bilerek öne çıkarıyoruz. Zira bu herşeye rağmen burjuva devrimlerinin ilerleme kaydettiği bir alandır. Burjuva eşitlik anlayışı her zaman politik eşitlik sınırları içindedir ve bu da somutta yasa önünde eşitlikten öteye gitmez. Fransız Devrimi'nin ürünü olan ve burjuva özgürlük ve eşitlik anlayışının en ideal biçimde dile getirildiği belge sayılan “İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi”, 1. maddesinde, “İnsanlar hukuk açısından özgür ve eşit doğarlar; özgür ve eşit yaşarlar...” der. Bunun gerçek hayata uygulanması en iyi durumda yasa önünde eşitliktir; eşit hukuksal haklara sahip olmaktır. Ama bizzat bu bildirgeyi hazırlayanlar kadını bunun dışında tutabilmişlerdir.

Gerçekte dışında tuttukları yalnızca kadınlar da değildir. Toplumun mülksüz emekçi kesimleri de uzun süre boyunca bu haktan yoksun bırakılmışlardır. 1640 İngiliz Devrimi'nden 200 sene sonra işçiler ve mülksüzler ve elbette bu arada kadınlar bu haktan hala yoksundular. İlk modern işçi hareketi örneği kabul edilen Çartist Hareketin zorlu, soluklu ve uzun yılları bulan mücadelesinin basıncı altındadır ki, bu hak işçi sınıfı erkeklerine ancak 19. yüzyılın ikinci yarısında nihayet tanınabildi. Kadınlar ise bu haktan yararlanabilmek için daha çok sabretmek, Birinci Dünya Savaşı sonrasını beklemek durumundaydılar (Bu bile başlangıçta 30 yaşın üzerindeki kadınlarla sınırlanmıştı. Bu sınırın 21 yaşına indirilmesi ancak 1928'de olanaklı olabildi).

ABD'de bu hakkın üstelik yalnızca bazı eyaletlerde tanınabilmesi içinse Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nın yüzyıl sonrasını beklemek gerekecekti. Bazı eyaletlerde bu süre 150 yılı buldu, 20. yüzyılın ilk onyıllarına kaldı. Almanya, Fransa, İtalya gibi ülkelerde durum daha da kötüydü. Almanya'da, üstelik bu doğrultuda verilen zorlu mücadelelere rağmen, kadına Birinci Dünya Savaşı öncesinde bu hak tanınmadığı gibi, 1908 yılına kadar kadınların siyasal partilere üye olması ve siyasal toplantılara katılması bile yasayla yasaklanmıştı ve bu yasak katı bir biçimde uygulanıyordu.

Türkiye'de resmi çevrelerin, cumhuriyet kadına seçme ve seçilme hakkını batılı birçok ülkeden önce verdi diyerek övünmeleri boşuna değil. Burjuva anlamda demokraside bu kadar mesafe katetmiş toplumların bile kadına seçme ve seçilme hakkını ancak 20. yüzyıl içinde ve büyük ölçüde de modern işçi hareketinin basıncı altında vermeleri, kadının bu toplumlardaki durumuna ve konumuna çok çarpıcı bir örnektir. Bu hak şimdi genelleşmiş, evrenselleşmiş ve bu çerçevede olağan hale gelmiş bulunmaktadır. Ama daha 50-60 yıl öncesine kadar İtalya'da, Fransa'da (büyük ve sarsıcı burjuva devrimlerinin ülkesi Fransa'da!) bile yoktu. Birçok başka ülkede ancak yüzyılın ikinci yarısında kazanılabildi.

Daha da ilginç olanı, 19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren kendini gösteren burjuva kadın hareketlerinin bu alandaki tutumuydu. Bu hareketler, en radikal eğilimler gösterdikleri Almanya'da bile politik eşitlik talebini, bu çerçevede kadına seçme ve seçilme hakkını ya önemsemiyor ya da tümünden bir yana bırakabiliyorlardı.

19. yüzyılın ikinci yarısında Avrupa'da ve ABD'de kadın hakları doğrultusunda belli bir hareketin oluştuğunu biliyoruz. Ama bu kadınların ileri sürdüğü talepler son derece dar ve esas olarak da burjuva

kadınıyla sınırlıydı. Örneğin, birçok durumda, tüm kadınlar için değil fakat yalnızca mülk sahibi sınıflara mensup kadınlar için seçme ve seçilme hakkı istiyorlardı. Bu davranış aslında şaşırtıcı da değildir. Zira burada belirgin bir sınıf tutumu ile karşı karşıyayız.

Bu kadın hareketleri kadının medeni, kültürel ve siyasal hakları için mücadele ederken, bunu sınırlayıp güdükleştirmelerinin gerisinde kendi sosyal konumları var. Bunlar burjuva sınıfına dahil kadınlardı; bu konumlarına uygun olarak kadın haklarını da kendi sınıf çıkarlarına zarar vermeyecek bir tarzda formüle etme yoluna gidiyorlardı. Dolayısıyla kadın hakları uğruna istemlerinin kendi sınıf konumları çerçevesinde sınırlıyorlar ve güdükleştiriyorlardı. Kendiliğinden anlaşılacağı gibi burada kadınların özgürleşmesi ve kurtuluşu hedefi değil, fakat yalnızca burjuva kadınının burjuva erkeği ile eşit medeni ve politik haklara kavuşması arzusu var. Önemle eklemeliyiz ki, bu burjuva feminist hareketin herşeye rağmen ilerici bir nitelik taşıdığı bir evrede, yani 19. yüzyılın ikinci yarısında böyleydi. Daha sonraları gelişen işçi hareketi ve sosyalizm karşısında bu hareket gittikçe gericileşti ve ona karşı düşmanca bir tutuma girdi.

Tarih içinde burjuva ilerici kadın hareketlerinin kadın haklarının kazanılmasında sınırlı bir katkısı olsa bile, bu esasa ilişkin değildir. Esas katkı işçi kadınlardan gelmiştir. Sanayi devrimiyle birlikte kadınlar fabrikalara akmışlardır ve burada çifte baskı ve sömürünün konusu olmuşlardır. Hem işçi, yani sınıfsal olarak ve hem de kadın, yani cins olarak ezilmiş, bunun getirdiği çifte baskı ve sömürüyü yaşamışlardır. Bundan dolayı kadın hakları uğruna mücadele, bundan da öte kadının eşitliği ve özgürlüğü uğruna mücadele işçi kadın şahsında güçlü bir toplumsal temele ve dürtüye sahip olmuştur. Marksistler bu mücadeleye güçlü ve sağlam bir teorik ve programatik çerçeve sağlamakla kalmamışlar, partileri aracılığıyla pratikte ona sahip çıkmışlar, sınıf hareketinin geneline bağlamışlar ve ileriye taşımışlardır.

Tüm temel demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinde olduğu gibi kadının özgürleşme ve eşit haklar mücadelesinde de tutarlı tek hareket, işçi sınıfın hareketi ve onun bilimsel sosyalizmi esas alan sınıf partileriydi. Burjuva toplumun demokratikleşmesi mücadelesine olduğu kadar kadının eşit haklara ulaşma ve bunun olanaklı kıldığı sınırlar içinde özgürleşme mücadelesine de en büyük katkıyı onlar yaptılar.

Burjuva toplumu “eşit haklar” sorununu çözmekten bile acizdir

Politik haklar için sözkonusu olan medeni ve sosyal haklar alanında da geçerliydi. Şu farkla ki, zaman içerisinde bu ikinci alanda ilkinde göre daha çok mesafe alınabildi. Burjuva devrimlerini yaşayan ve demokrasi beşiği sayılan birçok ülkede kadınlar, henüz politik haklardan yoksunken, evlilik ve aile yaşamıyla bağlantılı medeni haklar alanında bir dizi hak ve kazanım elde edebildiler. Bunun için bile çok uzun yılların geçmesi ve çok zorlu mücadeleler verilmesi gerekti.

Bebel, “demokrasinin beşiği” sayılan İngiltere'de, kadının 1870'e kadarki (ki bu İngiliz burjuva devriminden 230 yıl sonrası demektir) medeni haklar alanındaki durumunu, “kadının erkeğe kölece

bağımlılık durumu” olarak tanımlıyor. İngiliz kadını her açıdan kocasına tabiydi, hukuken ona bağımlı, onun vesayeti altındaydı, “o kocasının kölesiydi”, diyor. Bu durumun ancak 1870'ten başlayarak sonraki on yıllara yayılan sınırlı reformlarla zaman içerisinde bir parça değişip hafiflediğini, fakat 1908 yılında hala da yasaların birçok bakımdan kadının aleyhine olduğunu, “eski ortaçağ hukukunun birçok kalıntısının henüz geçerliliğini sürdürdüğünü” sözlerine ekliyor. (agy., s. 296-97)

Bebel bunları, ünlü eserini yeniden elden geçirdiği 20. yüzyılın ilk on yılında yazıyordu. Yakın döneme ait incelemeler, Bebel'i doğrulamanın ötesinde, bu eşit haklardan yoksunluk durumunun kabalıklarından arındırılmış olsa da büyük ölçüde bugün de sürdüğünü ortaya koymaktadır. Kendini sosyalist feminist olarak tanımlayan Juliet Mitchell, bütün demokratik ülkelerin en yüksek ülkelerinden birinin güya “vatandaşları arasında eşitlik sağlamak” olduğunu, “ama yeryüzündeki hiçbir demokratik ülkede” kadınların erkeklerle eşit haklara sahip olmadığını vurguladıktan sonra, sözlerini şöyle sürdürüyor:

“İngiltere, üçyüzyıldan fazla bir süredir demokratik bir ülkedir ve eşitlik de onun yol gösterici ilkelerinden biri olmuştur; oysa İngiltere'de kadın hakları konusunda son zamanlarda (1974) yapılan bir incelemenin yazarları, araştırmalarını sunarken bakın ne diyorlar:

“Toplumun hiçbir düzeyinde (kadınlar) erkekler ile eşit haklara sahip değildirler. 19. yüzyılın başında kadınların fiilen hiçbir hakları yoktu. Babalarının ve kocalarının malıydılar. Evlilikte alınıp satılırlardı. Oy veremezlerdi. Sözleşme yapamazlardı. Evlenince, mülk sahibi olamazlardı. Çocukları üzerinde herhangi bir hakları, kendi bedenleri üzerinde de denetimleri yoktu. Kocaları hiçbir hukuki engel olmaksızın onları dövebilir ve ırzlarına geçebilirdi. Eve kapatılmadıkları zaman, gelişen sanayileşme tarafından işçi ordusunun en aşağı kesimlerine katılmak zorunda bırakılırlardı. O zamandan bu yana, kadınlara eşit haklar konusundaki ilerleme gerçekten de pek yavaş olmuştur.” (abç-JM)

“Yazarlar daha sonra çalışma, eğitim, sosyal yardım ve hukuk alanlarında kadınların erkeklerden daha aşağı durumda olduklarını ve eşit ücret yasaları gibi göstermelik belgelere karşın, eşitliğin hiçbir zaman gerçekleştirilmediğini belgeliyorlar.” (Kadın ve Eşitlik kitabı içinde aynı adı taşıyan makaleden, Pencere Yayınları, s. 26)

Bu görüşleri dile getiren Juliet Mitchell, kadın sorununun burjuva toplumunda kadın ve erkek arasında “eşit haklar”ın sağlanmasından çok daha derin köklere sahip bulunduğunun bilincindedir ve burjuva toplumunun tümünden aşılmasını, kadının özgürleşmesinin temel ve zorunlu koşulu olarak görmektedir. Dahası makalesinin temel amacı, burjuva eşitlik anlayışının biçimsel sınırlarını ve işlevini ortaya koymak, böylece bunu kadın sorununun köklü ve kalıcı çözümüne bağlamaktır. Fakat aktardığımız parçadaki amacı, burjuva toplumunun, üstelik kendisini yüzelli yılı aşkın bir süredir zorlayan işçi hareketinin basıncına rağmen, bugün hala biçimsel haklar planında bile kadınıla erkeği eşitleyemediğini, kadının erkekle hak eşitliğini bile tam olarak sağlayamadığını vurgulamaktır. Ki bizi burada ilgilendiren de şimdilik konunun bu yanıdır.

(Devam edecek...)

Hücrelerinden sıyrılan kadın...

İsteksizce kalktı çamaşır leğeninin başından ve yine isteksizce dışarı çıkıp çamaşırları asmaya başladı. Hava güneşliydi ama farketmedi, tıpkı bir haftadır karşıdaki arsayı kazan iş makinelerinin gürültüsünü fark etmediği gibi. Karşıdaki beton binaları da fark etmiyordu artık. Fakat bir gün kendi evinin de yıkılıp yerine kaloriferli bilmem kaç metrekare, bilmem ne konutlarının yapılacağını bilerek, kızarak ve küfrederek asıyordu çamaşırları.

Tüm dünyasını oluştuyordu bu çamaşırlar, bu ev, çocuklar, kocası ve kendi gibi evi, çocukları ve kocası olan diğer kadınlar... Ve gecekondu ve ekmek derdi, iş derdi, yoksulluk yani...

Dalıp giderken günün rutin işlerine seslenenleri duymadı önce. Sonra duydu, ama çekimser bir gülümsemeyle kalakaldı. Cevap veremedi söylenenlere önce. "Kadın" diyorlardı, "Özellikle ev kadını hapsolmuştur dört duvar içine. Yaşamdan kopartılmıştır. Evin, çocukların bütün yükü üzerindedir. Ekonomik bağımsızlığı yoktur. Yüzyıllardır aşağılanandır, ve bir o kadar da yoksulluğu, baskıyı, sömürüyü en derinden yaşıyandır..."

Anlıyordu, anlamak da değil daha ötesi, her gün tekrar tekrar yaşıyordu bu sorunları. Sonra o da konuştu. Kadın çalışmalı diyordu, kadın birçok haktan yoksun diyordu, kadın eziliyordu. Çözümü diyorlardı, "kadın-erkek tüm işçi ve emekçilerin birliğinde, örgütlenmesinde, mücadele etmesinde"... Aldığı gazeteyi okumaya başladı.

"Ve kadınlar,
bizim kadınlarımız:
korkunç ve mübarek elleri,
ince, küçük çeneleri, kocaman
gözleriyle
anamız, avradımız,
yârimiz
ve sanki hiç yaşamamış gibi ölen
ve soframızdaki yeri
öküzümüzden sonra gelen
ve dağlara kaçırıp uğrunda hapis yattığımız
ve ekinde, tütünde, odunda ve pazardaki
ve karasabana koşulan
ve ağullarda
ışığında yere saplı bıçakların
oynak, ağır kalçaları ve zilleriyle bizim olan
kadınlar,
bizim
kadınlarımız"

Kadının özgürleşme mücadelesi çok uzun yıllar öncesine dayanır. 1789 Fransız Devrimi'nden bu yana, burjuvazinin iktidarı ele

geçirışinden beridir mücadele tarihinin içindedir kadın. 1857 8 Mart'ında da New York'ta dokuma işçisi kadınlar eşit işe eşit ücret, 8 saatlik işgünü talepleriyle bir grev başlatırlar. Direnişin alanlarda, barikatlarda, toplumun tüm yoksul kesimlerinde yankı bulmasından korkan düzen güçleri fabrikayı ateşe verir, 100'den fazla kadının ölmesine, birçoğunun da yaralanmasına sebep olur. Direniş yine de başarıya ulaşır ve dünyanın birçok yerine çığlığını taşımaya başarır. 1910 yılında İkinci Sosyalist Kadınlar Kongresi toplanır ve Clara Zetkin'in önerisiyle 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kabul edilir.

Kadın fabrikada emekçidir, evde emekçidir. Çocukların bakımında, aile yaşamında, emeği düzen tarafından sömürülmektedir. Fabrikada sattığı emek gücü ve aldığı ücret evdeki sömürüsünün de karşılığıdır. Ve kadının özgürleşmesi tüm toplumun gerçek anlamda özgürleşmesi sorunun bir parçasıdır. Kapitalizmin çözmediği ve çözemeyeceği ve her geçen gün yeniden yeniden ürettiği bir sorundur kadın sorunu.

Eşit işe eşit ücret, 8 saatlik işgünü, sağlıklı koşullarda çalışma, hamilelik döneminin izin hakkı vb. talepler kadının kurtuluşu, mücadelesinin manivelaları olmuş, bu talepler etrafında örgütlenen kadın kendi kadın kimliğini ve sınıf bilincini kazanarak mücadele etmiş, alanlara, grevlere, çeşitli direnişlere damgasını vurmuş, yüzyıllardır sömürülmesine karşı mücadele bayrağını açmıştır.

Kağıdı katlayıp cebine koydu. Öğlen paydosu bitmişti, dokuma tezgahları çalışmaya başlamıştı. Bu salonda herşey makinelerin ritmik düzeni etrafında sağa sola, aşağı yukarı hareket etmekteydi. O da bir parçasıydı bu ritmin.

Çalışmak diye düşündü hayatını sürdürebilmek için, gelecek için değil gününü kurtarabilmek için. Daha fazla mesai, daha fazla sendikasızlık, daha fazla sağlıksız koşullar ve eriyip giden ekmek, eriyip giden bedenler, artan yoksulluk... Katlanmak diye düşündü, her geçen gün taciz, her geçen gün baskı, fabrikada yetmiyormuş gibi bir de evde çalışmak. Direnmek dedi sonra, New Yorklu emekçi kadınlar gibi, Aymasan'daki işçiler gibi, Cumartesi Anaları gibi, Ölüm Orucuna yatanlar, Sovyet devrimini yapan devrimci kadınlar gibi... Sonra tüm bu düşündüklerini anlatmak istedi iş arkadaşlarına, anasına, yaşadığı mahalledeki diğer kadınlara ve işçilere, emekçilere ve direnenlere. O şimdi yalnız değil... Ve onlar her geçen gün artarak, yeni bir toplumu örgütlemek için, kadın-erkek mücadele ediyorlar.

M. Uğur

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü...

Tarihimize sahip çıkalım!

Kimi göç ettirilmiş yurdundan, kiminin yüreği hala köyünde... Kiminin yaşamında bile söz hakkı yok... Yeri gelir mal gibi satılır başlık parasına, yeri gelir töre kurbanı olur. Kimi sevdiğini bile söyleyemez, sevdiğine değil de ailenin "uygun" gördüğüne verilir... Kiminin adı hala "eksik etek", kimiye "elinin hamuruyla erkek işine karıştığı" için dayak yemekte... Ve kimilerine kendi anadilini konuşmak yasak...

Çoğu fabrikalarda, tarlalarda, evlerde emek sömürüsüyle karşı karşıya. Bazılarıysa, bu sömürü düzeninin serbest piyasasında bedenini satmak zorunda. Bazıları da reklam malzemesi olarak kullanılmakta...

Bu kadınlar bir 8 Mart'ı daha geride bıraktılar. Belki de çoğu 8 Mart'ın Dünya Emekçi Kadınlar Günü olduğunu bile bilmiyordu. Belki de bazıları emekçi kavramı özenle atlanarak "kadınlar günü" diye lanse edilen 8 Mart'ı duydular, aradaki farkın farkına bile varamadan...

Peki farkı bilenlere ne demeli? Tamam, burjuvazi bunu bilinçli yapıyor. Nasıl ki Newroz'u nevrüzleştiriyorsa, 1 Mayıs işçi bayramını bahar bayramına çeviriyorsa, emekçi kadınlar gününü de kadınlar günü diye sunuyor. Ya kendine ilericiyim, demokratım diyen kadınlar için "kadınlar günü" ne anlama geliyor? Bu feminist bayanlar neye hizmet ettiklerinin farkındalar mı acaba? Sorunun sınıfsal mantığından özenle kaçınarak kadınları "ortak" paydaya eşitleme çabaları neye varacak?

Sorunu bu denli darlaştıran bu bayanlar buzdağının görünür yüzeyi ile uğraşıyorlar, deve kuşu misali kadın sorununa çözüm arıyorlar. Kadınlar hangi "ortak" paydada buluşturulabilir? Patronun karısı ile işçi kadınının nasıl bir ortaklığı olabilir? Pahalılıktan dolayı nerede ne ucuzluk varsa oraya koşan, veresiye sütle çocuğunu besleyen, ucuz ekmek için kuyrukta bekleyen kadınlara, tüm bunlara neden olan sömürücü sınıfın kadınlarını hangi ortak payda birleştirebilir?

Sadece cinsel kimlik mi? Peki işkencede cinsel tacize ve tecavüze uğrayan kadınları ezen sınıfın kadınıyla hangi ortak payda eşitler?

İnsanca yaşam için mücadele eden ve sokağa çıkan kadını, grevci, eylemci kadını copleyan kadın polislerler de yok mudur? Nasıl ki o kadını polis kimliğinden ve hizmet ettiği sınıftan ayrı düşünemiyorsak, "emekçi kadınlar günü" yerine "kadınlar günü" nasıl tercih edilir? İşçi, emekçi, işsiz kadınıyla ezilen sınıfın kadınlarının mücadele günüdür 8 Mart.

8 Mart'ı Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlamak için tarihimize sahip çıkalım! İşçi ve emekçi kadınların mücadelesi içinde yerimizi alıp, örgütlenelim.

SY Kızıl Bayrak okuru/İzmir

Kurtköy İşçi Kültür Evi'nin kadın çalışması yol alıyor...

Emekçi kadını sınıf mücadelesi saflarına kazanacağız!..

Kurtköy İşçi Kültür Evi'nin keyfi bir şekilde mühürlenmesinin ardından çalışmalarımızı aksatmadan sürdürdük. İşçi Kültür Evi çalışmamızın bir parçası olarak emekçi kadınlara yönelik bir çalışma başlattık. Amacımız, bölgemizdeki emekçi kadınları mücadeleye sevkedeabilmek üzere ilk adımları atmak ve çalışmaya kalıcı bir zemin yaratmaktır.

İşçi Kültür Evi olarak bölgedeki emekçi kadınlara ulaşmak için kullandığımız ilk araç, ev kadınlarına yönelik olarak hazırlanmış anket oldu. Yaygın olarak yapılan anket çalışmasında temel hedefimiz İşçi Kültür Evi'nin (İKE) tanıtımıyla birlikte, ev kadınlarının eğitim durumunu, kültürel ve politik bilincini ölçmek, yaşamlarına müdahalede bulunabilmek, ilişkilerimizi geliştirebilmek, bunun sonucunda İKE'nin bundan sonraki faaliyetlerini emekçi kadınların ihtiyaçları doğrultusunda hazırlayabilmektir. Anket, ev kadınlarının ekonomik ve sosyal koşullarını, boş zamanlarını nasıl geçirdiklerini, kültürel faaliyetlere ilgi düzeylerini, yaşadıkları sorunların nedenleri konusundaki düşüncelerini öğrenmeyi amaçlayan sorulardan oluşuyordu.

Bu çerçevede Kurtköy'de ilk aşamada 130 civarında kadınla görüştük.

Eğitimsizlik zincirlerini bir kat daha kalınlaştırıyor

Ulaştığımız ev kadınlarının en temel sorununu eğitim seviyesinin düşüklüğü oluşturmuyordu. Kadınların çoğu okur-yazar değil ya da en fazla ilkokul mezunu idi. Özellikle okuma yazma bilmemesi, ev kadının eve, dört duvar arasına hapsolüşünü ve beraberinde kendine güvensizliğini bir kat daha arttırıyor. Bu kadınlar ne tek başına doktora gidebiliyorlar, ne de çocuklarının eğitimi ile ilgilenebiliyorlar. Bir ev kadını bu durumu öyle iyi özetliyordu ki: *"Okuma yazmam yok. Hasta olunca kocam canı isterse hastaneye götürüyor; çocuklarım okulla ilgili bir şey sorduğunda cevaplayamıyorum, çok ağırıma gidiyor."*

Yine birçok kadın okuma yazma bilmediklerinden dolayı evlerine gelen pazarlamacılar tarafından kandırılmış, senetlerin altına imza atmış ve milyonlarca lira fazladan ödemek zorunda kalmışlar. Bu yaşadıkları onları öyle etkilemiş ki, anket yapmak için gittiğimizde önce bizi pazarlamacı sanarak konuşmak istemediler. Sonrasında durumu açıklamamızı üzerine anket yapabildik. Görünen o ki, eğitim durumlarının geriliği onların zincirlerini bir kat daha kalınlaştırıyor.

Çoğu çok küçük yaşta evlenmiş ve en az üç çocuğu olan bu kadınlara boş zamanlarını nasıl değerlendirdiklerini sordumuzda; ev işleriyle uğraşıp çocuklara baktıklarını, eve katkı sağlamak için el işi yaptıklarını öğreniyoruz. Bunların dışında pembe dizileri izleme oranlarının da çok yüksek olduğu gerçeği ortaya çıkıyor.

Bizim anlatmakta, onların ise kavramakta en çok zorlandıkları sorular, kültürel faaliyetlere katılım ve ilgi alanlarını ölçmeye yönelik olanlardı. Bu emekçi ev kadınları yaşamlarında ilk kez böyle bir soruyla karşılaştıklarından, iletişimde gerçekten bir hayli zorlandık. Kadınların birçoğu kültürel faaliyet denildiğinde birşey anlamıyor, açıklayıp örneklendirdiğimizde ise, daha önce hiç bu tür

etkinliklere katılmadığını söylüyordu. Ne var ki, İKE'de yapılan tiyatro gösterisine katılan kadınlar için bu faaliyetin oldukça olumlu sonuçlar doğurduğunu, kültürel faaliyetlere ne kadar aç olduklarını gözlemleyebildik.

Emekçi kadının sorunları

Öğrenmeyi amaçladığımız diğer bir konu ise, kadının çifte ezilmişliğinin yaşandığı toplumda, emekçi kadın olarak yaşadıkları sorunların ne kadar bilincinde oldukları ve yaşanan sorunların kaynağını bilip bilmedikleriydi. Aldığımız cevap tekti: **Yoksulluk.** Birçok kadın ikinci cins kimliğinin, bundan kaynaklanan köleliğinin farkında değil. Parasızlık, işsizlik, ekmek kuyrukları, kadın kimliğinden kaynaklı yaşadığı tüm sorunları

unutturacak kadar önüne çıkmış. Ancak geçmiş dönemde çalışan kadınlardan belli yanıtlar alabildik. Kadının ekonomik bağımsızlığının olmaması, eğitimsiz bırakılması, şiddete maruz kalmaları, özgür olmamaları gibi...

Kadınların çalışma hayatına katılmalarına ise hemen hemen tümü olumlu cevap veriyor, hatta bazıları bunu ısrarla vurguluyordu. Evde oturmak yerine ev ekonomisine katkıda bulunmak gerektiğini düşünüyorlar ya da kendi deyimleriyle "erkeğin eline bakmamak" gerektiğini söylüyorlardı. Fakat kadınların birçoğu ya kocasının izin vermemesi ya da çocuk bakımı gereksinimiyle çalışmadığını söylüyor.

Daha önce çalışmış fakat daha sonra çeşitli nedenlerle işlerini bırakmak zorunda kalmış kadınlarla karşılaştığımızda, onların diğer ev kadınlarından çok daha farklı oldukları hemen anlaşıyordu. Bu kadınlar çalışma hayatına katılmış, evin dışına, toplumsal yaşamın içine çıkmışlardı. Dolayısıyla birçok sorun hakkında diğer ev kadınlarına göre çok daha bilinçliler ve kendilerine daha fazla güveniyorlar.

Bölgede yaşayan kadınların ekonomik durumu ise oldukça kötü. Birçoğunun kocası ya işsiz ya da marjinal işlerde çalışıyor. Aylık ortalama gelir asgari ücretin altında ve çoğunun hiçbir sosyal güvencesi yok. Genel olarak evleri kendilerine ait, ne var ki bölgenin en temel sorunu yıkım. Canla başla çalışarak, kanalizasyonundan suyuna herşeyi kendilerinin yaptıkları evler ellerinden bir bir gidiyor. Mahalle halkı yılları bulan bu sorun karşısında örgütlü davranmadığı, birbirine güvenmediği için evler teker

teker boşaltılıyor. Bugün artık insanlar onca emek verdikleri evlerini kendi elleriyle yıkıyor, demirlerini, tahtalarını satarak para elde etmeye çalışıyorlar.

Anket sırasında bir diğer gözlemimiz ise, kadınların ezici çoğunluğunun 8 Mart'ı bilmesi oldu. Bunun gerisinde yatan, geçtiğimiz yıl yıkım sorunu eksenli mahalleden 8 Mart mitingine katılımın gerçekleşmiş olmasıydı. Böylelikle, katılan, katılmayan tüm mahalle halkının gündemine 8 Mart girmişti.

8 Mart'a yönelik etkinliklerimiz

Anket çalışması mahallede pek çok yeni insanla tanışmamızın bir aracı oldu. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün yaklaşmasıyla birlikte anket çalışmasına ara vererek, bu çalışmanın verimi üzerinden 8 Mart hazırlığına yoğunlaştık. Anketle sağlanan sıcak ilişkilere politik bir düzey kazandırmak, ilişkileri geliştirmek, 8 Mart gündemini ve emekçi kadının sorunlarını etkili şekilde işleyebilmek için mitingin öncesinde salon etkinliği yapmaya karar verdik. Bu etkinliği bir emekçi kadın şenliği olarak tasarladık ve tüm hazırlığımızı bu yönde yaptık.

Ancak İKE'nin hala kapalı olması ve bölgede bulunan iki derneğin de çeşitli kaygılarla bize yerlerini açmaması sonucu şenliğimizi gerçekleştiremedik. Biz de şenlikte göstermeyi planladığımız, Evrensel Kültür Merkezi'nin hazırladığı emekçi kadının mücadelesini anlatan "Ekmek ve Gül" belgeselini önceden tanıdığımız ve anket sırasında tanıştığımız kadınların evlerinde göstermeye karar verdik. Kadınlar önerimize sıcak yaklaştılar, evlerini açtılar, komşularını davet ettiler. Filmi, Kurtköy'de 6, Gülsuyu'nda 1 olmak üzere toplam 7 farklı evde ve 50 civarında kadınla birlikte izledik.

Politik olarak oldukça iyi hazırlanmış filmde 8 Mart'ın tarihçesi, dünyada ve Türkiye'de kadın mücadelelerinin tarihi akıcı bir şekilde anlatılırken, pek çok farklı kadın tipolojisine de yer verilerek kadının sömürsünün farklı biçimleri ele alınıyordu. Kadının kurtuluşunun sınıf kardeşi olarak görmesi gereken erkeklerle beraber mücadele etmekten geçtiği vurgulanıyordu.

Genel olarak kadınlar filminden oldukça etkilendiler. Anlatılanları zaten bildiklerini, yaşadıklarını dile getirdiler. En çok 10 çocuklu ve Türkçe konuşamayan Kürt kadını ile aile içi şiddete maruz kaldığını dile getiren kadından etkilendiler. Ağırlıklı olarak feodal baskıların boyunduruğu altında bulunan kadınlar, kendilerinden birer parça buldıkları bu kadınlara acıma duygusuyla tepki verirken, kendilerinin de benzer sorunları yaşadıklarını dile getirmekten kaçındılar.

Geçmiş dönemde çalışan kadınların dikkatini ise Tuzla Deri işçisi kadının söylediği sözler çekmişti: *"Biz diyoruz, onlar giyiyorlar!"* Özelleştirmeye karşı direnen Sümerbank fabrikasında çalışan türbanlı kadın işçi ile Zonguldak maden işçilerinin direnişinde en önde slogan atan kadının görüntüleri de yine onları çok etkiledi. Ama bu daha çok imrenme şeklindeydi. Zira genelde kendilerini çok daha güçsüz görüyorlardı.

Filmi gösterdiğimiz her evde anket üzerinden kurduğumuz ilişkileri daha da güçlendirdik. Kadınlarla daha sıcak diyalog kurduk. Kalabalık ev toplantıları yapabilmek fırsatı elde ettik. Kadınları 25 dakikalığına filme konsantre etmek, bizim

anlatımlarımıza kıyasla çok daha verimli ve işlevsel oldu. Evlerinin içinde istediğimiz düzey ve içerikte sohbetler edebildik. Onları daha yakından tanımış olduk. Her film gösterimini 8 Mart'a çağrı ile birleştirdik. Evlerde film gösterimi, bizim için bugüne kadar denemediğimiz, kitle çalışmasının etkin yöntemlerinden biriydi. Bunu en etkili şekilde kullandığımızı düşünüyoruz. Ertesinde tüm semtte 8 Mart'a çağrı yapan İKE özel sayılarımızı elden yaygın bir şekilde emekçi kadınlara ulaştırdık.

Eksikliklerimizi çalışma içinde açacağız

Tüm bu çalışmalarımızda kadınlarımızın ne kadar ağır koşullarda yaşadıklarını daha yakından görme imkanı bulduk. Ekonomik-sosyal yıkımın etkilerini derinden hissettiğini, gelenek-görenekler, feodal baskılar ve önyargılarla yaşadığını, ev-çocuk bakımına ve kocanın iki dudağının arasından çıkacak söze hapsedildiğini gördük. En önemlisi de, kölelik zincirlerini kırmak istese bile, en ufak bir şeyin bile değişeceğine olan inançsızlık, kendine ve birbirlerine olan güvensizlik vardı. Kuşkusuzki bu durum, şu an yaşanan ağır yıkım koşullarına rağmen toplumsal mücadelenin istenilen düzeyde olmamasından, sermayenin saldırılarına karşı işçi ve emekçilerin suskunluğundan ayrı düşünülemez.

Bu denli kısa sürede, bu kadar yoğun çalışma yürütsek de, emekçi kadınları 8 Mart alanına taşımamız mümkün olamadı. Yukarıda saydığımız zincirleri ve korkuları bugün için ağır bastı. Ancak yaşadığımız süreç bizim payımıza oldukça öğretici ve eğitici oldu. İşçi Kültür Evi'mizin ihtiyacını fazlasıyla hissettik.

Aynı zamanda bu çalışmayla eksikliklerimizin de farkına vardık. Örneğin, emekçi kadın mücadelesinin emekçi erkeklerle birlikte olması gerektiğini en açık tarzda bilmemize rağmen, 8 Mart çalışmamızı kadınlarla sınırlı ele aldık. Bu durum emekçi kadın çalışmasındaki tarzımız açısından da eksikliğini ifade ediyor. Aynı zamanda erkeklerle tartışma, konuşma, ikna ve güven sürecimiz yaşanmadı. Öyle ki, son gün mitinge katılımıda karşımıza çıkan en önemli engel erkeklerin izin vermemesi oldu.

Bir diğer eksikliğimiz ise, emekçi kadınların en derinden hissettikleri sorunları öne çıkartan ve öncelikle o talepler üzerinden alanlara çağırmaktan çok genel taleplerle sınırlanan bir çağrı yapmamız oldu. Örneğin, geçtiğimiz yıl Kurtköy emekçileri, yıkım eksenli yürüttüğümüz bir çalışma sonucu, bu taleplerini duyurmak amacıyla 8 Mart mitingine katılabiliştik. Bugün emekçi kadınlar, kadının ikinci cins olarak ezilmişliğinden ve savaşın yakıcılığından öte, yoksulluğu, açlığı, işsizliği daha yoğun yaşıyor, acısını daha fazla hissediyorlar. Diğer şiarlarımızın yanı sıra 8 Mart'ta öncelikle bu talepleri öne çıkartmış, çalışmamızı bu temelde yürütebilmiş olsaydık, bölgedeki emekçi kadın ve erkekler içerisinde politik etkimiz daha güçlü olabilecekti.

Deneyimlerimiz ışığında tüm enerjimizi 1 Mayıs için seferber edeceğiz

1 Mayıs yaklaşıyor. İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'a her zamankinden daha yoğun hazırlanmak ve gücümüzü alanlara taşımak sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Sosyal yıkım saldırısının her geçen gün derinleştiği, ülkemizin ve tüm Ortadoğu'nun savaşa sürüklenmeye çalışıldığı, demokratik hak ve özgürlüklerin her geçen gün tırpanlandığı, baskı ve terörün tırmandırıldığı, işçi ve emekçilerin öncüleri devrimci tutsakların tecrit ve izolasyonla gün geçtikçe yalnızlaştırıldığı bir dönemden geçiyoruz. Böyle bir dönemde işçi sınıfı ve emekçilerle birleşmek, onları harekete geçirmek büyük bir önem taşıyor.

Bizler Kurtköy İşçi Kültür Evi çalışanları olarak; emekçi kadınları emekçi erkeklerle birlikte sınıf mücadelesinin örgütlü güçleri haline getirmek, emekçi kadınların talepleri ve şiarlarıyla birlikte 1 Mayıs'ta yerlerini almalarını sağlamak için, iki aylık çalışmamızın deneyimleri ışığında, tüm gücümüzü seferber edeceğiz.

Kurtköy İşçi Kültür Evi çalışanları

Yurtdışında 8 Mart etkinlikleri...

Sınıfsız, sömürsüz ve savaşızsız özgür bir dünya için!

Köln'de 8 Mart...

Sınıfsız, sömürsüz ve savaşızsız, özgür ve eşit bir dünya talebi ve özleminden yola çıkarak düzenlediğimiz 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününü, 10 Mart'ta gerçekleştirdiğimiz bir etkinlikle kutladık. BİR-KAR Köln ve çevresi Kadın İnisiyatifi'nin çalışmalarında aktif olarak seferber olduğu etkinliğe yaklaşık 120 kişi katıldı.

Köln BİR-KAR olarak, 8 Mart'ın tarihsel ve politik önem ve anlamına uygun bir biçimde kutlanmasını kararlaştırdık. Bu mücadele gününün ruhuna uygun bir program hazırladık. Yaklaşık bir ay esas olarak Köln'de yoğunlaşan bir politik-pratik faaliyet yürüttük. 8 Mart'ın anlam ve önemine dönük propaganda eşliğinde etkinlik biletlerini dağıttık. Kutlamaya ilişkin afişlerimizi baştan ileriye kurum ve kuruluşlara olmak üzere, değişik yerlere astık. İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu Bülteni 8 Mart Özel Sayısı ise, çalışmalarımız boyunca en etkin biçimde kullandığımız materyal oldu.

Etkinliğimiz, genç bir kadın yoldaşın kısa bir açılış konuşması ile başladı. Ardından sınıfsız, sömürsüz, savaşızsız, eşit bir dünya kavgasında şehit düşen tüm kadınlar ve onların şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Onu kadın sorununu tarihsel seyri içinde elatan, emekçi kadınların her türlü sömürü, baskı ve eşitsizliğe karşı mücadelesini anlatan dia gösterimi izledi. Anadolu Halk Kültür Merkezin'den gelen dayanışmacı dost şiir grubu, okudukları anlamlı ve coşkulu şiirleriyle etkinliğimize renk kattılar. Şiir dinletisinden sonra BİR-KAR Köln Kadın İnisiyatifi'nin hazırladığı, kadın sorununu mizahi bir biçimde anlatan skeç sunuldu. Skecimiz izleyiciler tarafından beğeniyle karşılandı. Ardından dayanışmacı müzik grubu Grup Boran sahne alarak, coşkulu türkülerle etkinliğimize canlılık kattı. Etkinliğimiz davul-zurna eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi. (BİR-KAR/Köln)

İsviçre/Basel'de 8 Mart...

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü İsviçre'nin Basel kentinde 70 kişinin katıldığı bir etkinlikle kutlandı. Etkinliğe ilişkin hazırlanan çağrı bildirisinden 200 adet dağıtıldı. Bildiri ayrıca afiş ebadında büyütülerek çeşitli yerlere asıldı. Yapılan ev gezilerinde etkinliğe katılma çağrısı yapıldı. Bir kadın kuruluşunun aynı güne denk gelen 8 Mart kutlaması ve başka bazı nedenler katılımı sınırlayıcı bir rol oynadı.

Etkinliğimiz mücadelede şehit düşen kadın ve erkek devrimciler anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşu eşliğinde Enternasyonal marşı okundu. Ardından dia gösterimine geçildi. Ardından Dda gösterimi ve eşliğinde yapılan konuşma ile 8 Mart'ın tarihçesi, bugünü ve emekçi kadınların mücadelesi anlatıldı. İzlenen dia beğeni topladı.

Programın ikinci bölümünde BİR-KAR adına konuşma yapan kadın yoldaş, 8 Mart'ın anlamına, önemine ve tarihçesine değindi. 8 Mart'ın günümüzde ne ifade ettiği üzerinde durdu ve bugünün sınıf mücadelesi açısından

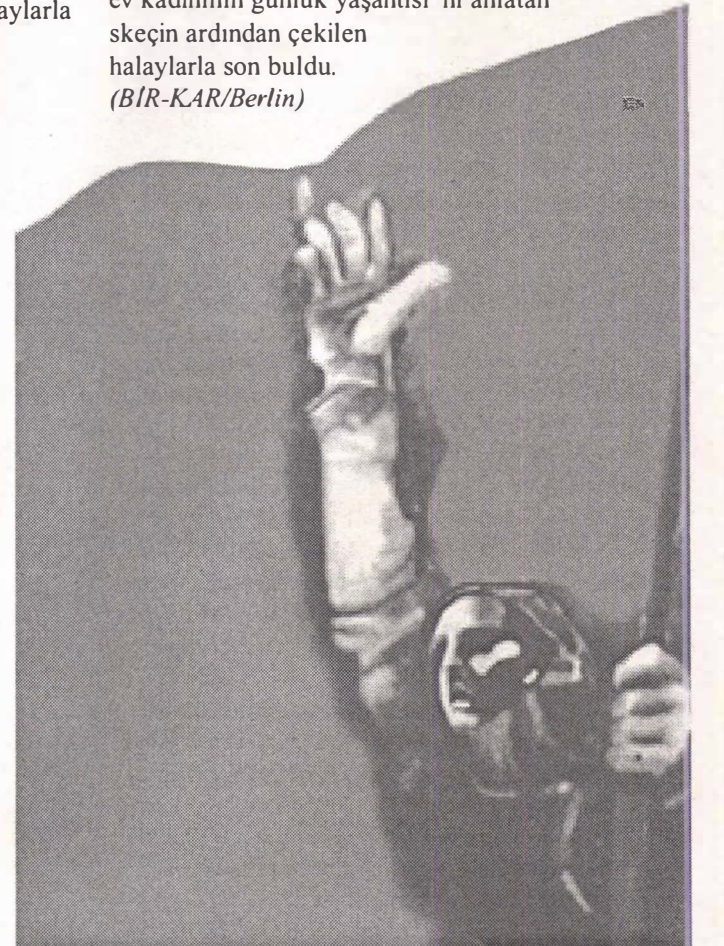
taşıdığı önemi vurgulayarak konuşmasını sürdürdü. İşçi sınıfının kurtuluşu davasının ancak kadınların mücadeleye katılması ölçüsünde olanaklı olacağına ve ancak işçi sınıfının iktidarı koşullarında kadınların özgürleşebileceğine dikkat çekerek konuşmasını bitirdi. Panelimize ağırlıklı olarak kadınların katılmış olması olumlu bir durumdu. (BİR-KAR/Basel)

İsviçre/Lozan'da 8 Mart...

8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü etkinliği bağlamında, Uluslararası Af Örgütü İsviçre seksiyonu ile Boşnak Kadınlar Derneği, kayıpları konu alan bir panel düzenlediler. Lozan'da 9 Mart günü gerçekleşen panelden önce, Esen Işık'ın Çalınan Baba (1998) adlı kısa metrajlı filmi izlendi. Türkçe olan film Almanca ve Fransızca alt yazılıydı. Filmden etkilenecek gözyaşlarını tutamayan katılımcılar panele devam edebilmek için 15 dakika ara vermek zorunda kaldılar. Panelin ardından Bosna'daki, özellikle Srebrenica'daki kayıplar olgusuna, muhalif güçlerin kayıp edilmesine değinildi. Bir katılımcı ise, 1919'da Berlin'de katledilerek cesedi Ladweher kanalına atılan Rosa Luxemburg'tan ve Naziler tarafından gerçekleştirilen Gece ve Sis operasyonlarından örnekler verdi.

Berlin'de 8 Mart...

İşçi ve emekçi kadınların sömürüye, baskıya karşı eşitlik ve özgürlük mücadelesine atıldıkları günü simgeleyen 8 Mart'ı BİR-KAR Berlin olarak yaptığımız etkinlikle kutladık. Günün anlam ve önemini anlatan metin okunduktan sonra tartışma bölümüne geçildi. Bu bölümde kadının günlük yaşamında karşılaştığı sorunlar dile getirildi. Etkinliğimiz genç arkadaşların hazırladığı, "işçi ve ev kadınının günlük yaşantısı"nı anlatan skeçin ardından çekilen halaylarla son buldu. (BİR-KAR/Berlin)

Emekli generaller artık açıktan Susurluk'u sahipleniyor...

Susurluk ordu ve devlettir!

Eski Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, emekli Orgeneral Necati Özgen ve emekli Korgeneral Hasan Kundakçı, Susurluk'un önemli isimlerinden Korkut Eken'e, davasının Yargıtay aşamasında sahip çıktılar.

Sabah ve *Hürriyet* gazetelerinde aynı gün yayınlanan açıklamalarında; Korkut Eken'i devlet ve vatan için çalışan bir kahraman ilan ettiler ve tüm yaptıklarının kendi bilgileri dahilinde olduğunu, yüksek disiplin anlayışıyla aldığı emirleri eksiksiz yerine getirdiğini söylediler. Onları, dönemin başka bazı emekli general ve emniyet müdürlerinin benzer mahiyetteki açıklamaları izledi. Dönemin hükümet üyeleri de bu koroya katıldılar. Böylelikle Korkut Eken ve onun şahsında, uç konumda teşhir olmuş kontra görevlilerini sahiplenme kampanyası başlatılmış oldu. Uzun dönemdir oynanan bir oyuna da son nokta konuldu.

Susurluk kazası devletin kolluk kuvvetleri ile mafya ve siyaset arasındaki bağlantıları ortaya sermiş, kirli ilişkiler devletin en üst zirvelerine kadar uzandığı için, Susurluk davası, sistemli bir ön tıkama ve gerçeği örtme operasyonuna konu olmuştu. Medyanın da aktif rolüyle, Susurluk'taki devlet gerçeği, denetim dışına çıkarak mafyayla kirli ilişkilere giren birkaç devlet görevlisinin işi olarak gösterilmişti. Böylelikle bizzat Susurluk'taki kirli ilişkilerin kumandasında olanlar, yani devlet, yaşanan suçüstü durumdan yakasını kurtarmıştı.

Devletin esenliği için daha önce "kurşun atmış, kurşun yemiş" bazı kontr-gerilla elemanları bu operasyonlar sonucu kısa bir süre cezaevlerine kapatılmışlardı. Susurluk'un geri plana itilmesiyle, tümü de "Türkiye sizinle gurur duyuyor" sloganlarıyla dışarı salındılar.

Korkut Eken de yargılamaya konu olanlardan biriydi. Geçtiğimiz aylarda o ve birkaç kişi göstermelik cezalara mahkum edildi. Bugünse Korkut Eken, tabii ki ordu mensubu olduğu için, diğer çete elemanlarından farklı olarak, dönemin üst düzey yetkililerince sahipleniliyor.

Aslında sahiplenilen, Korkut Eken'in şahsında, bir dönem sistemli bir biçimde kullanılan kirli savaş politikasının kendisidir. Ve Korkut Eken'in sahiplenilmesi, kirli savaşın bizzat devlet tarafından sistemli bir politika olarak yürütüldüğünün itirafıdır ve

bunu meşrulaştırmaya hizmet etmektedir.

Korkut Eken "yüksek disiplinli" bir görev adamıdır. Devletin yönetim karargahlarıncı önüne konulan görevleri yapmakla yükümlüdür ve yapmıştır. Tıpkı Mehmet Ağar, İbrahim Şahin, Haluk Kırıcı, Alattin Çakıcı, Ali Fevzi Bir ve tüm diğer faşist katiller gibi. Onlara katliam yapmak, adam öldürmek, mafya ile kirli ilişkiler kurarak kirli savaşa finansman

yaratmak görevi bizzat ordu ve sivil iktidar tarafından verilmiştir. Onlar da verilen bu görevlerin gereğini "kahramanca" yerine getirmişlerdir. Hepsi bu kadar!

Dönemin generalleri yaptıkları açıklamalarla bu gerçeğin altını kalınca çizmiş oluyorlar sadece.

Emekli generallerin bu kirli savaş görevlisini sahiplenmek için başlattıkları atak zamansız ve yersiz de değildir. 11 Eylül sonrası başlatılan faşist baskı ve terör dalgasıyla birlikte; geçmişte gün yüzüne çıktıkları yerde lanetlenen, açıktan bırakılan kirli savaş görevlileri artık dünya çapında omuzlarda taşınıyor. Kirli savaş teknikleri parlatılıyor, emperyalist metropollerden başlayarak "yükselen değer" olarak göklere çıkarılıyor. İşte emekli generallerin böylesine cüretkar davranmalarının sırrı da bu siyasal ortamdır.

Sermaye devleti emekli generalleri aracılığıyla kirli savaş görevlilerine sahip çıkıp, onların gönüllerini alıyor. Çünkü toplumsal patlama korkusu ve Ortadoğu'da ABD hesabına girilecek yıkım savaşında aktif role hazırlanılıyor. Artık kirli savaş silahlarını yeniden daha etkin biçimde politik arenaya sürme zamanı. Bu nedenle elleri bir süreliğine bağlanan kanlı katillere güvence verilmeli, yolları açılmalıdır.

Generallerin çıkışı bazı liberal çevrelerce sadece onların ve dönemin sivil yetkililerinin (Demirel, Çiller vb.) kişiliği üzerinden bir tartışmaya konu ediliyor. Sanki kirli ve kanlı icraatlar bir devlet politikası değilmiş de, devletin karar organlarında olmalarına karşın bu kişilerin bir politik tercihiymiş gibi sunuluyor. Geçmiş bir döneme ait olarak kodlanıp lanetleniyor. Böylelikle sermaye devletin temel karakteristik özelliklerinden biri olan katliamcılık ve her türlü kanlı icraat geçmişin muhasebesi çerçevesine hapsediliyor. Dahası sorunun bu şekilde ve bugün gündeme getirilmesindeki siyasal hesaplar gözardı ediliyor, dönemin yeniden zorunlu hale getirdiği görev ve ihtiyaçlar bir yana itiliyor.

Oysa yapılan, katillere sınırsız adam öldürme, katliam düzenleme ve her türlü kirli icraatı gerçekleştirme çağrısıdır. Sermaye devletin kirli ve kanlı yöntemleri yürürlüğe sokma hazırlığıdır.

Açıktır ki Susurluk devlettir. Bu devlet dün Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı her türlü kirli ve kanlı yöntemi uygulamaktan kaçınmadı. Binlerce Kürt işkencelerden geçirildi, vahşice katledildi. Bugünse toplum ölçeğinde yeni katliamların ve dizginsiz bir barbarlığın kapısı açılıyor.

Çünkü İMF'nin yıkım programlarıyla tarifsiz acılara sürüklenen, ABD hesabına kirli savaşlara gönderilmesi planlanan işçi ve emekçilere boyun eğdirmek için yalnızca resmi baskı ve terör yetmez. Yani sıra, onu tamamlayacak olan kirli ve acımasız yöntemlere de ihtiyaç vardır. Kirli savaş uzmanlarını ve elemanlarını cesaretlendirmeye, önünü yeniden açmaya duyulan ihtiyaç da buradan kaynaklanmaktadır.

Köln'de militan anti-faşist gösteri

Almanya'da ırkçı-faşist saldırılar son yıllarda ciddi boyutlara tırmadı. Büyük Alman tekellerinin destekleyip büyüttüğü neo-naziler tehdit ve provokasyonlarını sürdürüyor.

Neo-naziler bunun yeni bir yeni örneğini geçtiğimiz günlerde (9 Mart '02) Köln-Chorweiler'da gerçekleştirmek istediler. Pro Köln adlı ırkçı örgütün gösteri düzenlemek istediği Chorweiler, Türkiyeliler başta olmak üzere diğer uluslardan işçi ve emekçilerin yoğun olarak oturduğu bir bölgedir. Dolayısıyla gösterinin burada yapılmak istenmesi tümüyle provokasyon amaçlıydı.

Neo-nazilerin polis desteği ve koruması altında gerçekleştirmek istedikleri gösteri, Choweiler ve yakın çevresinden gelen yerli ve yabancı binlerce ilerici anti-faşist ve devrimci kitle tarafından engellendi. Yürümelerine izin verilmedi. Yaklaşık 3 bin kişilik kitle, sloganlarla nazilere ve faşizme karşı olduklarını dile getirdi. Polisin saldırgan tutumuna rağmen geri çekilmediler, neo-naziler gerisin geri gidene dek kararlı tutumlarını sürdürdüler. "Alman polisi faşistleri koruyor" sloganıyla polisi protesto ettiler. Dahası gösteri alanında ve ara sokaklarda polisle uzun süren çatışmalar yaşandı. Polis yürüyüşe izin vermemek zorunda bırakıldı.

Gösterici kitlenin en çok attığı sloganlardan biri "Yaşasın uluslararası dayanışma" oldu. Gösterinin en dikkate değer yanı ise, kitlenin ezici çoğunluğunu yerli ve yabancı gençlerin oluşturmasıydı.

BİR-KAR olarak, Almanca "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganının yer aldığı pankartımızla eylem alanındaydık.

BİR-KAR/Köln

Mamak İşçi Kültür Evi'nde 8 Mart etkinliği

8 Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü anmak için 10 Mart'ta İşçi Kültür Evi'nde bir etkinlik düzenledik.

Etkinliğe 8 Mart'ın tarihçesini, dünya ve Türkiye'deki kadın sorununu ele alan belgesel film "Ekmek ve Gül"ün gösterimi ile başladık.

İşçi Kültür Evi Kadın Komisyonu'ndan bir emekçi arkadaş, dünyadaki emekçi kadının yaşam koşullarını, savaşın ve yoksulluğun kadın yaşamı üzerindeki etkilerini anlatan bir konuşma yaptı. Bölgede ev kadınları ve çalışan kadınlara yönelik yürütülen anket çalışmasının değerlendirmesi yapılarak, emekçi kadının sorunları somutlanmaya çalışıldı.

Ardından sendikal mücadele içindeki Eğitim-Sen'li bir kadın emekçi, kadınların sorunlarına karşı nasıl mücadele etmesi ve taleplerin neler olması gerektiğine ilişkin düşüncelerini bizlerle paylaştı.

İşçi Kültür Evi Tiyatro Atölyesi, üç kadının yaşamından kesitler sunan üç bölümlük bir oyun sergiledi. Tiyatro izleyiciler tarafından olumlu tepkiler aldı. İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun seslendirdiği parçalarla etkinliğimiz sona erdi.

Ön çalışması için iki farklı bölgede elden bildiri dağıtımı ve sohbetler yaptığımız etkinliğe katılım 50 kişi civarındaydı. Aynı gün bölgede üç farklı yerde 8 Mart'a yönelik etkinlik olması katılımı etkiledi. Etkinlik programımız katılımcılar tarafından ilgiyle izlendi.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 500. günleri aştı...**Direnış tüm saldırılara rağmen kararlılıkla devam ediyor**

20 Ekim 2000'de başlayan Ölüm Orucu direnişi 500. günü geride bıraktı. F tipi hücrelere, tecrite, izolasyona karşı sürdürülen direnişte bugüne kadar 87 devrimci tutsak şehit düşerken, 300'ün üzerinde tutsak sakat kaldı.

Devletin baskılarına, tehditlerine, her geçen gün ağırlaştırdığı tecrit uygulamalarına karşın, ÖO direnişi 500 günü aşkın bir süredir kararlılıkla devam ediyor.

Bir süre önce 4 baro başkanının formüle ettiği "3 kapı 3 kilit" önerisi DKÖ, aydınlar, sanatçılar ve ilerici muhalefet tarafından desteklenmişti. Devrimci tutsaklar ise, bu talebi çok geri bulmalarına rağmen, tecritin kaldırılması doğrultusunda bir adım olarak gördükleri için ve çözümden yana olduklarını belirtmek amacıyla desteklediklerini açıklamışlardı. Ancak devlet baroların önerisini reddederek, katliamcı kimliğini bir kez daha ortaya koydu.

Adalet Bakanlığı son olarak, "Varolan uygulamaların devam etmesi ve basın ilgi göstermemesi halinde açlık grevi ve ölüm oruçlarının büyük olasılıkla 6 ay içerisinde veya en geç bir yıl içerisinde son bulacağını" iddia ediyor.

Ancak boşuna! Tecrite ve insanlık dışı uygulamalara karşı mücadele ve direniş her koşulda devam edecektir. Devrimci tutsaklar bunu bugüne kadar, en ağır bedelleri ödeyerek, defalarca kanıtlamışlardır.

Bazı Ölüm Orucu direnişçilerinin sağlık durumları...**İzmir Yeşilyurt Hastanesi:**

Alaattin Karadağ: Ayaklarda uyuşma, uyku bozukluğu, midede yanma ve ekşime, unutkanlık, sıvı alımında azalma, bitkinlik, yorgunluk, baş ağrısı, sese ve gürültüye karşı tepkisizlik, yürürken hafif denge bozukluğu var. El, ayak kaslarında uyuşma, en ufak seste okuduğunu anlayamama, günlük olayları unutma, önceki günlere göre ayakta duramama, idrarda zorlanma, çeşitli kokulara karşı alerji.

Haseki Hastanesi:

Aydan Odabaş, Hasan Aydoğdu, Murat Aslan: Durumları ağır

Şişli Etfal Hastanesi:

Yusuf Polat: Bir aydan beri kas ağrıları, ağız içinde yaralar var. Yürümeye zorluk çekiyor, tutunarak yürüyebiliyor. Su alımı düşük. Aşırı sinirlilik ve aşırı kilo kaybı var. Kilosu 42-43 civarında.

Ramazan Öktülmüş: Tüm gün yatakta. Sese karşı aşırı duyarlılığı ve görme kaybı var. Aşırı kilo kaybı yaşıyor. Vücudunda, özellikle de sakat olan bacağına yoğun ağrılar var.

Kemal Yarar: İhtiyaçlarını tek başına karşılayamıyor. Tüm gün yatakta. Durumu ağır.

Doğan Tokmak, Berkant Atabay: Durumları ağır

Bayrampaşa Hastanesi:

Erkut Cebeci: 168. gününde. 45 kilo. Aşırı halsizlik, vücutta ağrılar, konuşmakta güçlük çekiyor. 2 aydır unutkanlık, gözlerde hafif kayma var.

Erol Volkan İldem: Kas ağrısı, halsizlik, baş dönmesi, mide bulantısı, kilo kaybı var.

Taylan Balatacı: Kas ağrısı, halsizlik, baş dönmesi, aşırı kilo kaybı mevcut.

Murat Şahin: Yürümekte ve sıvı alımında zorlanıyor. Vücutta ağrılar var. Sese karşı hassas, görme kaybı var.

İbrahim Ayhan Özgül: Durumu ağır. Ayağa kalkamıyor. Bilinci bulanık.

Erkan Tepeli: Bacaklarında ağrı, vücutta şişme, morartılar, halsizlik, baş ağrısı var. Ağzında oluşan yaradan dolayı sıvı alımında zorlanıyor.

Cihan Kaplan: Ciğerlerinde sorun var.

Murat Başusta: Diş ağrısı sürüyor. Su alımı düşük ve kas ağrıları devam ediyor.

Kartal Devlet Hastanesi:

Meryem Altun: Durumu ağır

Ankara Numune Hastanesi:

Hakkı Alpan: İhtiyaçlarını tek başına karşılayamıyor. Tüm gün yatakta, yürüyemiyor. Sıvı alımında zorlanıyor. Sese karşı aşırı hassasiyeti, ağız ve vücut yaraları, his ve görme kaybı var.

Özgür Saltık: Aşırı kilo kaybı, sıvı alımında düşüş, yüksek ateş, terleme var. Kasıklarda ve sırtında ağrılar var. Özellikle sakat olan bacağına aşırı ağrı, ayrıca denge sorunu ve baş ağrısı var.

Önder Mercan: Günün çoğunu yatakta geçiriyor. Yürümekte zorluk çekiyor. Sıvı alımında zorlanıyor. Ağız ve vücut yaraları var.

Mehmet Leylek: Aşırı kilo kaybı ve gerginlik var. Sıvı alımında ve ayağa kalkmada problemleri devam ediyor. Bacaklarında titreme ve ağrı var.

Halil Can Doğan: Kas ve eklem ağrıları, ağızda yaralar ve aşırı yorgunluk hali.

Tanju Mete, Serdar Karabulut, Talat Şanlı: Hastaneye iki gün önce kaldırıldılar. Durumları henüz iyi.

İzmit Devlet Hastanesi:

Tamer Tuncer: Görme bozukluğu, hareketlerde yavaşlama var. Kendi başına ayağa kalkabiliyor. 1-1,5 ay önce bağırsak kanaması geçirdi. Ağız içi ve çevresinde yaralar oluştu.

Şamil Cemek: Gözde kayma ve yürüme zorluğu var. Sıvı alımında zorlanıyor. Aşırı kilo kaybı ve kaslarda ağrı var.

Serdar Güzel: Kas ağrıları devam ediyor. Vücudunda morarma ve şişme var. İshalden dolayı sıvı alımında düşüş ve halsizlik belirtileri var.

Edirne F Tipi Cezaevi:

Mahir Gül: Tüm gün yatakta. Ağız ve vücut yaraları var. Aşırı kilo kaybı. Sıvı alımında zorlanıyor. Sese karşı duyarlılığı var.

Tekirdağ F Tipi Cezaevi:

Mustafa Yaşar: Görme sorunu var. Işığa karşı hassasiyet yaşıyor.

Okan Külekçi: Görme sorunu var.

Mehmet Aslan: Yürümekte zorlanıyor. Sıvı alımında zorlanma, sese karşı duyarlılık var.

İrfan Aslan: Tek gözünü kaybetti. Diğer gözü ancak yarım metre görüyor. Ayağa kalkamıyor.

Gebze Cezaevi:

Banu Bilgiç: Bacaklarda ve ayak tabanlarında ağrı ve uyuşma var. Ayağa kalkmakta zorluk çekiyor.

Ölüm Orucu direnişinde iken 399. maddeye göre tahliye edilen Fikret Lüle ve Deniz Bakır Gazi Mahallesi'nde, Cebrail Gündoğdu ve Tuncay Yıldırım ise İzmir'de direnişe devam ediyorlar.

Yusuf Kutlu'nun ailesine ziyaret...**Onları mücadelemizde yaşatacağız!**

SY Kızıl Bayrak okurları olarak ailelerimizle birlikte, Ölüm Orucu Direnişi'nin 86. şehidi Yusuf Kutlu'nun ailesini ziyaret etmek için toplandık ve Ekinci Beldesi'ne doğru hareket ettik. Yusuf Kutlu'nun ailesi sıcak ve içten duygularla bizi karşıladı.

Babası bize Yusuf'la geçirdiği son birkaç günü anlattı. Düzene karşı öfkesini açığa vuruyor ve tabii ki duyulanıyordu. Yusuf'un son günlerinde dahi gösterdiği devrimci irade ve kararlılıktan söz etti. Ailenin diğer fertleri de sohbete ortak oluyorlar, döne döne yaşadıklarını anlatarak, Ölüm Orucu direnişçilerinin gösterdikleri inanç, irade ve kararlılığı ifade ediyorlardı. Yusuf'un pencerede asılı isyan yüklü resmine bakarak, şehitlerimizin hesabının mutlaka sorulacağı sözleriyle ayrılıyorlar oradan.

Yusuf'un mezarı başında yapılacak 7. gün anmasına da katılacağız.

Böylelikle, Ölüm Orucu direnişi sürecinde 19 Aralık katliamında şehit düşen Yazgülu Güder Öztürk, İstanbul Vatan işkencehanesinde işkenceyle katledilen Yunus Güzel'den sonra Antakya 3. şehidini vermiş oldu. Onları, mücadeledeki kararlılıklarını yüreğimizde taşıyarak, kavgamızda yaşatacağız.

Antakya'dan SY Kızıl Bayrak okurları

Faşist kuşatma altında Gazi anması

Gazi katliamında ölenleri anmak amacıyla 12 Mart günü bir anma gerçekleştirildi. Gazi Mahallesi anmadan bir gün önce devletin terör güçlerince sıkı bir abluka altına alındı. Anmaya katılmak isteyen çok sayıda kişi gözaltına alındı. Ayrıca İstanbul'un çeşitli ilçelerinden anma yürüyüşüne katılımı engellemek için çok sayıda arama noktası oluşturuldu. Gazi'de ara sokakları dahi kontrol altına alan polis kuvvetlerinin yanı sıra helikopter, panzer, zırhlı araçlar, keskin nişancılar ve binlerce çevik kuvvet polisi Gazi'ye yığıldı.

Bütün bunlara rağmen 12 Mart günü Gazi

Cemevi önünde yaklaşık 1000 kişi anma için toplandı. Saat 09:00'da Alibeyköy Mezarlığı'na gidildi. Ardından tekrar Gazi Cemevi'ne dönen kitle, katledilenlerin katledikleri yerlere zılgıt çekerek karanfiller bıraktı. Kitle daha sonra saat 13:00'te Gazi Mezarlığı'na doğru yürüyüşe geçti. Mezarlıkta ölenler anısına

saygı duruşu yapıldı.

Katledilen Zeynep Poyraz'ın babası Cemal Poyraz yaptığı konuşmada "Kahvehaneleri taradılar. İnsanlarımızı öldürdüler. Mezar taşları gözaltına alındı, yetmedi; Gazi halkını potansiyel suçlu ilan ettiler. Bugün de evlatlarımızı anmamızı engellemeye çalışıyorlar" dedi. Kartal Cemevi Vakfı Başkanı Mehmet Boy, yaptığı konuşmada 7. yıldönümü nedeniyle Gazi Mahallesi'nde gençleri öldüren katilleri nefretle kınadıklarını söyledi.

SY Kızıl Bayrak /İstanbul

Gülsuyu'nda Gazi anması

Gülsuyu'ndaki genç komünistler, Gazi direnişinin yıldönümü vesilesiyle bir eylem gerçekleştirdiler. Lastiklerin yakıldığı eylemde "Gazi'de ölenler kavgamızda yaşıyor!", "Yaşasın Gazi direnişimiz!", "Sokağa, eyleme mücadeleye!", "Yaşasın ÖO Direnişimiz!", "Sokağa çık, hesap sor!" sloganları atıldı. Kitle Newroz'da buluşmak üzere alkışlarla dağıldı. Polisin yoğun ablukasına rağmen yapılan bu eylem, böylece uzun süren sessizliği de bozmuş oldu.

Gülsuyu'ndan genç komünistler

Ölüm Orucu Direnişi yeni şehitlerle sürüyor!

Yusuf Kutlu (DHKP/C)

Arap milliyetinden olan Yusuf Kutlu 1973'te Hatay'ın Ekinci Beldesi'nde doğmuştur. Otoboyacılığı yapan bir emekçidir. Fakat onun düzenle tek problemi bir emekçi olarak sömürülmesi değildir. Bir Arap olarak ulusal baskı altındadır; kendi anadilinde okuyup yazmak bile yasaktır ona. Baskı ve sömürüye karşı devrimci mücadeleyi seçmiştir.

1994'te tutuklanan Yusuf yargılandığı davadan 12 yıl ceza almıştır, tam 8 yıldır cezaevinde yatmaktadır. Önce Malatya, daha sonra Bartın cezaevlerinde yatmıştır. 19 Aralık katliam operasyonundan sonra Sincan hücrelerine götürülen devrimcilerden biridir.

Yusuf, 5. ekip savaşçısı olarak yer aldığı Ölüm Orucu direnişinin 279. gününde şehit düştü. 500. günleri geride bırakan büyük direnişin 86. şehidi oldu.

(Bilgiler parti ve yoldaşlarının açıklamalarından alınmıştır...)

Yeter Güzel (TKP/ML)

Dersim, Nazimiye doğumlu olan Yeter Güzel, devrimcilerle ve devrimci düşüncelerle küçük yaşlarda tanıştı. Değişik nedenlerle birçok kez gözaltına alındı, ağır işkencelerden geçirildi.

Yeter yaşamını insanlara adanmış bir sağlık emekçisiydi. Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) üyesiydi. Hemşire olarak Esenyalı Sağlık Ocağı'nda görev yapıyordu. '99 yılında evine yapılan bir baskın sonucu gözaltına alındı, tutuklandı, Gebze Cezaevi'ne konuldu.

Direniş süreci başladığında Ölüm Orucu savaşçısı olmak istedi. Fakat sağlık problemlerinden dolayı Ölüm Orucu'na sokulmadı. Israrları sonucu nihayet 7. Ölüm Orucu ekibinde yer aldı. Fakat direnişinin 26. gününde tahliye edildi.

Yeter Güzel direnişini tahliye edildikten sonra Alibeyköy Direniş Evi'nde sürdürdü. Direniş evinin 13 Kasım'da basılması sonucu gözaltına alındı. DGM tarafından yeniden tutuklanarak Bayrampaşa Cezaevi Hastanesi'ne konuldu. Direnişinin 170. gününde ölümsüzleşen Yeter Güzel, büyük direnişin 87. şehidi oldu.

(Bilgiler parti ve yoldaşlarının açıklamalarından alınmıştır...)

Yusuf Kutlu ölümsüzlüğe uğurlandı!

Ölüm orucu direnişinin 86. şehidi Yusuf Kutlu, direnişinin 244. gününde 8 Mart günü Ankara Numune Hastanesi'nde ölümsüzler kervanına katıldı. 10 Mart günü memleketi olan Antakya'da toprağa verildi.

10 Mart günü sabah saatlerinde Antakya Ekinci beldesine getirilen cenaze, mücadele arkadaşları ve belde halkının katılımıyla sonsuzluğa uğurlandı. Cenazeye yaklaşık 350 kişi katıldı. Cenazeye Ankara'dan bir grup, İstanbul'dan TAYAD'lı Aile, ölüm orucu direnişi gazisi Yıldız Bağüç, ölüm orucu şehidi Osman Osmanağaoğlu'nun ağabeyi, 5 Ekim 1999'da Adana'da katledilen devrimci Erdinç Aslan'ın ailesi, *Vatan* okurları, *SY Kızıl Bayrak* okurları, Antakya İHD, Antakya Eğitim-Sen yöneticileri katıldı.

Cenaze evden alınmadan önce Türkçe-Arapça ağıtlar yakıldı, türküler söylendi. Yusuf Kutlu'nun son mektubu okundu. Cenaze evden zılgıtlarla çıkarıldı. Cenazede "Kahramanlar ölmez halk yenilmez" ve "Üç kapı üç kilit açılın ölümler durdurulsun/Yusuf Kutlu ölümsüzdür" yazılı iki ayrı pankart açıldı. Kortej oluşturularak yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca sık sık "Yaşasın ÖO direnişimiz!", "Katil devlet hesap verecek!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!", "Ölüm orucu şehitleri ölümsüzdür!" sloganları atıldı. Yusuf Kutlu uğrunda şehit düştüğü bayrağıyla gömüldü.

Beldede yoğun jandarma ablukası vardı. Cenazeden sonra Yıldız Bağüç'ün de aralarında bulunduğu 2 kişi gözaltına alındı.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Yaşasın ÖO direnişimiz!

SY Kızıl Bayrak/Antakya

Yeter Güzel sonsuzluğa uğurlandı!

11 Mart'ta İstanbul Adli Tıp'tan "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Yeter yoldaş ölümsüzdür!", "Katil devlet hesap verecek!" sloganları ile alınan ÖO direnişçisi Yeter Güzel memleketi olan Dersim'in Nazimiye ilçesine uğurlandı. Güzel, Nazimiye'de 300 kişilik bir kitlenin katılımı ile sonsuzluğa uğurlandı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Eylemlerden kısa kısa...

Kamu emekçilerinden "Eşit işe eşit ücret" eylemi

"Eşit işe eşit ücret" olarak adlandırılan ve kamu görevlilerinin mali ve sosyal haklarında düzenleme yapmak iddiasıyla hazırlanan, meclis tarafından onaylandıktan sonra Cumhurbaşkanlığı'na sunulan kararnameyi protesto etmek için İzmir'de KESK, Tabipler Odası ve TMMOB tarafından eylem yapıldı. Konak Sümerbank önünde yapılan eyleme yaklaşık 500 kişi katıldı. Yapılan konuşmalarda, kararnamenin ücret dağılımında yeni dengesizlikler yaratacağı ve ücret adaletsizliğini daha da artıracacağı ifade edildi. Eylemde "Eşit işe eşit ücret!", "İMF defol bu memleket bizim!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "Sefalet ücreti istemiyoruz!", "Çeteler halka hesap verecek!" sloganları atıldı.

Ankara İHD'den kart atma eylemi

İHD Ankara Şube'nin her cumartesi gerçekleştirdiği Adalet Bakanı'na kart atma eylemi devam ediyor. Bu hafta (9 Mart '02) Sincan F Tipi Cezaevi'nden durumu ağırlaştığı için Numune Hastanesi'ne kaldırılan ve 8 Mart'ta ölümsüzleşen Ölüm Orucu direnişçisi Yusuf Kutlu gündemi oluşturuyordu. Eylemde tecritin kaldırılması, ölümlerin durması için "3 kapı 3 kilit" önerisi üzerine Adalet Bakanı'nın adım atması gerektiği vurgulandı. Kartların atılmasının ardından eylem sona erdi.

İzmir'de "3 kapı 3 kilit" paneli

9 Mart günü ÇHD İzmir Şubesi "3 kapı 3 kilit" ile ilgili bir panel düzenledi. Yaklaşık üç saat süren panele 200 kişi katıldı. Katılımcılar (ÇHD Şube Başkanı Av. Mustafa Ufacık, ÇHD İstanbul Şube Başkanı Av. Sevalar Demir, İzmir Barosu Cezaevi Komisyonu'ndan Av. Özlem Durmaz, Av. Zeki Rüzgar ve gazeteci Oral

Çalışlar) gelinen süreç ve F tipi cezaevlerinin teknik-mimari durumu hakkında bilgi verdiler.

Panelistlerin konuşmalarının ardından soru-cevap bölümüne geçildi. Özellikle bundan sonra neler yapılabileceği üzerinde yoğunlaşıldı. Sevalar Demir, "Eğer '3 kapı 3 kilit'e kadar gelmiş isek bunda herkesin payı var. Bundan sonrası yok. Toplumsal muhalefeti canlandırabilirsek bizler de örgütlenmesinde yer alırız" dedi.

İzmir İHD'den basın açıklaması

İHD İzmir Şube yönetimi tarafından 12 Mart günü Konak Sümerbank Meydanı'nda 12 Mart askeri darbesi ve 16 Mart katliamlarının yıldönümleri vesilesiyle idam karşıtlığı üzerine bir basın açıklaması yapıldı. "İdama hayır barış hemen şimdi!", "Yargılı, yargısız infazlara son!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlarının atıldığı eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı.

12 Mart Gazi katliamı protesto edildi

Pir Sultan Abdal ve Hacı Bektaş Kültür örnekleri, 12 Mart Gazi katliamını protesto etmek için Yüksel Caddesi'nde 30 kişinin katıldığı bir basın açıklaması düzenlediler. Açıklamada şunlar söylendi: "12 Mart faili meçhul cinayetlerin, gözaltında kayıpların, 'terörle mücadele' adı altında, uyuşturucu ticaretinin ve gayri meşru ilişkilerin 'devlet-mafya-siyaset' üçgeninde örgütlendiği, Susurluk'ta açığa çıkan çeteleşmenin ülkemizde hayata geçirdiği senaryolardan biridir. ... Ülkemizde son on yıllık dönemde yapılmış olan Sivas, Gazi, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar, 'Hayata Dönüş' adıyla dillendirilen ancak hayatlar söndüren 19 Aralık katliamı ve tüm katliamların sorumluları adalet önünde hesap vermeden, demokrasi tarihinde birer utanç abidesi olarak kalacaktır..."

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni'nin Metal Özelsayısından...

Metal işçileri saldırılara direnişle yanıt vermelidir

Metal fabrikalarında kriz sonrası yoğunlaşan saldırılara her geçen gün yenileri ekleniyor. Metal patronları doymak bilmez bir kâr güdüsüyle, işçilerin en küçük haklarına bile göz dikiyorlar.

Geçtiğimiz yıl hemen her fabrikada işten atmalar, ücretsiz izinler, ücretlerin düşürülmesi gibi saldırılar yaşamıştı. Daha Ocak ayından itibaren Beko, Parsat Piston, Kale Kilit gibi birçok fabrikada yaşanan kıyım ve hak gaspları, metal patronlarının geçen yıl yönelttikleri saldırılarla yetinmeyeceklerinin göstergesi oldu. Şimdi ise saldırılar tüm fabrikalara yayıldı. Hemen her yerde Mart zamları masaya yatırıldı, kimi yerlerde ise işçi kıyımlarının yanı sıra girdi-çıkı gündeme geldi. Son bir ay içerisinde Packard, Emas ve PDK'da kitlesel işçi kıyımları yaşandı. Aksan'da girdi-çıkı dayatılıyor, Singer'de Mart zamları gaspedilmek isteniyor, Yassan'da Ocak zamları verilmiyor vb... Bu saldırılarla bir yandan ekonomik kazanımlarımız bir bir tırpanlanıyor, diğer yandan da sendikal örgütlülük daha da zayıflatılıyor.

Son birkaç yıldır yaşanan saldırılar karşısında herhangi bir direnç gösterilmemesi patronların iştahını artırmış, sendikaların uzlaşmacı-teslimiyetçi tutumu patronlar için yeni saldırı fırsatları yaratmıştır. Önce ücretsiz izinler, sonra işten atmalar, sonra ücret zamları vb. gündeme gelmiştir. Verilen her tavizin ardından yenileri dayatılmıştır.

Türk Metal ve Öz Çelik-İş'de gerici saltanat yıkılmalıdır!

Türk Metal ve Öz Çelik-İş yöneticileri işyerlerinde patronların denetim aygıtı gibi işlev görüyorlar. Metal işçilerine yönelen saldırılar karşısında kılını kıpırdatmak şöyle dursun, her durumda patronu haklı buluyorlar. Geçtiğimiz günlerde Packard'da, Emas'da kitlesel işçi kıyımları yaşandı. Ocak ayının başlarında ise Parsat Piston, Kale Kilit, Beko gibi birçok fabrikada kıyım ve hak gaspları yaşanmıştı. Türk Metal ve Öz Çelik-İş ise yaşananlar karşısında sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlar. Onlar bir işçi sendikasının koltuklarına yerleşmiş sermaye uşaklarıdır. Türk Metal'de olduğu gibi, Öz Çelik-İş'de de ileri işçiler ve

temsilciler işten atılmakta, her ileri çıkış baskı altına alınmaktadır. Parsat Piston'da yaşananlar bunun en somut göstergesi olmuştur. Bu sendikalara üye işçiler sendikal ihanetin önüne geçmedikçe ve gerici saltanat dağılmadıkça metal patronlarının saldırıları püskürtülemez. Çünkü saldırılar patronların ve bu iki sendika yöneticilerinin elbirliği ile yürütülmektedir.

Bileşik Metal-İş ikircikli-uzlaşmacı tutumunu terk etmelidir!

Kendisini "sınıf sendikası" olarak nitelendiren Birleşik Metal-İş yöneticileri ise her saldırıda pazarlık masasına oturup çözüm arıyorlar, patronların tekliflerine karşılık başka teklifler öneriyorlar ve sürekli tavizler veriyorlar. Böylece "ucuza kurtarmış" oluyorlar. Hem de bunları sendikal örgütlülüğü

korumak adına yapıyorlar. Oysa masa başında çözme politikası ile hiçbir şeyi kurtarmadıkları gibi, sendikal örgütlülüğü de korumuş olmuyorlar. Kriz sonrası Isuzu, Singer, Lombardini, Aksan gibi fabrikalarda ücretsiz izinler ve işçi kıyımları yaşandı. Yeni örgütlenen Komsa'da kısa sürede örgütlülük dağıldı. Ege Sanayii'nde girdi-çıkı yapıldı. Tekiz Mayer ve Yassan'da sendika bitme noktasına geldi. Yassan'da hala Ocak zammı uygulanmadı. Fabrikaların büyük çoğunluğunda ise yetki sorunu yaşanıyor. Görülüyor ki, verilen her tavizin arkasından yenileri geliyor ve bunun sonu yok. Eğer sendikal örgütlülük korunmak isteniyorsa, eğer patronların kazanılmış haklara yönelik saldırısı püskürtülmek isteniyorsa, uzlaşma tutumundan vazgeçmek ve mücadele bayrağını açmak gerekiyor.

Saldırıları işçilerin birleşik-militan mücadelesi ile püskürtülebilir!

Metal işçileri karşı karşıya oldukları kapsamlı saldırıları ancak örgütlü bir mücadele ile püskürtebilirler. Öncelikle işyerlerinden başlayarak işyeri komitelerinde, giderek sektör düzeyinde sektörel birimler içerisinde örgütlenmek acil bir ihtiyaçtır. İşçilerin birliği sağlandıktan sonra bükülmeyecek bilek, aşılmayacak engel yoktur. İster patronların saldırısı olsun, ister Türk Metal ve Öz Çelik-İş'in ihaneti olsun, isterse Birleşik Metal yöneticilerinin uzlaşmacı tutumu olsun, metal işçilerinin örgütlü gücü karşısında hiçbir anlam ifade etmemektedirler. Belirleyici olan güçtür ve güç örgütlülüktedir. İşyeri komiteleri örgütlenir ve metal patronlarının saldırılarına göğüs gerilirse, hem ekonomik kazanımlarımızın gaspedilmesine izin vermemiş olacak ve hem de sendikalarımıza sahip çıkmış olacağız. Öncelikle sektör düzeyinde sınıf bilinçli-öncü işçiler ve temsilciler yan yana gelmeli, saldırılar karşısında ortak bir irade yaratılmalı, işçiler arasında dayanışma örgütlenmeli ve işyeri komiteleri yaygınlaştırılmalıdır. Sınıf çıkarlarına uygun bir mücadele hattının örülmesi ve bunu sağlayacak araçların yaratılması ertelenemez bir görevdir. Bu başarılabilirdiği ölçüde yeni saldırıların önü alınacak, sendikalarımızın gerçek birer işçi örgütlerine dönüştürülmesinin imkanları yaratılacaktır.

Petlas'ta işçi kıyımı devam ediyor

Özelleştirmeden önce 1300 işçinin çalıştığı Petlas'ta özelleştirildikten sonra bu sayı yarıya düşürüldü. İstihdam fazlası gerekçesiyle uygulanan işten atmalar belli dönemlerde tekrarlanıyor. 1997'de 275 işçi, 1999 grevinde 220 işçi işten atıldı. 2001 yılında 72 işçinin işine son verildi. 1 Mart'ta yine aynı gerekçeyle 16 işçi kapının önüne konuldu.

Petlas'ta son atılmaların ardından 744 işçi çalışıyor. Bunlardan 100-150'si taşeron. Toplam 450 sendikalı işçi var.

İşten atılan işçilerle konuştuğumuzda, işten atılmaların devam edeceğini, birkaç ay içinde bir o kadar işçinin daha işine son verileceğini söylüyorlar. Bu durumun sürekli yaşanacağını da vurguluyorlar. Bu konuda sendikanın hiçbir şey yapmaya niyeti olmadığını, çalışan işçilerin "bana değmeyen yılan bin yıl yaşasın" şeklinde düşündüklerini, işten atılma korkusunun yaşandığını, buna rağmen kimsenin bir şey yapmak istemediğini söylüyorlar.

İşyeri baştemsilcisi ise davranışlarıyla işçilerin değil patronun temsilcisi gibi görünüyor. İki hafta öncesinde, Petlas'ın krizden çıktığını, eski kapasitesini kazandığını söyleyen; "işten atmalar olacak mı" sorumuza olumsuz yanıt veren, hatta işçiye ihtiyaç olduğunu söyleyen işyeri baştemsilcisi, bugün Petrol-İş bölge

temsilcisinin yaptığı gibi işçilerden kaçıyor, elinden bir şey gelmeyeceği yalanını yutturmaya çalışıyor.

Özelleştirme sonrasında kapasite ve ürün kalitesi düşen Petlas, geçen yıl işçilerine 1 aylık ücretsiz izin vermişti. İşçiler Petlas'ın özelleştirilmesine ise; satış parasının işten atılan işçilerin tazminatlarını ancak karşıladığını, bu paranın Petlas'ın elindeki hammadde, arazi, bina ve alacaklarını bile karşılamadığını söylüyorlar (34 milyon dolara özelleştirilmişti, bugünkü fiyatı 1 milyar 186 milyon dolar).

Özelleştirme, sermayenin kâr hırsını körükleyen ve sömürüyü artıran bir saldırdır. Bağımlı kapitalist devletler krizlerini aşmak için işçi ve emekçilerin sırtındaki yüke yenilerini eklemekte, krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkartmakta, sosyal güvenlik, sağlık, eğitim gibi harcamaları en aza indirerek bu alanları özelleştirme programlarının ilk sıralarına almaktadır.

Petlas işçisi özelleştirmenin güzelleştirme olmadığını yaşayarak öğrendiler. Şimdi ise direnerek kazanmayı öğrenmek zorundalar.

“Direniş zafere, teslimiyet ihanete götürür!”

Filistin direnişinin öğrettikleri...

Serhat Ararat

2000 yılının sonbaharından bu yana süren Filistin direnişi, ikinci intifada, teslimiyet ve tasfiyeciliğin egemen bir süreç olarak kendisini Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ne dayattığı günümüzde, alınması gereken sayısız dersi içeriyor. Bu derslerin bazılarının altını çizmekte yarar var...

Körfez Savaşı'ndan sonra Oslo'da imzalanan anlaşmayla "Ortadoğu Barış Süreci" başlatıldığında, Filistin direnişinin bastırılacağı, İsrail-Filistin çatışmasının çözüm sürecine gireceği ve Ortadoğu'da Amerikan Barışı'nın, Yeni Dünya Düzeni'nin büyük ölçüde istikrar kazanacağı varsayılıyordu. "Ortadoğu Barış Süreci", ABD'nin Körfez Savaşı'nda yakaladığı üstünlüğü ve rakipsiz egemenliğini oturtma, bu bağlamda en zayıf dönemini yaşayan Arafat çizgisini bu egemenliğin yerel ayağı haline getirme, İsrail'in varlığını meşrulaştırma ve güvence altına alma, işbirlikçi Arap rejimlerini daha da kendine bağlama stratejik hedeflerini içeriyordu...

İsrail ile Arafat arasında imzalanan Oslo Anlaşması ve bunu tamamlayan görüşmeler, iki tarafın eşitliğine ve var olan sorunların adil bir biçimde çözümüne dayanmıyordu. Tersine var olan çelişkileri ve haksızlıkları olduğu gibi korumaya dayanıyordu. Bu içeriğiyle tamamen Filistin halkının aleyhine bir anlaşmaydı. Bu "Barış süreciyle" Arafat'a Eriha'da bir Belediye Başkanlığı karşılığında İsrail'in varlığı, geleceği ve egemenliği meşrulaştırılıyor ve güvence altına alınıyordu. Arafat için öngörülen rol ise, İsrail adına elindeki bürokratik aygıtla Filistin direnişini bastırmak ve denetim altında tutmaktı.

Bu yapıyla "Ortadoğu Barış Süreci'nin" kısa sürede çökmeye mahkum olduğu açıktı ve bu, devrimci, yurtsever çevreler tarafından sürekli dile getirilip tekrarlanıyordu. Yüzyılı aşan ve bir tarafın bütün haklarının gaspını meşrulaştıran bir "barış süreci" çökmeye mahkumdu, ama bu, kendiliğinden olmayacaktı.

"Ortadoğu Barış Süreci'ni" teslimiyet ve ihanet olarak değerlendiren Filistin direniş güçleri, mücadelelerini aralıksız sürdürdüler. 2000 yılının Ekim ayına gelindiğinde bugün Başbakan olan Sharon'un bir provokasyonu ile İkinci intifada süreci başladı ve o günden bu yana aralıksız süregeldi...

Sabra ve Şatilla katili Sharon'un yeniden başbakan olarak seçilmesi İsrail ve ardındaki ABD emperyalizminin yönelimini de anlatmaya yetiyordu: Arafat başkanlığındaki Filistin yönetimini İntifadayı daha etkin bir biçimde bastırarak bir kalıba sokmak ve tüm savaş makinesiyle direniş güçlerini bastırmak ve ezmek! Baskı, katliam ve topyekûn yıkımla Filistin direnişini ezmek ve bu temelde kurulan üstünlüğü her tarafa kabul ettirmek, Sharon stratejisinin özünü oluşturuyordu. Özellikle 11 Eylül'den sonra ABD yönetimi İsrail'i ve imha politikasını daha açık bir biçimde destekledi, öyle ki bir ara Arafat'ı devre dışı bırakıp Filistin direnişini gayrı meşru ilan ederek tecrit etme ve bastırma yönelimine girdi. Ancak direnişin bastırılabilmesi ve sürekli büyüyerek gelişmesi, tecrit ve ezme yönelimini boşa çıkardı.

Gelinen noktada ABD, yeniden Arafat'ı muhatap alma ve ateşkes sürecini başlatma tutumu içine girmek durumunda kaldı. Hatta genel Ortadoğu stratejisine otursa da Suudiler'in "Barış önerileri"ni

desteklemeleri ile BM'de alınan bir kararda Filistin devletinden söz edilmesi, ABD ve İsrail açısından son dönemde yoğunlaştırılan tecrit ve ezme politikasının iflasını anlatmaktadır. (Hemen vurgulamalıyız ki, ABD'nin önerisiyle alınan BM Güvenlik Konseyi kararı açıkça Filistin ve İsrail devletlerinden söz etmekle birlikte bu, ABD'nin genel Ortadoğu, özel olarak da Irak politikasına oturan bir yaklaşımdır. Bu noktadaki hesapları çok açık olmakla birlikte, bundan çok kısa bir süre önce Arafat'ı tecrit ve Filistin direnişini kanla bastırma uygulamaları göz önüne alındığında bu karar, bir yönüyle direniş karşısındaki yenilgilerini anlatmaktadır.)

Görüldü ki, en yoğun ve acımasız baskı, katliam ve topyekûn yıkım hareketlerine, tüm tecrit ve gündemden düşürme çabalarına rağmen, bir halk kendi kimliği, onuru ve devredilmez hakları için ayağa kalkmış ve ne pahasına olursa olsun bu kararında ısrar ediyorsa, o halkın bastırılması, susturulması ve kölelik zincirine vurulması mümkün değildir. Güç dengelerinin bir sonucu olarak yenilgi mümkündür; ama ulusal onur ve istemlerinde ısrar, bir halk için kişilikli olmanın ve yeniden ayağa kalkışın temel güvencesidir. (Bugün Öcalan eliyle Kürtler'de yok edilmek istenen budur!) Filistin direniş tarihi ve son intifada bu gerçekliği fazlasıyla kanıtlamıştır. Dünyanın dört bir yanında teslimiyet, reformizm ve post-modern yaklaşımların revaçta olduğu bir dönemde, Filistin halkının yenilmeyen, İsrail ve ABD'ye kök söktüren direnişi, direniş ve mücadele dışında ezilen halklar için onurlu ve kazandıran başka bir yolun olmadığını çok net bir biçimde gösteriyor...

Direniş ve özgürlüğü için mücadele, halkların onurlu ve kişilikli kalabilmelerinin en temel yoludur. Diğer yollar teslimiyet ve onursuzluktan başka bir sonuca götürmez!

Bir halk onurunda ve ulusal istemlerinde ısrar ediyorsa, bunu bir yaşam biçimine dönüştürebiliyorsa, bu direnişle en geri, uzlaşmacı ve teslimiyetçi çizgileri de aşmayı başarabiliyor. Direniş süresince Arafat, direnişi en geri noktalara çekmeye, İsrail ve ABD'nin dayatmalarına boyun eğmeye ve bu bağlamda direnişçiler üzerinde baskı kurmaya çalıştı. Ama bunların hiçbirisi sonuç vermedi. Dahası Arafat'ın kendisini bile kurtarmaya yetmedi. İntifada Arafat politikalarını aşmakla kalmadı, aynı zamanda Arafat'a belli ölçülerde hareket inisiyatifi de kazandırdı...

Öte yanda son on yılda gündemde en çok tutulan kavramlarından biri de "barış" ve "barış politikaları"dır. Filistin örneğinde açıkça görüldü ki, dayatılan "barış süreçleri" halkların aleyhine, emperyalist ve sömürgeci egemenliklerin lehine işleyen, mevcut düzeni istikrara kavuşturmayı hedefleyen emperyalizm patentli politikalardan başka bir şey değildir.

Filistin direnişi bir kez daha kanıtladı ki, halkların eşitlik, özgürlük ve adalet istemlerine yanıt vermeyen ve bu ilkeler üzerinde kurulmayan "barış" politikaları, geride yeni sorunlar bırakarak çökmeye mahkumdur.

Kısacası, uzlaşmacı, teslimiyet ve ihanet çizgileri Filistin'de bir kez daha iflas etmiştir. Kazanan ve kazandıran direniş yolu ve silahından başka bir şey değildir. Dünyanın en güçlü ve acımasız düşmanlarına geri adım attıran ve diz çöktüren de devrimci direniş silahından başka bir şey değildir.

Bu dersler Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi tarafından da sayısız kez doğrulanmış ve kanıtlanmıştır. "Direniş zafere, teslimiyet ihanete götürür" şiarı, 1970'li yılların sonlarında atılmış ve bu, zindan, gerilla ve serhildan direnişlerinde sayısız kez doğrulanmıştır.

Filistin halkı, iki yıla yaklaşan direnişiyle vurguladığımız bu tarihsel dersleri anlatırken, "Barış" kod adlı İmralı teslimiyet, ihanet ve tasfiyeci çizgisiyle halkımızın direniş bilinci, belleği, ruhu katlediliyor, onuru ayaklar altına alınıyor... Ortada "Ortadoğu Barış Süreci" türü bir süreç de yok, tersine tam anlamıyla teslimiyet ve iradesizleşme, düşman iradesinin bayağı bir figüranlığı söz konusudur.

Öcalan'ın Türk devletine teslimi ile birlikte, Partimiz üzerindeki fiili egemenliğinin ortadan kalkması, aslında Ulusal Kurtuluş Hareketimiz'in kendi devrimci özü ve direniş geleneği ile buluşturulması için tarihi bir fırsat anlamına da geliyordu. Ancak gerek Öcalan'ı teslim edenler, gerekse Öcalan'ı teslim alanlar, Partimizin otuz yıllık kazanım ve birikimlerini tasfiye etmeyi temel hedef olarak önlerine koymuşlardı. Bunun için Öcalan'ın Partiyi yönetmeye devam etmesi gerekiyordu ve öyle de oldu, Öcalan'a rolünü kusursuz oynaması için bütün imkanlar sonuna kadar açıldı. Partinin yönetimi, halkımızın kaderi cellatlarının insafına terk edildi. Öcalan eliyle kişilikleri iğdiş edilmiş bir düzine figürana BK (Başkanlık Konseyi) adı altında Genelkurmay-İmralı konseptini icra görevi verildi.

Öncelikle böylesi bir gelişme karşısında başta Partimiz'in devrimci direniş potansiyeli olmak üzere, yurtsever halkımız ve devrimci demokrat çevrelerin tümü hazırlıksız yakalandılar. Bu noktada ya Öcalan'ın arkasında topyekûn tasfiye ve ihanet planları kabul edilecekti, ya da devrimci direniş çizgisinde ilk adım atılacaktı. İkisinin ortası yoktu...

Aslında İmralı tasfiyeciliğine ve onursuz diz çöküşlerine rağmen halkımızın direnişçi istem ve eğilimleri, dinamizmi güçlüdür. Tüm saptırma ve boşa çıkarma çabalarına rağmen bu direniş dinamizmi kendisini her fırsatta dışa vuruyor. İçine girmekte olduğumuz Newroz sürecinde de bu gerçekliği bir kez daha yaşama olanağı bulacağımız kesindir.

Halkımız, devrimci yurtsever çevre ve kişiler, Filistin direnişinin öğrettiklerini özümsemek; İmralı çizgisi ve İmralı Partisi'nin devrimimizin, halkımızın devrimci değerleri ve onurunun başına getirdikleri tarihsel felaketi karşılaştırarak gerekli politik sonuçlara ulaşmak ve direnerek kazanmanın ve teslimiyet platformunu aşmanın mümkün olduğu bilinciyle harekete geçmek durumundadırlar!

Halkımızın sahip olduğu dinamizm, teslimiyet ve ihanet çizgisini aşmada dayanmamız gereken temel güç ve dayanaktır. Ama şimdi İmralı Partisi tarafından boşa tüketilen ve çürütülmeye çalışılan bu dinamizmin devrimci bir seçeneğe akıtılabilmesi için, devrimci bir seçeneğin zaman yitirilmeden hazırlanması kaçınılmaz olmaktadır. Bütün sorun da bu son noktada düğümlenmektedir.

Unutulmasın ki, Filistin'de "Barış sürecini" çökerten, bir direniş platformunun varlığıydı. Bizde de acil görev devrimci direniş seçeneğini ve platformunu yeniden inşa etmektir! Acil ve ertelenmez görev budur!

Kürt halkının dostlarına!..

Özgürlük esas olarak özgürlüğe ihtiyaç duyanların sorunu olmakla birlikte, geniş anlamda kendisini özgür hissedenlerin de sorunudur. Bu durum özgürlük kavramının doğasında saklı bir zorunluluktur. Özellikle sömürge ve sömürgeci toplum ilişkilerinde bu zorunluluk daha çıplak ve yakıcı bir şekilde kendisini hissettirir. Bunun içindir ki ezilen ulusların özgürlük davalarının gerçek dostlarının ezen ulus içinden çıkmaları şaşırtıcı olmamaktadır.

İktidarını adaletsizlik üzerine kuran ve şiddet aracıyla sürdürmeye çalışan egemenlerin kendi toplumlarına sundukları "özgürlük", ezilen ulusun köleliği şartına bağlıdır. Yine bunun içindir ki, 'başkasını ezen bir ulusun kendisi özgür olamaz' ilkesi evrensel bir doğru olarak güncelliğini koruyor. Burada Kürt-Türk ilişkilerinin tarihsel seyri bir yana, günümüzde Kürtler'in ezilen ulus, Türkler'in ise ezen ulus kategorileri ile birbirleriyle ilişkili oldukları tartışılmaz bir olgudur. Bu ilişkide Kürtler, 'sömürgeci daha kötü bir alt statüde' bulunmaktadır. 15 Ağustos 1984'te sıkılan 'ilk kurşun' esas olarak bu statüye sıkılmış ve "Demokratik Cumhuriyet" kodlu teslimiyet ve tasfiyeciliğinin günümüzdeki uğursuz çabalarına rağmen, 'sömürgeci daha beter bu alt statü' Kürt halkının bilincinde ve ruhunda paramparça edilmiştir.

Tarihte hiçbir özgürlük mücadelesi dostları olmaksızın başarıya ulaşmamıştır. Söz konusu Kürdistan Özgürlük Mücadelesi olduğunda bu durum daha anlaşılır ve somuttur. Eş zamanlı olarak değişik sömürgeci egemenliklerinde bulunmak, Kürtler için aynı zamanda geniş ve yaygın bir 'dost potansiyeline' sahip olma imkanını da ortaya koyuyor. Genel olarak klasik Kürt siyaset tarzının ve özel olarak Partimiz'in kazanımları üzerine karabasan gibi çöken Öcalan çizgisinin bu geniş 'dost potansiyeli' üzerindeki tahribat ve oyunlarına rağmen, henüz açığa çıkarılmamış ve kalıcı ilişkilere kavuşturulamamış çok büyük dostluk ve dayanışma kaynaklarına sahip olduğumuzun bilincindeyiz. Bu nedenle burada kapsamlı değerlendirmelere girmeksizin, Kürt halkının dostları olgusuna ilişkin bakışımızı ortaya koymakla birlikte, içinde bulunduğumuz tarihsel yol ayrımında dostlarımızdan istem ve beklentilerimizi ifade etmeyi de zorunlu görüyoruz.

Öncelikle Parti tarihimizdeki Öcalan siyaset tarzının 'dostluk anlayışının' devrimci çizgimizin gelenek ve değerleri ile yakında uzaktan bir ilgisi olmadığını, Öcalan ve onun dalkavukları, çok açık bir şekilde ortaya koymuşlardır. İçinde bulundukları durum sadece yenilgi ve başarısızlık psikolojisi ile açıklanamayacak kadar derindir. Kendi deyimi ile 'Düşmanlarının çocuklarıyla bütünleşmeyi' kendisinin ve dalkavukları eliyle Kürt halkının önüne görev olarak koyan Öcalan sisteminin esas dostları, şefkatine sığındıkları 'sömürgeci efendileridir'...

Vurguladığımız gibi bu durum ne yenilginin bir ürünüdür, ne de yenidir. Gerillanın sömürgecilğe en güçlü darbeler vurduğu dönemlerde dahi "ve karşılıklı 'Barış görüşmelerinin' hem iç hem de dış kamuoyunda olgunlaştığı günlerde bir Türk çavuşu ya da bekçisi" ile görüşmek için can atan Öcalan, kendi dostlarını o günden itibaren belirlemiş durumdaydı.

Kuşkusuz bu bir sınıf duruşuydu; Kürt egemen sınıflarının geleneksel siyaset tarzının kötü bir biçimde tekrarıydı ve PKK'nin doğuş ve varoluş özellikleri olan devrimci emekçi ve sosyalist enternasyonalist özüyle bir karşıtlık oluşturmaktaydı.

Bu yönüyle Öcalan İdris-i Bitlisi ile temsil edilen 'düşmanlarına ve cellatlarına aşık siyaset çizginin' en son temsilcisidir... Öcalan'ın siyaset tarzında Kürde, Kürt emekçilere güvenmek yoktur! En sıradan bir sömürge memuru en kahraman ve fedakar Kürt'ten daha değerlidir, Öcalan'ın siyaset tarzında... Kendisinin savaş yıllarındaki hemen hemen bütün konuşmaları incelendiğinde bu durum çok açık görülür. Ona göre, kendisinin dışındaki bütün Kürtler

bir hiçtir. Sömürgeci zulüm ve baskı altında inletilen bireyden arta kalan bütün insani, sosyal değer ve özellikler bu kez Öcalan çarkında öğütölmüş ve hiçleştirilmiştir. Sonuçta mücadelenin tek sahibi ve yürütücüsü olarak kendisini ilan etmiş ve başta Parti ortamında olmak üzere özgürlük mücadelesinin insan kaynaklarını kendisine hizmet eden kullar durumuna sokmuştur.

Kürt toplumu içinde kendi egemenlik alanına sokamadığı kesimleri (bunlar, Kürt orta ve egemen sınıf siyaset esnafıdır) 'dost' ilan etmiş ve zaman içinde Parti etrafında ucube ve ne olduğu anlaşılmaz dost kılıklı şebekeler yaratmıştır. Üstelik yaratılan bu sahte dostluk kavramı bir davaya bağlılık üzerine kurulmamıştır. Öcalan'a bağlılık ve şahsına saygı, dostluğun temel ölçüsü olarak kabul edilmiştir. Öncelikle bu ucube durumun düzeltilmesi gerekiyor.

Kürt emekçiler kendi özgürlük mücadelesinin dostu değil, gerçek sahibi ve temel gücü kabul eden, ilişkileri bu temelde geliştiren bir siyaset ve örgütlenme anlayışı ile hareket ediyoruz. Bu durum Öcalan sisteminde ters-yüz edilmiştir.

Öcalan, Kürt halkının insan kaynakları üzerinde olduğu gibi, onun dostluk ve dayanışma potansiyeli üzerinde de ciddi tahribatlar yaratmıştır. Bizim bu yazıda esas olarak üzerinde durduğumuz konu budur; Öcalan'ın bu anlamda yarattığı çarpık dostluk anlayışının düzeltilmesinin sadece bizim çabalarımızla gerçekleşmeyeceği ise açıktır. Bu noktada ancak Kürt halkının gerçek dostlarının seslerini yükseltmeleriyle, Öcalan'ın yarattığı dalkavuk dost tipinin aşılması mümkündür. Yine bugün İmralı ihaneti etrafındaki sahte ve ne idüğü belirsiz dost kılıklı sömürgeci

hizmetliler takımının oynadıkları uğursuz rolün teşhir edilmesi ancak bu şekilde mümkündür. Dolayısıyla Kürt halkının gerçek dostlarının kendilerini tarif etmeleri gerekiyor!

Bu noktada biz; şimdiye kadar Partimiz ve halkımız adına temsil yetkisini gasp eden İmralı Partisi'nin bundan böyle dostlarımız için tek seçenek olmadığını, daha doğrusu olmaması gerektiğini ve Kürt halkının gerçek dostlarının halkımızın geleceğinin, özgürlüğünün güvencesi olan devrimci çizgimiz ile buluşmalarının önündeki engellerin ortadan kalktığını, devrimci coşkuyla ifade ediyoruz.

Genel olarak Kürt halkının ve özel olarak partimiz

öncülüğündeki son otuz yıllık gelişen özgürlük mücadelesinin dostlarına ve dostluk anlayışlarına ilişkin elbette söylenecek çok şey var. Ancak biz kaynağında Öcalan siyaset tarzının yattığına inandığımız eksik, çarpık ve yetersiz dostluk ilişkilerine ilişkin hem eleştirilerimizi hem de önerilerimizi ifade etmeyi devrimci sorumluluğumuzun gereği olarak kabul ediyoruz. Burada, bugüne kadar devrimci mücadelemize uzatılan bütün dost elleri aynı kefeyle koymadığımızı, bu konuda ne inkarcı ne de abartılı tutumlara sahip olmadığımızı, öncelikle ifade etmek istiyoruz. Özellikle gerilla mücadelesinin yükselişi ile birlikte gerek Türk toplumundan gerekse diğer bir çok ulustan dostlarımızın ortaya çıktığı ve mücadele tarihimize silinmez izler bıraktıkları yadsınamaz. Sömürgeci egemenliğin zihinlerde parçalanması konusunda 'ilk kurşun' ile

daha atıldığı günde dostluklarını pratikleriyle ifade edenler kadar, sonraki süreçte unutulmaz dostluk ve dayanışma örnekleri sergileyenleri unutmayacağız!

Bu dostlarımızdan bazılarının, nedenleri ne olursa olsun, bugün 'susma haklarını kullanmalarını' içimize sindirmedik ve asla kabullenmeyeceğiz!.. Bugün halk olarak savaş yılları öncesi karanlıktan ve savaş yıllarındaki ölümlerden kat be kat büyük tehlikelerle karşı karşıyayız! Uzun yıllardır uluslaşma sancıları çeken ve bunun için büyük bedeller ödeyen halkımızın yüzyıllık 'sömürgeci daha alt statüsü' çağımızın uygar sömürgecileri ve onların 'demokratik hizmetlileri' tarafından meşrulaştırılmak ve gelecek yüzyıllara taşınmak isteniyor! Yine Kürt halkının temsili İdris-i Bitlisi'den günümüze süregelen ihanet çizgisinde boğdurulmak isteniyor!

Bu noktada Kürt halkının dostlarının 'susma hakkı' var mıdır? Devrimci dinamiklerimizin ve değerlerimizin ihanetin kuşatması altında olduğu bir zamanda 'susma hakkının' anlamı nedir? Sömürgecilik karşısında susmayanların, zindanları kendilerine mesken edinenlerin ve sadece emeklerini değil, hayatlarını ortaya koyanların ihanet ve teslimiyet karşısında susmalarını sadece biz değil, halkımızın gelecek nesilleri de içlerine sindirmeyeceklerdir!

Dün soylu duruşunuzla ve onurla halk ve mücadele tarihimize hakettiğiniz yeri korumak bize düşmez! Yenilenlerin, ihanetin ve tasfiyeciliğin kaderine ortak olmak da size düşmez! Sömürgeci zor ve baskının sindirmediklerini, ihanetin ve teslimiyetin susturmasının anlamı nedir? Hiçbir dostumuz 'Kürt halkının birliğine zarar vermemek' gerekçesiyle sessiz

kalma lüksüne sahip olamaz.

Evet, sömürgecilğin ve emperyalist haydutların bugün bize dayattıkları şudur: 'İhanetin ve teslimiyetin arkasında firesiz yürüyün!' İşte istenen birlik ve beraberlik budur! Bozmamak için susmayı tercih ettiğiniz 'birlik' budur! Oysa bizler "dün köleydik, bugün halkız" diyoruz ve özgürlüğe olan inancımız, mücadele kararlılığımız ve coşkumuz dünkünden daha ileri ve umutlarımız daha güçlü! Bu bilinç ve inançla Kürt halkının gerçek dostlarını devrimci çizgimiz öncülüğündeki özgürlük mücadelemizle dayanışmaya çağırıyoruz!

Türkiye devrimcilerinin ulusal kurtuluş mücadelemizle şimdiye kadar süregelen ilişki biçimi ve düzeyi ise sayısız olumsuzluklarla doludur! Kuşkusuz bu durumun Partimizden kaynaklanan sorumluluklarına sahip çıkmakta tereddüt etmeyeceğiz. Bu yazıda iki halkın devrimlerinin ilişki ve ortak mücadele imkanlarının neler olduğu ve nasıl olması gerektiği üzerinde durmayacağız. Ancak şu kadarını belirtmek isteriz ki, Partimizin gerçek özü olan devrimci sosyalist bakış açısıyla, Türkiye ve Kürdistan emekçilerinin mücadele ilişkileri konusunu yakın gelecekte bütün boyutlarıyla tartışmaya açacağımız ve Öcalan sisteminin bu konudaki teorik, politik, stratejik ve moral tahribatlarını aşmak için etkili bir çaba içinde olacağımız kesindir.

Gelinen noktada iki halkın mücadelesine ve değerlerine bağlı, İmralı tasfiyeciliğine karşı tutarlı tavır almayı temel bir ilke sorunu olarak gören devrimci dostlarımızla, Türkiye devrimci örgüt ve çevreleriyle kalıcı ve nitelikli ilişkilere ulaşacağımıza olan inancımız her zamankinden daha güçlü. Açık ki bu topraklarda kazandıracak olan doğru çizgi, emekçilerin, halklarımızın devrimci enternasyonalist çizgisidir! Nesnel gelişmeler de bu gerçekliği kaçınılmaz kılmakta ve her gün doğrulamaktadır...

Türkiye devrimi ve Türk halkı adına düne kadar Öcalan'ın şahsı etrafında örülen ve bugün nerede oldukları bilinmeyen 'siyasal anlayışlar', ihanet ve teslimiyetle birlikte miadlarını doldurmuşlardır. Gerillanın yükselttiği devrimci kabarışın üzerine yatan ve kendi asli görevlerini unutan 'Öcalan'ın sofrası arkadaşlarını, halklarımıza devrimci dayanışma ve dostluk olarak gösterenlerin bugün halklarımıza söyleyecekleri olmalı!

İmralı ihaneti ve teslimiyeti ile birlikte Kürt halkının kurum ve kuruluşlarına çöreklenen ve şimdiye kadar Kürt halkının habersiz olduğu 'Öcalan hayranlarına' ne demeli? Büyük kısmı 'Türk sosyalisti' ya da 'Türk aydını' sıfatıyla, buğday ambarındaki fareler gibi ortalıkta dolaşıp durmaktadırlar şimdilerde... Köşe yazarlığı ve TV yorumculuğu üzerine yatan bu uğursuz 'çorbacı' baylar kendilerini çok iyi biliyorlar, adlarını burada anmaya bile değmez. Sadece Türkiye devrim cephesinin değil, aynı zamanda Türkiye toplumunun da en düşkün kesimi içinde yer alan, deklasse olmuş bu işsiz güçsüz takımı İmralı ihanetinin ortaya çıkardığı tabloda aykırı durmuyor aslında. Bu kesimlere 'sizin kendi toplumunuza ve Türkiye devrimine ilişkin görev ve sorumluluklarınız nelerdir? Bugüne kadar bu uğurda ne yaptınız ve şimdi ne yapmaktasınız?' sorularını sormayı abesle iştigal ediyoruz. Bunların, yükselecek ilk devrimci dalga ile, hatta taşların biraz yerli yerine oturmasıyla birlikte süpürülüp atılacaklarından en ufak bir kuşku duymuyoruz.

Öte yandan başta Ortadoğu halkları olmak üzere dünyanın birçok ülkesinde Kürt halkıyla güçlü dayanışma dinamiklerinin olduğundan da kuşumuz yok. Şimdiye kadarki uluslararası ilişki ve etkinlikleri Öcalan ve kliğinin kontrolünden çekip almanın zaman alacağının, ancak bu sürecin hızlandığını; devrimci görev ve sorumluluklarımıza sahip çıktıkça muazzam boyutlarda bir uluslararası dayanışma ve dostluk potansiyeline sahip olduğumuzun da bilincindeyiz.

Sonuç olarak, önümüzdeki süreçte başta Kürdistan'da olmak üzere bölgemizde ciddi toplumsal hareketlenmeler ve bununla bağlantılı olarak devrimci bir dalganın yükselmesi kaçınılmaz olacaktır. Böylesi bir sürecin arkasında sürüklenmek, ne Kürdistan devrimcilerinin kabul edecekleri bir durumdur, ne de Kürt halkının dostlarının içlerine sindirebilecekleri bir sonuçtur. Bizim kendi mücadele tarihimizin devrimci değer ve birikimlerinden aldığımız güçle bu süreci karşılayacağımızdan hiç kimsenin kuşusu olmasın!

Dostlarımızın ise ne bu konuda kuşku duymalarını, ne de 'susma haklarını kullanmalarını' kabul etmeyeceğiz! Başta savaş yıllarının çelikleştirdiği dostlarımız olmak üzere, Türkiye, Arap ve Fars devrimci güçlerini, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin diğer uluslardan bütün dostlarını mücadelemize güç vermeye çağırıyoruz!

Yaşasın halkların mücadele dostluğu ve birliği!

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Mücadelenin, iradenin ve devrimin insanı: Ostrovski...

Fırtınayla gelenler!..

"Bir yazar hayattan, mücadeleden uzak durmaz. Yalnızca en ön saflarda yürüyen, mücadelenin ateşiyle tutuşan, her yenilgide kalbi kanayan, her zaferde halkımızla birlikte mutlu olan birisi, ancak o gerçekçi ve heyecanlandırıcı bir kitap yazabilir."

Bir yazarı ve yazarın görevlerini böyle tanımlıyor, *"Ve Çeliğe Su Verildi"* nin Pavel'i *"Fırtınayla Gelenler"* in Vassilek'i, Nikolay Ostrovski...

32 yıllık yaşamında 12 yaşında bir işçi, 15 yaşında Genç Komünistler Birliği üyesi bir militan. 20 yaşında parti üyesi, cepheden cepheye koşan bir savaşçı. 23 yaşından sonra ise ağır yaşamın, zor savaş koşullarının getirdiği hastalıklara yedi yıl yatağa bağımlı bir yaşam. Fiziksel olarak bir insanın kaybedebileceği her şeyi kaybetmiş olan Ostrovski'den geriye kalan en önemli şey tükenmek bilmez gençlik ateşi, partisine ve sınıfına hangi şekilde olursa olsun yararlı olmak için duyduğu büyük istektir.

Ostrovski ağır hastalığından sonra bir süre gençlik örgütlerinde çalıştı. 1924 yılında, gençliğin duygularını alevlendirmek için bir roman yazmaya karar verdi. Ve *"Ve Çeliğe Su Verildi"* isimli kitabı doğdu. Kitap 1932-1934 yılları arasında yayımlandı. Ostrovski bu kitabında kendi yaşamını ve dönemindeki olayları anlatmıştı. Kitabın büyük bir ilgi görmesi Ostrovski'ye moral ve güven verdi. Yazarın ikinci kitabı *"Fırtınayla Gelenler"* ise bitmemiş bir roman. Kitabın birinci cildi yayımlandıktan kısa bir süre sonra Ostrovski yaşama veda etti. Yazar kitabın ikinci cildi için bir taslak hazırlamış, gelecekteki olayları kişilerin yaşamını tasarlamıştı ama ne yazık ki hayata geçiremedi. Bu hazırlığı *Fırtınayla Gelenler*'in arka kısmına sonradan eklendi.

"Fırtınayla Gelenler", 1918-1919 yıllarında Ukrayna'da geçen tarihsel bir roman. Kitap yazarın duru anlatımıyla, konunun çekiciliğiyle okuyucuyu 1919'lara

işgal altındaki bir kasabaya götürüyor. Kasabadaki işçilerin, köylülerin mücadelesini, bu bir avuç insanın direnişi karşısında gerileyen sömürücü sınıfların durumlarını ve bu mücadelede sınıfın politikalarını ve ilkelerini açıklıyor. İşgal altındaki yerlerde küçük partizan grupların örgütlenmesini, filizlenmeye başlayan Kızıl Ordu'yu, köylülerin köy asilleriyle savaşımını ve tüm bu mücadele sürecinde Ostrovski için çok önemli olan gençliği, genç işçilerin savaştaki durumunu ve görevlerini başarılı bir biçimde veriyor.

Ostrovski, gençliği şöyle tanımlıyor: *"Ülkemizin genç insanları, onları ön saflardaki savaşçılar olarak teknik başarı ve kültürün zirvelerine tırmanan*

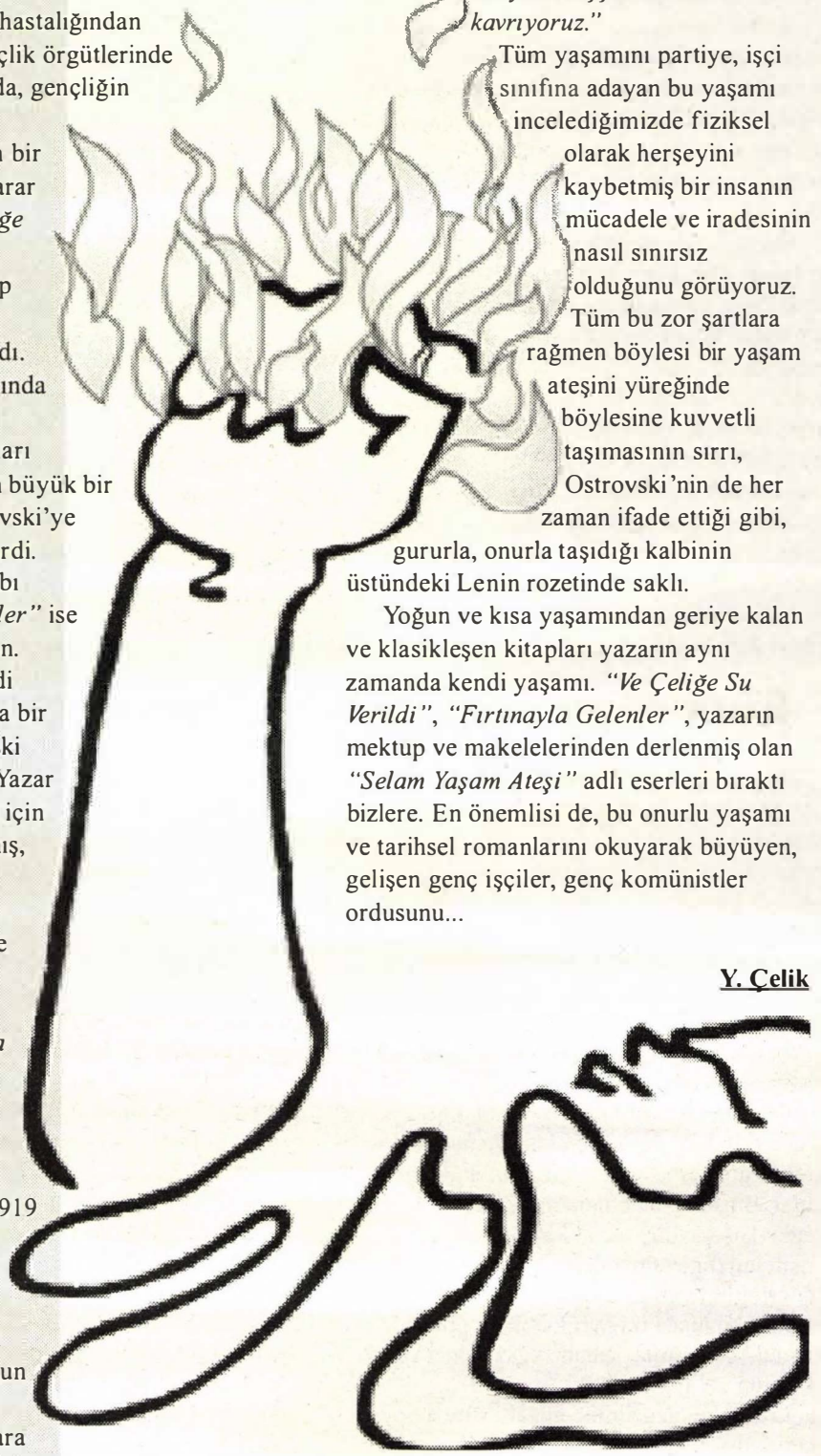
inşaatçılar olarak, çevik, neşeli doymak bilmez bir şekilde bilgiye susamış, komünist değerler tarafından yönetilen, kendilerini fedakarca sosyalizm davasına adanmış ateşçiler olarak kavırıyoruz."

Tüm yaşamını partiye, işçi sınıfına adanmış bu yaşamı incelediğimizde fiziksel olarak her şeyini kaybetmiş bir insanın mücadele ve iradesinin nasıl sınırsız olduğunu görüyoruz.

Tüm bu zor şartlara rağmen böylesi bir yaşam ateşini yüreğinde böylesine kuvvetli taşımasının sırrı, Ostrovski'nin de her zaman ifade ettiği gibi, gururla, onurla taşıdığı kalbinin üstündeki Lenin rozetinde saklı.

Yoğun ve kısa yaşamından geriye kalan ve klasikleşen kitapları yazarın aynı zamanda kendi yaşamı. *"Ve Çeliğe Su Verildi"*, *"Fırtınayla Gelenler"*, yazarın mektup ve makelelerinden derlenmiş olan *"Selam Yaşam Ateşi"* adlı eserleri bıraktı bizlere. En önemlisi de, bu onurlu yaşamı ve tarihsel romanlarını okuyarak büyüyen, gelişen genç işçiler, genç komünistler ordusunu...

Y. Çelik

Sınıfı örgütlemeye her türlü araç ve yöntemi kullanmalıyız!

Hem sınıf çalışmasının hem de platform çalışmasının hedefine ulaşabilmesi için değişik yol ve yöntemler kullanıyoruz. İçinden geçmekte olduğumuz dönem zor bir dönem, ama tüm eksikliklerimize rağmen bu alanda tek ciddi çalışmayı biz sürdürüyoruz. Sınıfa, sınıfın tabanına yönelik yapılan bu çalışmalar hiç kuşkusuz yarın meyvelerini verecektir.

Burada kişisel gözlemim olan bir hususa değinmek istiyorum. Çıkardığım sonuç bu gözlemime dayanıyor. Bu, sınıf çalışmasının bir parçası olarak, sınıfın örgütleri konumundaki sendikaların çıkardığı yayın organlarını düzenli bir şekilde elde edememek ve incelememektir. Bütün sendikaların çıkardığı yayın organları mevcut. Bunları alıp incelemeyen birçok şeyi gözden kaçırmış oluruz. En azından işçileri hangi konularda nasıl bilinçlendiriyorlar. Verilen bilgiler doğru mu-yanlış mı, yeterli mi-değil mi? vb. Bu bültenler düzenli takip edildiğinde, bu, o sektördeki işçilerle kendi sorunlarını tartışma imkanları sağlayacaktır. Daha önemlisi, sektöre ait bilgi edinilmiş olacaktır. Sektöre ve sorunlarına hakim olmanın bir imkanını bu.

Bu tür yayın organlarında örgütlü olunan işyerleriyle ilgili bilgiler de verilmektedir. Her ne kadar verilen bilgiler yüzeysel olsa da, bu bilgiler kullanılabilir. Fabrikalara ait bilgilerin işçilerle yapılan sohbetler esnasında kullanılması etkili olacak, işçinin ilgisini çekecektir.

Örneğin bir bölgede x sendikasında örgütlü bir işyeri var. O işyerinden işçiler veya temsilciyle konuşurken; sendikanız şu fabrikada şu olayları anlatıyor, ama kötü bir sözleşme imzalamış bunun nedenini tartışmıyor! Ya da işçiler işten atılmış, ama sendika bu konuda birşeyler yazıp çizmiyor! Bu basit bilgilere dayanarak yapılacak tartışmalar, kurulan ilişkiyi daha ileri düzeye taşımayı kolaylaştıracaktır.

Bu konuda önemli bir diğer husus, bu tür yayın organlarında (özellikle temel sektörlerde örgütlü olan Türk Metal, Öz Çelik-İş, Petrol-İş

gibi) işçiyi eğiten ve bilinçlendiren, ona sınıf kimliği kazandıran yazıların neredeyse hiç olmamasıdır. İşçileri kendi amaçları doğrultusunda yönlendiriyorlar ve “çözüm” sunuyorlar. Sunulan çözümsüzlük ve köleliğe devamdır aslında. Bu yayınlar üzerinden sendikanın tutumunu teşhir edebilir, sendikaların kendi sorunlarından ne kadar uzak ve duyarsız olduğunu işçilere gösterebiliriz.

Sendikalar sınıfın örgütüyse eğer, sınıfın çıkarlarından uzak duramaz ve sınıfın yıkımına yolaçan konularda duyarsız kalamaz. Ama biliyoruz ki birçok sendika sınıftan uzak ve duyarsız. Şu süreçte sendika yayınlarında en azından savaş konusunun işlenmesi gerekiyor, ama bu yapılmıyor. Oysa savaşların bütün acıları emekçilere havale ediliyor. Üreten sınıfın savaşlardan bir çıkarı olamaz. İşçilerle yapılan sohbetlerde sendikaların tutumu üzerinden de bunların tartışılması, bugün olmasa bile yarın işe yarayacaktır. Bugün bunun acısını işiyle aşıyla çekenler yarın daha duyarlı olacaklardır. Sendikalarına baskı yapacaklar, tutum almasını isteyeceklerdir.

Açık ki, hala da düzen partilerinden, sendikalardan, çıkacak yasalardan umut bekleyenler var. İşte biz bu tür konularla onları bilgilendirecek, sınıfına yaslanmalarını sağlayacak, umudun yolunu göstereceğiz. Tabii ki ısrarlı çalışmayla ve zamanla olacaktır bu.

Kısaca söylemek istediğim şudur: İşçilerin, temsilcilerin yanına gittiğimizde, kuru propagandanın ötesine geçebilmek için, o alanın bilgilerine sahip olabilmeliyiz.

K. Boran/İstanbul

Not: Ayrıca gazetemize bir önerim olacak. Önceki yıllarda Kızıl Bayrak'ta Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in yazılarından iktibaslar kullanılıyordu. Bu metinler son derece öğretici oluyordu. Bu dönemde bu tür bir kullanımın yararlı olacağını düşünüyorum.

Kırşehir ve Kayseri bürolarımıza keyfi polis baskını...

Açık alan faaliyetimiz engellenemez!..

Büromuz talan edildi...

6 Mart'ta TMSH Basın Masası ve MİT'ten olduğunu söyleyen 14 kişilik zorbalara grubu büromuzu “arama yapmak” bahanesiyle bastı. Eğitim Fakültesi ve yakın çevresine “Yeni YÖK yasası”na karşı yapılmış *Ekim Gençliği* afişleri devletin kolluk güçlerini rahatsız etmiş olmalı ki, büroda aradıklarını bulamayınca talan yolunu seçtiler

Toplatma kararı olduğu gerekçesiyle çok sayıda gazetemizi, duvarlarımızda asılı olan ÖO direnişi şehitlerinin bulunduğu panoları, cezaevlerinden gönderilen kart ve mektupları, gerekçe göstermeksizin “incelemek üzere” aldılar. Büromuzda bulunan ses kayıt cihazına üç adet kasetle birlikte el koydular. Ve temsilcimizi gözaltına alarak Emniyet Müdürlüğü'ne götürdüler.

Gece boyunca iki ayrı karakola götürülen temsilci yoldaşımız, sabah fiziki şiddet ve hakaretler eşliğinde tekrar Emniyet Müdürlüğü'ne getirilmiş, gözaltı süresi boyunca insanlık dışı uygulamalara tabi tutulmuştur.

TMSH Başkomiseri Kazım Günen tarafından “anlaşma” teklifinde bulunulmuş, baskı ve zor burada da devam etmiştir. Arkadaşımız bir gün gözaltında tutulduktan sonra savcılık tarafından serbest bırakılmıştır. (SY Kızıl Bayrak/Kırşehir)

Baskılar bizi yıldırılmaz!

Güvenlik şube ekiplerince 8 Mart günü, toplatılmış yayın bulundurulduğu gerekçesiyle, büromuza baskın düzenlendi. Büroda bulunan yayınlardan toplatması olanların yanı sıra toplatması olmayanlara da güya “incelenmek üzere” el konuldu. Sürü halinde gelen polis büroda bulunan arkadaşlarımıza da sataşmalarda bulundu.

11 Mart günü tekrar gelerek, temsilcimiz Halil Akçadağ'ı ifadesini almak üzere gözaltına aldılar. Temsilcimiz yaklaşık iki saat gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldı. Aynı gün yapılan 8 Mart açıklamasından dolayı, İHD Başkanı Hicran Ünsal da ifadesi alınmak üzere gözaltına alındıktan sonra serbest bırakıldı. (SY Kızıl Bayrak/Kayseri)

Çocuk büyüdü...

(ON'lara...)

*küçük bir bebeğin ilk adım atışıydı
ay parçası yüzünde açan sevinç tomurcuğuydu
“cüret etmenin başarmanın” sevinciydi ilk yürüyüşü
tıpkı yüreğimizin en sert en sıcak yerindeki sevdâ gibi
yangın ile suyun kardeşliğine denk düşüyordu anlamı
tarifi zor...*

*herkes kendince yoruyordu aşkı
yarı yolda bırakılan bir heves
pazarda tüketilen bir meta
bir sigara dumanı
ya da şüir
alinteri
dost
TEKOŞİN'e sordum
güzelliği yaratmak dedi
ekmeği paylaşmak
acıyı küçültmek
ödenen bedel dedi
sevdâ ekme bedel yanyana geldi*

*...
zamansızdı belki kardelenlerin kırma uğraması
ama gülyüzlü
ama ölüm halaylı
ama hüznün kollarında
ON'lar biliyordu
“diz çökerek yaşamaktansa”
ölümle kolkola volta atmanın yeğ olduğunu*

*ON'lar biliyordu
her kırıda topraktan bir çığlık yükseldiğini
bir çatırtı duyulduğunu
nergizlerin öbek öbek tohum çatlamasıydı
toprağın doğurganlığı
YÜREKLİ bir serçe gibiydi
zalimin gözünde kartal pençesine dönen*

*...
ölüm mü?
1871'de Paris'te çamur yüzlü bir yaratıktı
küçüldükçe küçülen kapkara ve korkak
o bir gülüşe yenik düşen şaşkındı Ulucanlar'da
artık öğrendi
tohumu toprağın bağrına yuva kurmuş kardelenlere
kırbaç darbesinin fayda etmeyeceğini*

*...
yaşamak ayakta durabilmek karın doyurmaktan öteydi
sabah serinliğinde yola düşen bir işçinin
usunda dalgalanan bir umuttur
gece vakti evine bitkin dönen işçinin
dişlerini kenetlemesidir
yarını elleriyle yaratması gerektiğinin
öfkesidir
YÜREKLİ'ce “bayrağa leke sürdürmeyeceğiz!”
diyenlerin yolunda yürümektir
ağır aksak duraksayarak değil!
karanlığın gözlerine ateş basmanın hıncıyla yürümektir*

*...
ve
çocuk büyüdü
bir yudum su
bir tutam yangın
kollarında parçaladığı zincirden (başka kaybedeceği şeyi yok)
geriye de özgürlük kaldı
şimdi koşmayı öğrendi
dizleri kan revan içinde olsa da
gözlerinde güneşi kucaklarcasına
nergiz
düş
ve kitabın hoyratça ilmik ilmik bezendiği yarına doğru...*

Dersimli Yiğit/Tekstil işçisi

Yarınlar umut olalım!..

Başladığı günden itibaren muazzam bir devrimci irade sergileyen ölüm oruçları, gelecek güneşli günlerin mustulayıcısı olmuştur. Direnişçiler başından beri dile getirdikleri taleplerle işçi ve emekçilerin sesi olmuşlardır. Bu sese tahammül edemeyen devlet 19 Aralık 2000 tarihinde zindanlara saldırmış, 28 devrimciyi katletmiş; o günden bugüne 86'ya yakın devrimci tutsağın direnişte hayatını kaybetmesine de seyirci kalmıştır.

Dışarıdaki gelişmeler ise süreç içinde olumsuz bir seyrizlemiştir. Ama içerdekiler canları pahasına direndiler ve direnmeye de devam ediyorlar. Ve herbir can sermayenin beyninde patlayan bir orak-çekiç olup ölümsüzleşti. Bedenler hücrelere atıldı, ama bir türlü devrimci irade teslim alınamadı.

Devlet cephesinden dışarısının F tipleştirilmesi önemli oranda başarıya uğradı. Böylece devrimci tutsaklar önemli oranda dış destekten yoksun kaldılar. İleriye doğru ne kadar umut varsa karartılmaya çalışıldı. Çünkü umut yarın katliamların, işkencelerin, zulmün hesabının sorulması anlamına gelmekteydi.

F tipi saldırısı işçi ve emekçilere ve onların çocuklarına dönük kapsamlı saldırının resmi oldu. Devrimci tutsaklara dönük F tipi saldırısından ve dışarının hücreleştirilmesinden sonra İMF programları daha rahat uygulanmaya başlandı. Suskunluk sürdüğü oranda sosyal yıkım programları daha rahat devreye girecek. Direnişçilerin başından beri üstünde durdukları en temel konu buydu. Düzen tüm çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğunun verdiği ruh haliyle saldırmaktadır. Bizlerin buna ses çıkarmamız gerekiyor.

Sistem kuşkusuz ki karşısında muhalif görmek istemeyecektir. Ama herşeye rağmen dört bir yandan çatlayan sistemin çatlaklarını arttırmak gerekmektedir. Bu sorumluluk devrimcilere düşüyor. Çünkü asli muhalifler devrimcilerdir. Diğerleri bir şekilde düzenin zaten bir parçasıdır. Devlet bundan dolayıdır ki devrimcileri yok etmeye çalışıyor. O da sonunu iyi biliyor. Bizim hareketsizliğimizle sadece ömrü uzuyor. Onun için hareket alanı yaratmış oluyoruz. Artık suskunluğun olmaması gerekmektedir. Alanlarda devrimcilerin, ÖO direnişçilerinin ve tüm muhaliflerin sesini duyurması, gücünü göstermesi gerekiyor.

Bir okur/Antakya

Sınıf-emekçi hareketinin seyrine ilişkin kesin saptamalardan kaçınmalıyız

Gazetemizin 47. sayısında yayınlanan "Sınıf ve emekçi eylemlerinin gösterdikleri" başlıklı yazı bazı fikir yanlışlıkları içeriyor.

Yazı, belediye otobüslerinde indirimin kaldırılması uygulamasına karşı yaşanan eylemlilikleri değerlendiriyor ve bu hareketliliğin sınıf devrimcilerine yüklediği sorumlulukları ortaya koyuyor. Ancak, yaşanan eylemliliklerin çapı, anlamı ve gücü açısından abartılı bir yaklaşım sergiliyor.

Değerlendirme belediye, haber (birkaç ilde) ve eğitim (bilindiği kadarıyla tek ille sınırlı) işkollarında yaşanan yerel ve parçalı eylemlilikler ışığında yapılıyor. Bu eylemliliklerin sınıf ve kitle hareketinde uzun süreli bir sessizlikten sonra yeni bir kıpırdanma anlamına geldiği, yerellerden başlayan eylemliliklerin sendika bürokrasisini, inisiyatifi ele almak kaygısıyla harekete geçmeye zorladığı ifade ediliyor. Oysa sendika bürokrasisinin son birkaç hafta içerisinde yaptıkları açıklamaların bu eylemlerle (dolaylı olabilir) doğrudan bir bağı bulunmuyor.

Sınıf ve emekçi hareketi, eylemlerin örgütlenmesinde olduğu kadar hedefleri planında da parçalı ve yerel bir görünüm sunmaktadır. Öyleki belediye başkanları eylemlerin hedefi olarak görülmektedir, ki bu yazıda da belirtilmektedir. Hedefini bu darlıkta koyan ve parçalı gelişen bir hareketlenmenin sendika ağaları (ki yazıda kastedilen konfederasyonların başındakilerdir) üzerinde yaratacağı basınç düzeyi tartışmalıdır.

Dahası sendika ağaları geçmişte taban basıncı karşısında göstermelik bazı eylem kararları almak zorunda kalmışlardı. Uzun süredir bu da yok. Boş sözler, tehditler ve sonrasında derin bir sessizlik var. Söz konusu hareketliliğin sendika bürokratlarının bu tutumlarında herhangi bir değişiklik yarattığı

söylenemez. Bu durumun sınıf ve emekçi eylemliliklerinin sendika ağaları üzerinde yarattığı basıncın düzeyi ile (dolayısıyla bu hareketliliğin gücü ve etkisi ile) bir bağı yok mu?

Yazıda sınıf ve emekçi hareketi açısından yaşanan zayıflık kabul ediliyor. Ama zayıflık devrimcilerin hanesine yazılıyor. Bir bakıma doğrudur. Ama sınıf ve emekçi hareketinin yaşadığı parçalılık ve darlığın düzeyi düşünüldüğünde, bu, çubuğu tek yanlı olarak bükme anlamına gelmiyor mu?

Bu tür bir değerlendirme abartılı sonuçlar ve kolaycı beklentiler yaratıyor. Yazıda bunun ifadesi dikkatsiz ifadeler var. Örneğin bu eylemlilikler ışığında, "Saldırı ve yıkım giderek şiddetlenip yaygınlaşacağına göre, buna karşı ortaya çıkan mücadele eğilimi ve ortaya konan eylemlilik de giderek güçlenecektir" saptaması yapılıyor. Bunun her zaman böyle olmayacağı, son bir yılın sınıf ve emekçi hareketinin tablosu üzerinden bile görülebilir. Yazıda da bu saptamanın arkasından sınıf hareketinin nasıl bir seyriz alacağını zaman gösterecektir de deniliyor. Eğer öyleyse, neden böyle kesin bir saptama öne sürülüyor?

Sınıf ve emekçi hareketinin bir kesiminde yaşanan kısa dönemli, birçok açıdan zayıflıklar ve özgünlükler barındıran bir hareketlilik üzerinden hareketin geneline ilişkin sonuçlar çıkarırken daha dikkatli davranmak gerekiyor. Yaşanan eylemliliklerin özgünlüğü içerisinde, hareketliliğin gücünü ve bütüne etkisini kavramak açısından bu temel önemdedir. Yaşanan hareketliliğin gücü ve etkisi ortada olduğu yerde, sınıf hareketinin gelecekteki seyrine ilişkin saptamalar yapmaktan kaçınmak gerekiyor.

Y. Maden

Bahar isyandır, isyan ateşini yakalım!

İsyanın ve başkaldırının mevsimi olan bahar mevsimi, Dünya Emekçi Kadınlar Günü olan 8 Mart'la başladı. 8 Mart'ta tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de çeşitli etkinlikler düzenlendi. Bunlardan biri de Adana'da gerçekleşti.

9 Mart günü Antakya'dan Adana'ya hareket ettik. Payas dolaylarında jandarmaların kimlik kontrolünden sonra tekrar yola koyulduk. Adana'ya vardığımızda "mitinge geç kaldık" endişesi sardı bizi. Hızlı hareket ettik. Yürüyüş alanı olan Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu'na vardığımızda saat 11:00'i gösteriyordu. Yürüyüş henüz yeni başlıyordu. Sosyalizm mücadelesi çağrısı yapan pankartımızın arkasında yerimizi aldık. Kitlenin genelinde bir canlılık vardı. Biz de o genel canlılık ve coşkuya ortak olduk.

Alanda sık sık Ölüm Oruçları ve savaş

karşısı sloganlar atılarak mücadele çağrısı yapıldı. Mitingte "Yusuf Kutlu ölümsüzdür!" sloganı atıldığında şanlı ölüm orucu direnişinde bir şehit daha verildiğini duyduk. Eylemden hemen sonra Yusuf Kutlu'nun cenazesine katılmak üzere Antakya'ya doğru tekrar yola koyulduk.

Onurumuz olan Yusuf Kutlu'nun cenazesine katıldıktan sonra baharla birlikte gelen isyan günlerine hazırlık yapacağız. 21 Mart Newroz, 30 Mart Antakyalı devrimci Mehmet Latifeci'nin şahsında Kızıldere şehitleri ve tüm devrim şehitleri Latifeci'nin mezarı başında anılacak. Daha sonra 1 Mayıs'a etkin bir katılımın olanaklarını yaratarak isyan ayı bahar mevsiminin yakıcı ateşinde kavrulacağız.

Bir okuru/Antakya

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydın Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**İşgal, katliam ve terör politikasına karşı
ölümüne direniş sürüyor!**

Filistin halkı kazanacak!